

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Krag, Christian Daniel.; af X. X. [i.e. Christian Daniel Krag] ; forlagt af C. J. Klæstrup.

Titel | Title:

Røver-Ridderne : en original historisk-romantisk Ridder-Fortælling fra det sextende Aarhundrede

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : trykt i det Martinske Officin, 1831

Fysiske størrelse | Physical extent:

168 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

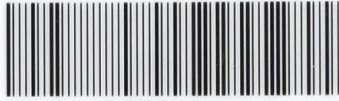
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

49
57. - 191.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021276678

Köber-Ridderne.

En

original historisk-romantisk Ridder-
Fortælling

fra

det sextende Aarhundrede,

af

X. X.

~~~~~

Forlagt

af

C. J. Klæstrup.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Martinske Officin.

1831.

Forerindring.

Efterfølgende Fortælling, som er mig anonym tilsendt, ledsaget af en Skrivelse, hvori Forfatteren siger: "Dersom De maatte finde hosfølgende, originale Fortælling passende til Optagelse i Deres Maanedsskrift "Tidsfordriv," skal det være mig en sand Fornøielse; og endnu mere vil det glæde mig, dersom samme maatte bidrage til at vedligeholde det Bifald, som Indholdet af Maanedsskriftet "Svenskerne i Prag" og "Bastarden" hidtil har erhvervet samme.

Den 20 April 1831.

X. X.

Da det er mig særdeles kjært, ikke steds at maatte være udsat for den Nødvendighed at betjene mig af udenlandske Vare, saa har jeg med Fornøielse greben denne Leilighed, til at levere mine ærede Læsere, saavel af Maanedsskriftet "Tidsfordriv," som enhver Anden, der vil bære mig med Subscription, bemeldte originale Ridder-Fortælling.

Uden at være arrogant nok til at troe mig istand til at kunne bedømme samme fra nogen af Siderne, saa nærer jeg dog det Haab, at denne Fortælling ikke aldeles vil møde den dannede Læsers Mishag.

Urbødigst:

C. J. Klæstrup.

Röber = Ridderne.

(En original historisk = romantisk Ridder = Fortælling fra
Midten af det firtende Aarhundrede.)

I.

Majestætisk steg Solen op bag de schlesiske Bjerge, og farvede den ædle Ridder Lassinkowig's stolte Klippeborg med sit Purpur. Som et Tryllerie glimrede den, ellers dunkle, graa Steen = Colos i mangfoldigt Farvespil ved denne magiske Belysning; tusindfold kastede de blanke Vinduesrunder Solstraalerne tilbage, og saa ofte den milde Morgenvind bevægede Borgens mange forgyldte Smaasløie, lignede de tindrende Stjerner paa den ætherene Himmelbue.

Borgens venlige Omgivelser: den i hundrede Afsvejlinger skovbevorede Klippe; de mange pyntelige Landhuse og Hvrdehytter, som i deres prunkløse Simpelhed, smykkede Klippens Fod som med en buntet Krands; Bjergrømmen, som i Millioner glindsende Perler presede sig ud af Klipperisterne, og efter at have styrtet sig susende ned i en smal, steensuld Flodseng, rullede sagte pladskende hen igjennem Dalen i lette Bugter, indtil den tabte sig i den større Indsøes dunkelgrønne

Bølger. Det hele unge Morgen-Landskab dannede, saavidt Beskuerens Die kunde naae, et af de fortryllende Panoramaer, som de schlesiske Egne ere saa rige paa.

Linde- og Bøgetræernes venlige Hvidsken, i Forening med Bølgernes Pladsken og utallige Fugleskarers Qvidren, syntes at kalde de slumrende Skabninger til Liv og Virksomhed.

Endnu hvilede Alle i den dybe Morgenstummer; kun paa et udhængende, mosbegroet Klippestykke, ikke langt fra Lassinkowik's Borg, sad en rank, velbygget Ungling, Ethal af Polowik, i en blankskinnende Ridderrustning; dog mere end dens Glæds, syntes Unglingens mørke Ildbliske at kappes med Solens Flamme. Tunge Skyer svævede paa hans høie Pande, og om hans med et net Bart zirede Overløbe spillede et Smil, som ikke Glæde og Livslyst, men Kummer og Harm frembringer. Daus hensunken i Tanken om sin Skjæbnes lunefulde Omvejen, stirrede han ubevægelig hen for sig.

"Hurtigt visne Livets skjønneste Blomster!" udbrød han i en smertefuld Tone, "og" vedblev han, "ligesaa hurtigt forvandler Skjæbnen Menneskets friske Lykkerose til Sorgens tornefulde Tidsel! For saa Uger siden smilede Nutid og Fremtid til mig som et himmelsk Eden. — Forældre, Sødske, Frænder og Venner flettede dustende Blomster i min lykkelige Tilværelses Krands. Hjertets høieste Dnsker og Tilbøieligheder saae jeg skræbe opfyldte imod mig, og nu — nu ligger Krandsen sønderbrudt, og jeg — Spiren af en ædel og berømt Stamme, sidder nu her, elendig og landsflygtig — nylig selv Beboer og Arving af en stor og prægtig Ridderborg, maae jeg nu bette Ly og Under-

hold ved mine fordums Naboers og Bundsforvandtes Borgporte!"

Harme og Smerte standsede hans mørke Betragtninger, og idet han stødte sit tunge Hoved imod det blanke Skjold som stod ved hans Side, og paa hvis Speilflade Slottets troe Billede viiste sig, faldt hans Blikke uvilkaarlig derpaa.

"Mørke Steenmasse," sukkede Ethal, betragtede Slottets Dobbeltbillede paa Skjoldsladen, "som indeslutter min Lyst! mit Alt! min elskede Hedvig! Ak! ligesaa lidet her, som hist i Virkeligheden formaae mine længselsfulde Blikke at gennemskue hine tykke Mure, og hente Trost og Lindring ved Dit herlige Billede! Men her, her for min Sjels Die staaer det klart, evigt, uudstøtteligt."

"Men," fortsatte han, knugende Haanden mod sit stærkt bevægede Bryst, "ikke omslynget af Haabets grønne Vedbende! Nei, kun som et længst forsvundet yndigt Drømmesynd, der i samme Dieblik det skuffer Phantasien ved sit livlige Gjøglerie, marttrer den rolige Tankegang, som grandt kjender dets hele glimrende Intet."

"Hedvig! Hedvig! elskede Pige!" vedblev Ethal, udbredende Armene imod Lassinkowis's Borg, og hans tungsindige Afsyn glødede i den henvundne Tids salige Grindringer. Dog var det kun ligt et svagt Lynglimt i en mørk Uveirs-Nat; det oplyser et Dieblik, for derefter at gjøre Mørket endnu gruesuldere; pludselig henvandt han atter i en smertefuld Grublen.

"Bort! bort! taabelige Haab!" raabte han efter en kort Pause, "hun er tabt, for evig tabt for mig! Hed-

vig, den rige, mægtige Adelsmands skønne Datter; den ligesaa rige og ædelbaarne Ethals kjærlige Legesøster og Barndoms Veninde, tør den nu tilintetgjorte, og til Betler forvandlede Ethal ikke mere trykke til sit glødende Bryst! — Ak! hvor gjerne, hvor inderligen gjerne ønskede jeg mig et blidt Ord, et eneste venligt Smil af hende — Men nei," vedblev han, undertrykkende sine stormende Følelser, "det er Daarskab, blot at tænke slikt. Med min Rigdom, Magt og Lykke maa ogsaa min Kjærlighed gaae til Grunde! Kun Hævn! Hævn! være nu mit hele Livs Diemed og Maal!"

Ligesom besværgende, hævede han Blikket mod Himmelen; det traf Himmellyset, og som bedugget af Morgentaagen sank det ned mod Skjoldet. Endnu engang syntes den venlige Fortid, at tegne den skønne Erindring paa hans Ansigt; han bøiede sig mod Skjoldet, da idetsamme en Taare rullede fra hans vaade Nie ned paa det, og, i Forening med hans stærke Aande, ganske beduggede Slottets Speilbillede, og det forsvandt.

"Saaledes," mumlede han med Bitterhed og lod den flade Haand glide over den beduggede Plade, "saaledes forsvinder sporløst ethvert Glædens og Haabets Foster i Livet, for Tilfikkelsens fortærende Aande!"

Han blev taus, lagde Hovedet i den styttende Haand, og henflumrede i Savnets og Erindringens smerte- og frydfulde Drømme.

Ethal af Polowik var den sidste Spire af en ældgammel berømt og mægtig ungarsk Stamme, som for kort Tid siden, ved røveriske Naboers Dverfald, bleve

tilintetgjorte: deres Stamborg blev plyndret og stuet i Brand; Ethals Fader, Moder og Sødskende skjændigen mishandlede, og da de haabede ved kjæk Modværge at overkjæmpe Roverne, ynkeligen myrdede. Kun Ethal var, da alt Haab om Redning ved Sværdet forsvandt, ved en heldig Flugt undgaaet de vilde Bødlers dødbringende Vaaben.

Det var i hine saa ulykkelige Tider for Ungarn, da tvende Konger strede om dets Trones Besiddelse, hvilket bragte Landet i en beklagelsesværdig Stilling; thi medens begge Kongerne kjæmpede om Herskerret, herjede og plyndrede Begges Tilhængere Landet, bragte dets fredelige, arbeidsomme Borgere ud af Virksomhed, og lod dem kun Bettelstaven tilbage. Alt dette skeete uden Skjul eller mindste Sky; thi enhver Voldsgjerning besmykkes med det Paaskud, at man kun forsøgte og haandhævede sine Herskers Rettigheder.

Den Eneste som kunde have kommet det saa haardt betrængte Land til Hjælp, var Keiser Ferdinand den Første; men netop i denne Epoke var han nødsaget til at henlede sin Opmærksomhed, som ogsaa sin hele krigeriske Magt, paa den mægtige Zapolya og dennes frygtelige Allierede: Tyrkerne, som truede at ville gjæste hans Riger.

I denne kritiske Periode levede de tvende Brødre Johan og Raphael af Podmanin, Sønesønner af den i det 15de Aarhundrede saa roveriff bekjendte Blasius af Podmanin, som med samvittighedsløs Grusomhed herjede og plyndrede, skjændede og brændte, ikke allene i den skjønne Waagdal, hvor hans vidt udstrakte Besiddelser laae, men han brød

endogsaa ind i det nærliggende Mähren og Schlesien. Disse Kærvetoge gavede et saa rigeligt Udbytte, at det aldrig fattedes Kansmanden paa Allierebe eller Deeltagere; og da netop Plyndringer og Volds gjerninger dengang saa at sige hørte til Dagens Orden — thi den Stærkeres Ret var den øverste Dommer — saa vorede disse blod- og pengegridske Horder tilfids til Hundreder, hvorfor de ei heller indskrænkede deres vilde Færd til at bemægtige sig eensomtliggende Borge, men brøde endogsaa ind i Klosters og befæstede Stæder.

Begge disse Sønnestønner, Johan og Raphael, fornægtede ei i mindste Maade deres Farsaders Land og Bedrifter. Den hele øvre Waagdal, eller rettere, de mange udplyndrede og ødelagte Borge, som i flere Miles Omkreds laae, lig Ornereder paa Bjergryggene, vare rædselsfulde Vidner om Podmaninernes Skændselsfulde Udaad, og beviste tilfulde den uindskrænkede Magt, som de besad.

Den vide Strækning, som de havde tilegnet sig, og beherskede med en grændseløs Vilkaarlighed, kaldte de "Sileiner-Grevskabet." De ulykkelige Undertrykte beklagede sig vel hos Keiseren, og Despoterne erholdt ogsaa flere Advarselskrivelser, hvori de paa det kraftigste irettesattes for deres Volds gjerninger, men de vare uden mindste Nytte. De fortsatte uskyldomme og næsten med endnu mere Raahed, deres hidtilvandrede Streiferier og Despotisme. En ualmindelig broderlig Forening gjorde deres Magt endnu frygteligere, saa at man var for svag til at kunne underkue den ved krigeriske Midler.

Et af deres sidste Røvertog gjaldt den ulykkelige Ethal af Polowig's Faders Borg, hvorved hans hele Slægt af Podmaninernes Leiesvende bleve nedfablede, Borgen plyndret og overgivet til Flammerne. Og kun ved et sandt Underværk undslap Ethal fra sin af Luerne fortærede Fædreborg. Han flygtede ud i de nærliggende, viltsomme Klippefjove, og søgte der at bevare sit Liv, for at blive sin Slægts retfærdige Hævner.

Flere Dage og Nætter havde Ethal opholdt sig i de skumle ubeboede Klippedale, indtil denne Morgen, da han haabede, ubemærket, at kunne nærme sig en af sin afdøde Faders bedste og trofasteste Venners Borg, og opfordre ham til at række hans Hævnpianer en hjælpsom Haand.

Ridder Gerich af Lassinkowig, en gammel, agtet og anseet schlesisk Herre, var denne Ven, paa hvis Borg, den vi nylig saae Unglingen saa længselsfuld betragte, Ethal havde tilbragt mange af sin Barndoms og Ungdoms skjønneste Dage, med den ædle Ridders elskværdige Datter Hedvig; og saavel begge de Unge, som ogsaa Begges Forældre, saae i Tankerne den Stund med salig Glæde imøde, da en Forening skulde knytte et evigt, uopløseligt Kjærligheds-Baand imellem disse to adelige Slægter. En voldsom, ubarmhjertig Haand syntes nu at have sønderfkaaret dette venlige Haab. Hvilket Ethals Monolog denne Morgen viiste, hvor saare Lidet han nærrede af Fremtiden.

Endskjøndt hans elskovsvarme Hjerte sammenpresedes af Smerte over Tabet af de herligste Forhaabnin-

ger, besad det dog endnu Bevidsthed og Kraft nok, til dog ei at forglemme sin Stands medfødt Hævnfølelse for krænket Ære. Begge disse, hinanden saa modstridende Tanker, drev ham til Lassinkowig's Borg, og vi finde ham nu ved Borgporten, hvis Kobberbeslagne Fløie aabne sig, og en gammel, agtværdig, graahaaret Kriger vise sit kraftfulde, arrede Ansigt i Aabningen.

"Kjære, gode, unge Herre!" raabte den Gamle, og Forundring og Glæde opfriskede hans alvorlige Træk, idet hans Blikke faldt paa Ethal, der med sørgmodig, men inderlig Hjertelighed rakte ham taus sin Haand. "Seer jeg Eder endnu levende her paa Jorden? — Alle paa Borgen og i Omegnen," fortsatte den Gamle, med venlig Snakksomhed, „holde Eder for død, og sørge over Eder og Eders Frænders blodige Endeligt!"

"Ogsaa kun som deres retfærdige Hævner seer Du mig endnu vandre her iblandt de Levende! Ikke af Feighed," vedblev Ethal med en stolt, foragtelig Tone, "eller forsængelig Levelyst, undskydede jeg de nedrige Leiesvendes Mordstaal."

"Ak! saa ere da alle Eders Kjære" — her standsede Krigeren sin Spørgen; thi Ethals Ansigt blev pludseligen overtrukket med en mørk Rødme; store Taarer brøde frem af hans Dine, og pressende sit Hoved imellem begge Hænder, udbrod han med en Blanding af Vildhed og Smerte: "Alle! Alle ere vandrede did, hvorthen ei vort svage Blik formaar at følge dem — kun jeg — jeg allene lever endnu — den Sidste af Alle! men ogsaa kun for Hævnen!"

"Rolig, rolig, stakkels unge Herre! Kom, følg

nu kun med mig op til den ædle Ridder, han vil vist være Eder en faderlig Ven, og hans fromme Datter Hedvig vil vist troste Eder som en kjærlig Søster!"

"Hedvig! hulde Hedvig!" sukkede Ethal, og bevistløs fulgte han den gamle Svend, som førte ham over Borggaarden, ind i den høie Hal, hvor Ridder Lassinkowik og hans elskværdige Datter Hedvig sad i sorgmodig Samtale om Familien Polowik's ulykkelige Undergang.

Lemfældig ffjød Svenden Ynglingen ind af Døren, og i et Nu laae Hedvig ved den stærktbevægede Ethals Bryst.

"Ethal! min Ethal!" skreeg Pigen med Salighedsens Udtryk i Blik og Stemme. "Er det Dig? o, tal! Siig, bedrage mine Dine mig ikke? — eller er det en Drom, et Blændværk? D nei, saa grusom kan selv den jernhaardeste Skjæbne ikke være, at berede den svage, sorgbetyngte Hedvig et saa skrækkeligt Bedrag! — Ethal!" fortsatte hun og stirrede fast ind i Ynglingens mørke Die. "Ethal! o, tal dog! siig at Du virkelig er Ethal! — siig at Du lever!"

"Hedvig!" stammede han neppe hørligt, og af Pigen's bløde Arme, sank den Berusede til den sig nærmende Faders Barm.

"Ethal! Søn! hjertens kjære Søn!" jublede den gamle Ridder Lassinkowik, og sloge Armene endnu fastere om Ethals Liv. "Gud er god! Gud er almægtig!" vedblev han og Taarer perlede i de af Glæde tindrende gamle Dine. "Han har gjort det Umulige muligt!

Har opfyldt et Haab som vi ikke mere turde nære. Han gjengiver os Dig! Du af Døden opstandne!”

”Fader! Ven!” raabte Ethal, og dette Overmaal af Salighed, bragte ham en Stund til at forglemme sine Lidelser. ”Herren være takket! at endnu denne venlige Lyspunkt skjænkedes mig i min mørke Ulykkens-Nat!”

”Siger det ufølsomme Rygte Sandhed?” spurgte Ridderen med lav, ængstelig Stemme, ligesom frygtende det bejaende Svar. ”Din Fader, Sødsfænde og Frænder ere Alle ikke mere —?”

”Ja Sandhed! skrækkelig, uomtvistelig Sandhed har Fama denne Gang talt!” gjenmælede Ethal og skjulte sit Hoved imellem begge Hænder. ”Jeg staaer ene, som et udmagret Træ! Giftige Ormebid have undergravet og fortæret dets Rødder; snart maa det styrte om, men i Faldet skal det synderknusende bedække Dphavsmændene til dets Undergang!”

”Rolig, rolig!” trøstede Ridderen den fortvivlede Yngling. ”Dg tak Himmels Naade for Din underfulde Frelse.”

”J har Ret! jeg bør takke Himlen, at den bevaarede mit Liv, for at jeg kan ofre det til min ulykkelige Slægts Hævn!”

”Ha!” vedblev han og hævede sin høire Haand iveiret. ”Som en frygtelig Nemesis, skal jeg svinge Gjengjeldsens Flammesværd over min Lykkes Mordere! Hver en Angstdraabe som mine Trudsler frempresse paa de nedrige Podmaniners Pander, skal være mig dyrebarere end den allerkosteligste Perle, og for hver Lidelse, som min Magt foemaaer at bringe over deres Hoveder,

skal jeg takke den Almægtige, som for et ubetaleligt Gode! — Menneffene skulle forbausende, beundrende seue mine Gjerninger — og — skjøndt de maaskee nu og da ville bortvende Blikke derfra med Gysen, saa vil dog den Retfærdigtænkende sige: ”Morkets Røverfærd fortjener Hævn! Sønnen bør hævne sin myrdede Fader og Slægtninge! Held! Held! med den Ulykkelige! den Fortvivlede!” Her standsede Ethal udmattet; en heftig Krampe rasede i hans Indre, hans hele Legeme bævede, og kun ved at stytte sig mod Skjoldet, var det ham muligt at holde sig opreist.

Hedvig nærmede sig til den Beklagelsesværdige og fremstammede neppe hørligt, hævende de fromme Dine op mod Himmelen. ”Herren bevare Din syge Sjel for Vanvid, Ulykkelige!” — ”Ethal,” vedblev hun, og lagde sin bløde Haand paa hans Skulder. ”Kom til dig selv — aldrig saae jeg Dig saaledes. Ulvens vilde, rædsomme Dine ere langt fra ikke saa frygtelige at seue, som Dine hævnglødende Blikke i denne Stund!” ”Ethal! Broder! kjære, gode Ethal!” bønfaaldt hun jamrende og borttørrede de store, kolde Sveddraaber som Fortvivlelsen frempræsede paa hans Pande og Kinder. ”Kast blot et eneste blidt og venligt Blik paa Din stakkels Hedvig, hvis ei Du vil, at Smerten over Dine grændseløse Qualer skal sønderknuse hendes ømme, medfølende Hjerte.”

Taus, ubevægelig, uden Følelse, som et Marmorbillede, stod Ethal imellem den bekymrede Fader og elskende Datter, og fæstede de rullende Dine mod Jorden. Tankeløs, uden Aand, hørte han paa Pigens medlidende Klage og Bønner; thi hiin Side Dalen, hvor Podma-

ninernes Røverborg laae, der vare hans Tanker, der var hans Liv — kun en kold Steenmasse berørte Hedvig med sin kjærlige Haand.

”Yngling!” begyndte Ridderen med kraftig, men dog blød Stemme, rystende stærkt hans Haand: ”Kom, gaae til Hvile! Du er udmattet — den flere Dage-lange Omvandren, Dpholdet i Skovene, slet Næring, Sorg og Kummer — Alt dette virker som fortærende Gift paa Dit ellers kraftfulde Legeme. Hvil Dig nogle Timer; det vil skjænke Dig fornøede Kræfter, og forjage de tunge, dødsige Uveirsskjer, der nu omsatte Din lyse Aand.” — ”Kom,” tog han atter Ordet og slog Armene om Steenbilledets Skulder, for at føre det til Sovestuen. ”Kom, efter Hvilen ville vi kunne overveie og bestemme med koldere Overlæg —”

”Ha!” foer Ethal op som af en tung, martrende Drøm — ”jeg er kold — iiskold som den evige Sne paa Bjergenes Toppe! — Ud! ud! Hævn! Hævn!” tordnede han. ”Hævn over Podmaninerne! de adelige Røvere! de Riddinger! — Ridder Gerick af Lassinkowiz, ”vedblev han i en roligere Tone, vendende sig til Ridderen: ”For at bede, for at bønfulde Eder om Hjælp og Bistand imod disse skjændige Ransmænd, betraadte jeg Eders Borg. Siig,” fortsatte han efter en kort Pause, hvori man tydeligen kunde læse den indre Uvillie og Smerte hvormed han kjæmpede, førend Ordene kunne komme over hans Læber. ”Siig, vil I stille Eders tappre Lehns-mænd og Vasaller i de Krigeres Rækker, som jeg haaber at skaffe tilveie, for at tugte og udrydde min Slægts skjændige Drabsmænd? Siig,” spurgte han, og Tonen

hvori han frempræsedede efterfølgende Ord, blev næsten betlende: "Siig, vil I, spørger jeg endnu engang, vil I?"

"Vil? om jeg vil?" gjensvarede Lassinkowik, og skuede Unglingen fast og venligt ind i Dinene. "Dg det kan Ethal spørge sin faderlige Ven om? Vil? I, hvor gjerne, hvor inderligen gjerne opbød jeg Alt, for at kunde medvirke til min tilintetgjorte Bundsforvandtes Hævn. Men kan jeg? Det er Spørgsmaalet. Min Magt er kun liden. De faae Stridsmænd som jeg kan stille imod Podmaninerne store, tøileløse Skarer, ere af liden eller ingen Betydning. Dg der, hvor selv Keiserens Magt ei formaaer at kue, hvad vilde der en Haandfuld Riddere og Svende kunde udrette? Troe mig, kjære Søn! et slikt forvovent, halsbrækkende Foretagende vilde kun bevirke min og flere Ridderses Ruin; ja, maaskee vor totale Undergang."

"Retfaa! retfaa!" udbrod Ethal med et spottende Smil og en foragtelig Latter. "Hvad kan ogsaa den fattige, fordrevne Ungling fordre af den rige og mægtige, endnu i sin hele Flor straalende Ridder Gerich von Lassinkowik? — Ha! hvi var jeg saa taabelig at haabe, og søge Understøttelse her? Med Lykken svinder Venkabet ligesom Dugen med Solen! Men vogt Eder, hovmodige, lykkelige Ridder!" lagde han til med Bitterhed i Blik og Stemme: "Vogt Eder! Svøben kan ogsaa naae Eders Borg! Podmaninerne ere som Pesten. De gaae ingen Borg forbi hvori der er noget som kan slukke deres Rovlyst! Snart vil maaskee allerede Gjengjelden betale med tusindfold Renter det uvenlige Afslag, hvormed I nu afsøiser mig! — Ha! men jeg forsmaaer, foragter nu

den Hjælp som jeg nylig tryglede Eder om! Ene, uden Eders Bistand skal jeg vide at udføre mine Planer. Som en knusende Sneelavine skal jeg styrte mig over Stimmændene, og under deres marterfulde Dødsqual, skal min vilde Hævnlatter være deres Gravsang."

"Ethal!" skreg Hedvig, og kastede sig, ude af sig selv af Angst over hans raa, hævnglødende Tale, i hans mod Himmelen hævede Arme. "Ethal! kom til Dig selv! Min Gud! Harmen kvæler Dig! Dine Læber bæve og blaane i dette vilde Raserie!"

"Søn!" sagde Ridderen med den største Kølighed og Bærbighed, nærmende sig til den i Fortvivlelse hængsunkne Ethal. "Søn! selv i sin retfærdige Brede bør Mennesket ikke gaae ud over Fornuftens og Maadeholdenhedens Grændser, thi da fornædret han sig til Lighed med det vilde, umælende Dyr, og da taber selv hans berømmeligste Handling alt sit Værd — derfor følg mit Raad —"

"Eders Raad?" gjenmælede den ophidsede Yngling, og i sin usalige Forbittrelse blev enhver bedre eller rolligere Tanke ligesom indhyllet i et Slør af hans glødende Hævnsølelse. "Et smukt, et herligt Raad!" buldrede han ud. "Daalmodigt skulde jeg lægge Haand i Skjædet, og lig det elendige Lastdyr, lade mig belæsse med al Skjændselens og Undertrykkelsens Byrder, og bære det som et nødvendigt Onde igjennem mit hele Liv? Nei! her sværger jeg for Gud! den Evige! den Alvidende! Selv ikke i Graven vil jeg finde Ro og Hvile, førend Brødrene Podmanin og deres faste Stamborg, Røver-

reden Bestriks ere udrybbede og have igjenbetalt min ædle Slægts Fald!"

"Stand! stand!" var alt hvad den angstfulde Hedvig formaaede at udraabe; thi Ethals Fed, den han udtalte i den voldsommeste Bevægelse, foer hende som et Dolkestik gennem Hjertet; hurtigt lagde hun tvende Fingre paa hans Læber, for derved at standse Harmens Strøm, og efter faa Minutters Taushed, søgte hun paa den blideste Maade at bebreide ham hans grændseløse Wildhed og vilkaarlige Sværger. "Tænk," endte hun sine med Møie og Anstrængelse holdte Forestillinger — "Tænk Dig, hvis den ubetvingelige Skjæbne ikke tillod Dig at opfylde, hvad Du nys besvoer i tankeløs Lidenskab. Hvor skrækfuld vil da ikke Frygten for en hvile- og fredløs Død forurolige hver Time af Dit Liv! O Gud, hvilken Sjælemarter ikke at kunne vente Ro og Hvile paa Livets Storme hiin Side Graven!"

"Tys! Stille!" sagde Ethal med temmelig rolig Fatning; thi Pigens formanende Ord, havde for nogle Dieblikke gengivet hans Tænkeevne en bedre Retning; Hjertet opfyldtes atter af Omhed og Besindighed, som fordem gav hans hele Væsen et saare elskværdigt Præg; thi en Blanding af mild Godmodighed og kraftig Alvor, pleiede stedse at characterisere, hans af Naturen mandig-skjønne Ansigt. "Qvindens fromme Sind," vedblev han — "kan ikke fordomsfrie bedømme Mandens Alvorsfærd; thi ofte byder Tilfikkelsen og Nødvendigheden ham det, hvad hun anseer for et af hans hærdede Hjerter udspondet Værk. Dyd og inderlig Hengivenhed

er Qvindens Pryd og Smykke! Modig Uforsagthed, og retfærdig Vressfølelse, er Mandens Kald og Skjoldmærke. Dog" — afbrød han sig selv — "er jeg et Barn, at en Piges faure Ord, formaae at dæmpe min Sjæls Hævnflammer? — Nei, bort, bort fra dette Stolthedens, dette Uvenlighedens Sted! Ud til Hævn! til Gjengjæld!" og atter var han forvandlet til et utæmmeligt Bæsen. Rasende styrtede han hen til Udgangen, og ikke muligt for den ædle Ridder, eller den bekymrede Hedvig, at holde ham tilbage, foer han ud af Salen; de tunge Dørfløie faldt knagende til efter ham, og hans Fodtrin larmede som en sjærn Torden, paa Trappens Marmorfliser.

Hedvig sank i Faderens Arme, og selv han, hærdet af saa mange haarde Skjæbnens Stød, var i dette Dieblif næsten ude af Fatning. Begge elskede den vilde Ungling; begge saae ham gaae en uundgaaelig Undergang imøde; begge ønskede ham tilbage — men, allerede var han ikke mere at skue fra det høie Buevindue, som vendte ud til Borggaarden, og hvorhen begge ligesom af et Instinct ilede, for om muligt endnu at kunde standse og tilbagekalde ham paa sin Vej til Fordærvelse.

"Å! han er borte!" sukede Hedvig i den dybeste Fortvivlelse — "for evig borte! min Lykke, min Rolighed, og mit Haab fulgte med ham!"

"Taalmod, Taalmod, min Datter!" trostede den gamle Ridder — "Taalmod er Lidelsens Balsom! den Betrængtes, den Nedbøiedes Støtte og Trøster! — Fremtidens gaadesfulde Bog er ulæselig for vore jordiske Dine! Livets Frgange ere mange, men vi bør haabe at en viis og barmhjertig Fader, naadig vil lede os til

Maalet! Gud er mit Vidne, mit Raad kom fra et faderligtfindet Hjerter, og sigtede til Ynglingens Bedste, til hans fremtidige Vel. Men ak, Lidenskaberne fortære Menneffenes ædleste Følelser og Idrætter, ligesom den rivende Skovstrøm opfluge de venlige Sivklokker og Vandlillier, som uskytsomme fæste Rødder paa dens fugtige Bredder. Herren bevare den kjære Dreng! Hans Hjerter er dog godt og elskeligt!"

"Det er det! Gud høre Din fromme Bøn, min Fader!" hvidskede Hedvig og styngede de skjønne Arme om den stærkt bevægede Faders Hals. Han trykkede hende til sit Bryst, og store Taarer perlede i hans gamle Dine.

 2.

Paa den stærkt befæstede gamle Klippeborg Bestrix, sadde de to mægtige Brødre, Johan og Raphael af Podmanin, tilligemed flere af deres trofaste, og ligesaa rovlystne, som samvittighedsløse Staldbroddre, ved et lystigt Drikkegilde. Sange og Jubel rungede i den høie, hvælvede Sal. Skjæmt og faad Munterhed flød over de af Wiin og Latter opspulmede Læber. Endnu larmede de nogenlunde indenfor Maadeholdenhedens Skranker, men med hver Kande Wiin, som de opvartende Røversvende bragte paa Bordet, og som de drikkelystne Herrer nedsvælgede, syntes Enhvers Jubel og Dpførsel at blive sand dyriff.

Det var et grotesk Syn, at skue denne Forsamling af bjærve, kraftfulde Mænd, i deres krigeriske Dragter, med opsvulmede, røde, viingsløbende Ansigter, hvert Træk bemalet af Glædens og Utugtighedens tøileløse Gud. Dog straaede som Sole imellem disse ondtbebudende Co-meter, Johan og Raphael af Podmanin, der havde indtaget de ophøiede Sæder for Bordenden, og lode fra disse Vrespladse, med en Slags raa hovererende Stolt-hed, deres Høgeblikke med Velbehag rulle omkring i Kredsen.

Johan af Podmanin var en robust, ikke stor, ikke lille Mand, i sine blomstrende, kraftige Manddomsbaar. Hovedet sad frit paa de brede, muskuløse Skuldre, et mørkt, sortebrunt Haar slyngede sig i naturlige Lokker om det brune Ansigt, hvorfra et Par store ildfulde Dine luede, og endstjøndt vilde, stærke Lidenskaber, i Forening med Veirligets Indvirken havde fortrukken det, og gjort det ikke ulig en vild Indianers Physiognomie, kunde det dog, beskuet i et roligere Dieblik end ved dette tøileløse Bacanalier, kaldes ret interessant, om ikke smukt. En simpel, men med Smag sammensat Jagtdragt, forhøiede heller ikke lidet det Heles Harmonie. Kun nu og da, naar et haanligt, næsten væmmeligt Smil, trak den ualmindelig store Mund ud af sin naturlige Form, og Dinene næsten knebe sig ganske til, maatte man frafalde den gode Mening, man nylig havde fattet om ham, og man saae da kun den listige, grusomme Ransmand.

Raphael var en høi, mager, udtæret Mand, med et langt, spidst Ansigt med stærkt maskerede Træk; matte fremstaaende Glassøine og stride lysrøde Haar, som sad

i vild Uorden flistrede dybt ned paa den lave Pande; Haarene hang paa begge Sider af Ansigtet ligened til hans fremstaende Kjaevebeen, og kastede et rødtligt Reflex paa de affegraae Kinder. Hans isinesfaldende Gufstenhed, gjorde ham mere end 10 Aar ældre end Johan, endskjøndt denne var 2 à 3 Aar ældre end hiin. Listighed og Ondskab, forenede med en utæmmelig Grusomhed, vare Hovedtrækkene i hans Character. Man troede, ved første Diekast paa ham, at læse noget i dette Ansigt som lignede Mod, men som ved næiere Betragtning blev til Haan og vild Frækhed. Dragten var som Broderens, men hang paa dette magre, tørre Skelet, i vide Læg, og da hans Høide næsten var ualmindelig, lignede han, naar han reiste sig fra sit Sæde, et mægtigt Grantræ med visne nedhængende Grene.

At beskrive disse tvende Røverridderes værdige Stalbrødre og Bundsforvandre, som, om de endogsaa ikke i Udvortes kunde staae i Lighed eller overgaae hine, dog i indvortes Aand og Sandhed neppe vege en Fingersbred for deres høie Foresatte, ville vi ikke trætte vore Læsere og Læserinder med. Nok, det hele Selskab var en Salvator Rosas Mesterpensel værdig.

Allerede flere Timer havde denne raae, udsvævende Forsamling svælgnet i overordentlig Nydelse af Wiin og Mad, og da de først for nogle faa Dage siden vare vendte tilbage fra Mord og Plyndring i Polowig's Borg, havde det ikke ved dette Gilde manglet paa Spotord, og Spotviser, over denne uheldige Families Undergang. Byttet var anseeligt, og enhver af Deeltagerne erholdt saa rigelig en Deel deraf, at dette endnu mere

forøgede den faade Dvergivenhed og Umaadelighed, hvor- med disse dyriske, rovgridske Herrer tilkjendegave deres Glæde og Tilfredshed.

”Pereat! Keiser og Konge! Prælat og Klærk! Lov og Retfærdighed!” brølte Knauf af Høllenburg, den fræk- feste og meest byttelystne af alle Podmaninernes Stald- brødre, idet han svingede en tung, til Randen fyldt Po- cal, over sit rødblokkede Satyrhoved. ”Død og Fordøm- melse over hver den, som vove at sætte de ædle og fri- baarne Riddere af Podmanins Vandel og Bedrifter Klem- me eller Grændse! Leve de tappre seierrige Brødre! Held krone deres Dnsker og Idrætter!”

Disse med en dyb kraftfuld Stemme udtalte Ord, bevirkede en larmende Uro og Bevægelse imellem Drik- kebødrene. Pludseligen skingrede, lig et rædsomt Tor- denbrag, Podmaninernes Held og Priis fra hver en Strube, og i et Nu vare de alle oppe fra deres Sæder. De fleste formaade neppe at holde sig opreiste, uden kraftigen at fatte Bordkanten eller den høie, med massive forgyldte Siraater udstafferede Stoleryg med den ene Haand, medens den anden ravende søgte det fyldte Bæger, og i Mangel af ikke strax at kunde finde det, da greb den tunge Kobber- eller Sølvkande, og hævede den i mange- kantet Retning i Veiret. Gjæsternes dunkelblevne, af Vinen usikre Dine, stirrede stift paa Lehnsherrerne, idet Bægrene sattes for Munden, og deres blodrøde Indhold glæde ned igjennem de evig tørstige Halsse.

Nu reiste Johan og Raphael sig fra deres ophøiede Wresstole, og efterlignede paa en plump, overdreven Maa- de, en majestætisk Anstand og Holdning. Hos den ma-

gre, kjæmpelange Raphael, blev denne paatagne Værdighed isærdeleshed ganske til et Caricaturspil. Johan greb en Viinkande, og fyldte sit og sin Broders gyldne Bæger, saa at det dunkelrøde Skum brusede høit op over Randen med sagte hvislende Toner. Derpaa hævede begge Brødrene Bægerne, og Johan tog Ordet med en affecteret Nedladenhed, som dog bar Præg af den højeste Stolthed.

"Tappre, troe Venner, Bundsforvandre, Vasaller og Stridsmænd!" begyndte han, og man kunde tydeligen læse den indre Glæde han følte, ved den Magt og Anseelse han i dette Dieblisk repræsenterede. "Som Eders naadige Lehnherrer og tappe Kampbrødre, takke vi Eder for de hjertelige og velmeente Ønsker. I nyligen af egen Tilskyndelse skænkede os, og vi ville stedse have Eders trofaste Hjertelag imod os i naadig Erindring. Og som et Beviis paa, at vi med uskromtet Velbehag og Tilfredshed have modtaget Eders Hylдинг, tømme vi dette Bæger paa Eders Held!"

Med en hæs, skurrende Stemme tilføiede Raphael: "Min kjære Broders Ord ere ogsaa mine! Paa varig Enighed og usvigelig Trofskab!" endte han, trykkede kraftigt sin Broders Haand, og Begge tømte Bægerne i eet Drag, under en larmende Jubel, som de glade og hædrede Krigere frembragte, ved at bevidne Brødrene deres Hengivenhed.

Men da de Alle atter vare sjunkne ned paa Stole og vilde fortsætte Sviren endnu en Stund, raabte Johan med lydelig, gjennemtrængende Røst: "Stille! Stille! Nu nok for dennefinde! For idag har Gildely-

stigheden Ende. Det baader ingen af os nu at nedskylle mere af den ædle Druesaft. Enhver begive sig nu til Leiet, for at Vinens Ildgeist kan afsjoles ved en qvægende Slummer!"

"Kun endnu denne Skaal til Valet," fortsatte Raphaels hæse Brummen Broderens Befaling. "Til Held paa et snarligt, lykkeligt og bytterigt Streiftog!"

"Seier og Bytte! Ruiner og Afkehobe!" brølede Hoben, og Vinen flød over alle Bredder, da Skaalen tømtes.

"Og nu," afbrød Johan atter den vilde Glædestummel, og pegede bydende med Haanden mod Salens Udgang. Ingen Drikken eller Sang og Jubel! Til Løibænken!"

"Hvad?" gispede Elling Kjømpengeist, en lille dværgeagtig Mandsling med et fiint Jomfrue-Ansigt, hvorpaa dog Drik og et udsvævende Levnet havde paa-tegnet ægte Stempel med mange saftige Rubiner og Borter, og som til Skadeserstatning for at have ffænk-
ket Personagen disse Prydelser, berøvede ham det meeste af hans desuden tynde Hovedhaar, saa at Pandeskæl og Nakke kun meget sparsomt hist og her bedækkedes. Dog laae der noget blidt, tiltrækkende i hans smaae, livlige Dine og regelbannede Ansigtstræk. Han var ikklædt en hvid Klædes Vams, smykket og udsyet med utallige Kors, Ringe, Stjerner og andre Figurer af Silketoi, som brammede i alle Regnbuens Farver. — Paa den næsten skaldede Tisse sad en lille spids ungarsk Hue, ret forvo-vent, som Ordsproget siger, paa tre Haar. En smuk Paafluglesjeder rogede lige i Veiret, og foruden dette pra-

lende Smykke, havde Huen en Staalboile, som hang ud over Baghovedet med en lille Sølvklokke paa Enden, der ved den mindste Bevægelse lod sit Klingklang lyde. Elling var middelaldrende, havde henlevet sin Ungdom i et affondret og strængt Munkeloster. Den Evang og Afholdenbed hvori han der maatte leve, hvilket var hans muntre Sind og letsindige Character en Modbydelighed, havde i Forening med de Lærdomme, som de hellige Fædre ofte med de voldsomste Midler indpræntede ham, virket saa skadeligt paa hans Landskraft, at han, enten efter en stærk Sindsbevægelse, Harm, eller Nydelser af spiritueuse Drikke, henseldt i en Tankeløshed og Distracighed, forenet med en trættefjær Paastaaelighed, som endnu længe efter at han var bortflygtet fra Klosteret ikke forlod ham. I flere Aar havde han drevet omkring i Verden uden Hensigt eller Maal, og omgikkes for det meste kun med letsindige, forvildede Udskud af Menneskeheden, indtil Hændelsen førte ham til Podmaninernes Borg, hvori han fandt et blivende Asyl. Her agerede han en Slags Nar eller Spasmager, var en Skjedessive for Riddersnes Moerskab, og forjagede Riedsomheden for dem i de strænge Winterdage, naar de ikke kunde drage paa Eventyr og Røverie, ved sit komiske Lune og ret originale Wittighed. Ogsaa kom de Stumper af Munkelærdom som hans svage Hoved endnu havde i Behold, blandt andet at han kunde skrive, hvilket ingen af samtlige Riddere paa Borgen forstode at give sig af med, Podmaninerne til Nytte ved deres Beregninger og Brevskaber. Det umaadelige Sviregilde som han idag havde deeltaget i, virkede som sædvanlig

paa hans Sindstemning, og som en naturlig Folge deraf, protesterede han imod sine høie Førefattes Befaling at gaae til Sengs.

Dog toge Ridderne ikke hans Trodsighed uventligt op; men Johan afbrød ham strax med en, vel haard, dog spøgefuld Tone: "Er det maaskee ikke Eders viisdommelige Naragtighed beleiligt, endnu at strække Eders Ellingekrop paa Dynerne, og snue Nusen ud?"

Vi maa her bemærke, at Narens egentlige Navn var Marquard Spenner, men at han af Podmaninerne og disses Svirebrødre var tillagt Dgenavnet Elling, formedelt hans usle Dværgegestalt, og Kjæmpengeist, formedelt hans Klostersviisdom og paaftaelige Halstarighed naar han laborerede af sin Sindsvaghed.

"Eller," vedblev Johan — "lyster Eders Tørstighed endnu at tømme alle Slumperne, som vi have ladet tilbage paa Bunden af Bægere og Kander?"

Elling Kjæmpengeist slog Rynker paa Næsen og stammede halv for sig selv, idet han krøb op paa Stolen, hvori han havde siddet, for desto bedre at kunne blive bemærket og hørt af sin mægtige Hersker, der tiltalte ham. "Ho, ho! — ho, ho!" Men da han vilde begynde sine Dilibrationer, tabte hans lille Corpus den fornødne Balance, og Elling Kjæmpengeist trillede som en Kglebosfel ind under Bordet. Under en almindelig Hujen og Latter blev han atter halet frem.

Dog kom han ikke i mindste Maade ud af Fatning, men gjentog ganske roligt sit: "Ho, ho!" og vedblev derpaa, da han havde sat sig paa Bordkanten og grebet en Dyreknoffel, for at støtte sig ved: "Bundfald

og Skjægelevninger hører Borgens Hunde til, Eders Mægtighed. Elling Kjømpengeist søber ikke Kaal i Selskab med umælende Bæster. Han har ædt af Fad med den høihellige Pater Hillarius i Augustinerklosteret. Ho, ho! hvad siger Eders Mægtigheder dertil?"

"Jammerlige Pralhans! taabelige Vaasehoved!" skreg Raphael og vedblev derpaa med plump Hoffærdighed: "Lindser og Kildevand! Tokaier og Dyrposteg! naragtige Sammenligning! — en Nar værdig!"

"Ho, ho! der traf I det!" kvækkede Naren og ry-
stede Hovedet stærkt, for ligesom ved Klokkens Klingen, at bevise, at han havde Privelegium paa at vaase.

Smilende havde den muntre, unge Ridder Ludolph af Strahon hørt paa Samtalen, nu reiste han sig op, og gav ogsaa sin Skilling med i Lauget. "Jeg gjætter hvad det er, der ligger Elling paa Samvittigheden, og hvorfor han har sat sig i Pusitur til at forsvare sin Sag, liig en gammel nordisk Hedning med sin Drekkølle. Skal vi vædde, Eders klingende Høihed?"

"Javel, kom an!" gjenmælede Kjømpengeist og satte et meget andægtigt Ansigt op, bag hvilket dog Skalken tydelig skinnede frem. "Jeg er strax til Eders Tjeneste. Jeg sætter min lille Klokke og Paafuglesjederen imod Strudsqvandsen i Eders Hjelmkrone. Ho, ho! Den vil ikke klæde ilde paa min Hue. Alle tre Ting passe ogsaa ret godt sammen; thi de skylde kun Forsængelighed deres Værd. Nu sig frem. Hvordan lyder Draklet?"

"Lille Elling vil gale os et Stykke Vise efter gammel Skik og Bedtægt, førend vi bryde op. Ikke sandt?"

Derfor blev han saa rød i Kammen og begyndte at reise Borster, da han frygtede at maatte krybe i Køien uden at have pebet det sidste Hanegal. Nu, kom hid med Ranglen. Den tilhører nu mig."

"Gale og pipe," gjentog Naren meget langsomt og eftertænkende; derpaa fortsatte han hurtigt og med en triumpherende Mine: "J har tabt! endskjøndt det næsten gjør mig ondt at J ikke blev efter eget Dnske smykket med min Klokke, som en Hansvurst. Hoho! Hr. Ridder! see kun ikke saa skjævt, fordi min Narreforstand skuer dybere og klarere end Eders adelige høibaarne Herlighed formoder. Forstaaer J hvad jeg sigter til? Om ogsaa J havde vundet Væddemaal; tabte jeg jo intet derved; men J, naar jeg vandt, mistede Eders Sjerplumage, som blev vanziret ved at paradere paa min Narrehætte. Men J kunde da trøste Eder med, at der før under Hjelme og Strudsfjedre, ogsaa har boet Narrehjerner. Notabene, Eder selv uforkrænket!"

"Nu, nok!" brummede Ludolph. "Hvem som legger med Narre og Ræve, maa som oftest lappe sit Skind! Utsaa," smaaloe han videre. "Dine Dine kløer efter mit Hjelm Smykke?" —

"Bevares! tog jeg det," svarede Elling, "da var jeg taabeligere end en Ubekat; thi en Taabe er det, som smykker sig med laante Fjedre! Nei behold J kun Hjelmsmykket og tilstaae blot at J har tabt; thi gale eller pipe har jeg intet mindre end Lyst til. Nei synge vil jeg. Og mig tykkes her endnu er god Tid dertil. Solen staaer endnu næsten, hvad Stjernetyderne kalde Zenith, forstaaer J det, J Mægtigheder? Den er endnu

langt fra Horizonten; og vi bør dog ikke gaae tidligere i Neden, end Duerne paa Slaget, eller Creaturerne i Hønsegaarden."

Denne Tale fandt almindeligt Medhold; thi ingen følte synderlig Lyst til at lægge sig til at sove, saalænge han endnu mægtede at løfte et Bæger til Munden, uden at skulpe dets Indhold paa Gulvet. De gave derfor Naren deres Bifald tilkjende, ved i Munden paa hinanden at raabe: "Jo vist, Elling Kjømpengeist! en lystig Sang! en ret lystig Sang!"

"En lystig, en ret lystig?" gjentog Elling og dreiede Huen et Par Gange frem og tilbage paa Skallen, hvilket tydede paa, at hans indbildte Værdighed var blevet saaret, ved det, at man foreskrev ham hvad han skulde synge. "Lystig," vedblev han, "eller alvorlig, comisk eller tragisk! Den Ting skulde man ganske overlade til mig. Bryst og Lunger ere min Eiendom. Dem er jeg Mester og Herre over — at sige dersom Eders Mægtigheder ikke have noget at indvende derimod?" Dette Spørgsmaal henvendte han til Podmanierne i en pludselig nedstemt og krybende Tone, kastende et skarpt, spørgende Blik af de smaae Dine paa dem.

Et naadigt Nix besvarede hans Spørgen.

"Altsaa min frie Willie," smidskede han med sin sædvanlige Indbildskhed, greb en Kande og slugte en god Dosis Wiin, som, omendskjøndt det var en Slump eller Levning, dog smagte ham fortræffeligt, og gjorde ham altsaa efter eget Sigende, til Kammerad med Borgens Umælende. "Heida!" skreg han efter et Diebliks Pause, til en opvartende Riddervend, som stod bag ved en af

Gjæsternes Stole og vinklede med Haanden. "Heida, Knægt! Hent mig en Cithar — naa, affted! Kan I faae Benene paa Gang?" —

Han fik Citharen og klimprede nogle vilde, uharmoniske Akkorder. Men efter et Par Minutters Forløb, bleve de behageligere, og da han forstod, med en vis Færdighed, at benytte sin lille Sølvklokkes Toner i Samklang med Citharens, fremkom lidt efter lidt, et ret behageligt Forspil.

Den Tid som var hengaaet for Elling Kjømpengeist med at stemme Instrumentet, benyttede de fleste Andre til at væde de tørre, tørstesyge Ganer. "Pas paa, Eders Mægtigheder!" snølede Naren og dinglede fra den ene Side til den anden; thi den sidste Slurk, havde bortjaget den sidste Rest af Ligevægt og Balance. "Pas paa!" sagde han endnu engang, og greb tre haarde Tag i Strengene, saa det skurrende gjenlød i Salen. "Jeg skal synge Jer en Vise! — En Vise — som skal kilde Eders mægtige Drer og fryde Eder inderst i Sjælen! Halvt uden Bevidsthed, begyndte Sangeren med en uklar, dog ikke modbydelig Stemme følgende Sang:

"Der lyder et Sagn i Ungarland,
 "Om Udaadsfærd af en Riddersmand,
 "Som kjendte ei Hæder, ei Vre, ei Dyd!
 "Thi Rov og Vold var hans kjæreste Fryd.
 "Hans Vandel var Plyndring, Blod og Mord;
 "Og Flammer og Gruushobe viste hans Spoer.
 "Derfor lød en Bøn for man slumred' ind:
 "Gud frie os fra Blasius Podmanin!"

"Die! forbandede Ugle!" afbrød Raphael Sangeren og foer i Veiret med ildglødende Ansigt og fortæ-

rende Bredeblikke. "Hør op med denne Tuden, forrykte Abekat! hvilken Djævel er Du besat af, at Du vover at foresynge os Sagn, som brændemærker vor mægtige Slægt med Skam og Sjændsel. Har Du forglemmt at denne tappre, frygtede Blasius af Podmanin var vor Farfader. Vov endnu engang at skræle et eneste Ord af denne skjændige Bise, og jeg kløver Din drukne Hjerne, saa at den skal falde Dig ned paa Skulderen, som et Par lange Hundeøren!"

"Skal det være Haan eller Trods?" faldt Johan ind. "Er det Tak og Gjengjæld fordi vi hævede Dig op af Elendigheds-Pølen; gav Dig Ly og Føde her paa vor Borg? — Rolig, drukne Grinebidder! Vogt Dig at vi ikke slænger Dig ud paa alfare Dei, sam et Udsej, til Ravnesejde!"

"Kast det Uglenæb ud af Vinduet! Lad ham affjøre Wiin-Galskaben i den muddrede Borggrav!" skreg Knauf af Høllenburg, reiste sin massive Kjæmpekrop iveiret, og greb med sin muskuløse Næve et kraftfuldt Tag i den lille Klokkemand's Arm, for at udføre sit Forslag, hvortil ogsaa flere af de Tilstædeværende viste sig beredvillige.

Med en Koldblodighed, som syntes at forudsætte Mod, svarede Elling Kjæmpengeist, rystende Bjældehuen, og knibende Knauf med al Magt i Haanden, som omfattede hans Arm:

"Det er kun en ussel Berømmelighed for Ornen at kue og tilintetgjøre den usle Graaspurv! Ho, ho!" vedblev han, og tog haardt i Strængene: "Halvgvædet Bise skal ingen Mand bedømme! Havde Eders Mægtighed ikke havt saa stærk Bisselæder i Eders kostbare

Drehinder, men smukt givet mig Pusterum til at samle mine Tanker, saa skulde det snart have viist sig, at det ikke var min Mening at synge Haanviser til Eders Skam. Jeg havde da strax mærket Feiltagelsen; stukken Piben i Sæk! og begyndt i en anden Tone! Hele Ulykken var, at jeg tog Feil af Texten og Prædikenen, som saamangen en Skaldepande af Munk ofte førend jeg har gjort. Visen som jeg begyndte paa, er hentet ud af Krøniken. Den Visen som jeg egentligen havde ifinde at foresynge Eders Mægtigheder, er omkalfattet og forbedret i min poetiske Hjerne. Men hellige David! hvor megen Biin flytter ind, kryber megen Fornuft og Sukommelse ud. Pas paa! Nu skal I høre mig orientere mine Tanker, og saa vil jeg lade mig omskabe til en rød Rævehale, om min Sang ikke skal finde Eders Yndest."

"Fort! I Hundehullet med den Drukkenboldt! Hans Ondskab og Spydigheid er ligesaa stor som hans Dumhed!" grinte Raphael.

"Truffen! Truffen paa en Prik!" gjennælede Etling hurtigt. "Den Taabelige føder ligesaa ofte Spydigheder, som den Spydige Dumheder. Det er Livets Malerie. Enhver Ting har sit Lys og sin Skygge —"

"Philosophiske Baasehoved!" afbrød Johan ham. "Die! og forsøi Dig bort!"

"Først Sangen!" stammede Naren med en, sig selv uafvidende Kraft og Bestemthed, som hans spirituose Tilstand bevirkede, og greb i Strængene, et fuldt *Dacapo* af de tre skjærende *Accorder* fra før; derpaa begyndte han:

"Der leved' engang i Ungerland,

"En mægtig og tapper Riddermand;

"Han førte et Levnet med Glimmer og Bram,
 "Dg Lædshed og Frygt stedse agted' for Skam!
 "Fæst tusinde Svende stolt fulgte hans Fjed;
 "Blandt Folket han Drot over Baagdalen hed!
 "Nu hviler hans Støv udi blyforet Skriin —
 "Hans Navn var Blasius Podmanin!"

"Ha! ha!" grinte Knauf af Høllenburg, og vendte det
 Hvide i Dinene, som stak fælt af imod hans afrikansk-
 røde Ansigt. "Karlen forstaaer at dreje Rappen efter
 Vinden! Narreører ere Veirhaner, som vise tydeligt
 fra hvad Kant Stormen piber."

"Det er netop Kunsten i Leve-Viisdommen," gjen-
 mælede Naren, og saae hen til Podmaninerne, for at
 erfare hvad Virkning hans elendigt omarbejdede Vise
 havde gjort paa dem. "Dvintessentsen af al philoso-
 phisk Studium, er at tude med de Ulve som man er
 iblandt. Dg naar den ene Strængs Toner ikke beha-
 ger, da strax at flaae paa en anden."

"Besad Du ikke ligesaa megen hellig Genfoldighed,
 som indbildsk Livs-Philosophie, saa kunde man let fristes
 til at holde Dig for den største Hylker, som Narrehæt-
 ten nogensinde har bedækket," sagde Johan, og maalte
 den lille Poet og Sanger fra Isse til Tod med et med-
 lidende Blik.

"Hellig Genfoldighed? Indbildsk Livs-Philosophie?"
 greb den Disputeerlystne atter Ordet, men blev pludse-
 ligen afbrudt ved en Trompets klare Toner, som lode
 udenfor Borgen, og strax efter traadte en Landsknecht
 ind og meldte, at en Skare Krigere i østerrigsk Waaben

og Farve, med en Ridder i Spidsen, holdt ved Borgporten og fordrede i Keiserens Navn at indlades.

"I Keiserens Navn!" løb det fra alle Læber, og forskellige Udtryk af Tanker, Studsen og Spørgsmaale skode malede paa de forbausede Ansigter.

"I Keiserens Navn!" spurgte Johan med mørk Mine. "Hvad vil han? — Ved Bistriks Borgport ender Keiserens Buden og Befalen. Hans Willie og Hersken strander mod Jernkjædderne paa vor Windelbroe! Gaae! og siig Ridderen og hans Skare, at Brødrene Podmanin ingen Keiser erkjender! Og at Magtsprog og Trudsel ikke aabner nogen Indgang, hverken for Keiseren eller hans Uffendinge!"

"Dog," faldt den snilde, mere betænkfomme Raphael ind — "var det ikke klogere og maaskee bedre, at aabne Borgporten? Naar Løven er i Snaren, er den mindst farlig! Fangen Mand bliver fra Hersker til Træl!"

"Fangen eller frie! Hersker eller Træl!" svarede Johan. — "I Borgen eller udenfor dens Ringmuur, kan vor Magt trodse enhver Fare! Snedighed og List ere foragtelige Baaben, hvor Tapperhed og Krigermod endnu hersker uoverbundet!"

"Bed Sværd og Landsfe! I har Ret, Ridder Johan!" istemte Knauf. "De Keiserlige kjende vor Sværdod, ligesaa godt, som Jagthunden Hampesvøben!"

"Nuvel, lad os da fra Borgmuren høre, hvorledes Herrebudet lyder," gjensvarede Raphael. "Ventelig den gamle Melodie: Formaningsprædiken, præntet med Gaasefjedren paa Pergamentet. Skade at vor skriftkloge

Elling er idag defect paa de fornødne Sandsfer, for at kunne forelæse os de forblommene Kragetæer!"

Brødrene gave nn Tegn til Opbrud. I vild Uorden stormede Hoben, bag efter Podmaninerne, ud af Salen. Med Larm og Spotord besteg de Muren, foran hvilken Ridderen og hans Følge havde leiret sig, ventende forgjæves at blive indladt paa Borgen.

Skuet af de mange gigantiske Skikkelser paa Muurtinden, med lynende Blikke og blussende Ansigter, som ved den nedgaaende Sols Purpurstraaler endmere markeredes til frygtelige Uhyrer, var i høieste Grad imponerende.

Selv den keiserlige Hovedsmand, Ridder Georg Spuniogh, en uforsagt, krigserfaren Mand, virkede dette Syn et Dieblik ubehageligt paa. Dog ogsaa kun øieblikkeligt. Hurtigt samlede han sine Mænd, reed saa tæt hen under Muren som muligt, og fordrede endnu engang i Keiserens Navn at blive indladt paa Borgen.

Da traadte Johan af Podmanin frem af Hoben paa Muren, og svarede med Stolthed og Ringeagt: "Bistriks Herskere lyde intet Keiserbud. Hans Magt formaaer ikke at bøie deres Villie! derfor giv Eder tiltaals Herr Ridder og Knægte! Tager tiltakke med Grønsværet paa Klippeskrenten; thi Borgens Hynder og bløde Bolstre blive ikke Eder til Deel!"

En forbitret Mumlen og urolig Bevægelse hørtes imellem Krigsflæren paa Klippen; men Spuniogh bød Tausshed og henvendte sig til Brødrene med en Høihed og ædel Værdighed, som stak meget af imod disses hov-

modige Udfærd. Han foreholdt dem det Fornærmelige og Anstødende, at nægte et keiserligt Budskab Udgang paa deres Borg. Tilskjendegav dem i dierve, bestemte Udtryk, at hans Instrux lod meget strængt, i Tilfælde at han ei blev modtaget og behandlet som han, Majestætens Befuldmægtigede, kunde fordre.

"Og hvad kalder da denne fortræffelige Befuldmægtigede sig?" grinte Raphael, som nu traadte frem ved Broderens Side. "Skulde ikke Podmaninernes Stamtable kunde maale sig ligesaa høderligt med hans, som vi haabe vore Sværde kunne det?"

"Til at maale sig med Røvere og æreløse Despoter staaer Georg Spuniogh til Budetin for høit! Plyn- dring og Mordbrand have intet Feld i min Slægs Baaben!" svarede Spuniogh med den dybeste Foragt.

"Spuniogh til Budetin!" gjentog begge Brødrene, og Raphael lagde halv for sig selv til: "Ha! Dit Overmod skal de, i Dine Dine foragtelige Podmaniner, snart stække!"

"Nu Eders Grinde, Ridder!" begyndte Johan.

"Mit første Grinde er at tiltvinge mig og mit Følge en Indgang med Sværdet, hvis I ikke uden Modstand aabner os den!" afbrød Spuniogh ham.

En skingrende Haanlatter besvarede hans Trudsel.

"Som det behager Eder! I og Keiserbanden kunne gjøre sig saa lystige som det tykkes Jer," sagde Johan ganske ligegyldig, og et modbydeligt Smil spillede om hans Mund. "Men jeg vover Bistrix Steenmure og Borgportens massive jernbeslagne Egeplanker, de ville nok udholde en Dyst imod østerrigiske Knokler og Pandeskæl-

ler! Derfor vær klog Hr. Ridder! Røgt Eders Budskab der hvor I nu staaer; thi ellers kunde det saare let hænde sig, at Taleevnen og Levelysten, efter et saa drabeligt Foretagende, blev Eder berøvet! I kom da til at være endnu tausere, end en Carteuser-Munk!"

Harmfuld beed Spuniogh sig i Læberne og svarede: "Bag flige beskyttende Skandskurve og Steenvolde kan enhver Storpraler blæse i Trompeten. Og det vilde ogsaa kun baade mig Lidet, om jeg opofrede mig selv og mine brave Krigsmænd i en saa ulige Kamp. Men hvor stor og urokkelig den Magt end er, hvoraf I saa hovmodigen bryste Eder, saa formaaer dog et eneste Ord — et Bud som jeg bringer — fuldeligen at nedbryde Eders halstarrige Trods og Stivfind! Hører og skjælver, frække Stimænd! Keiserens Mildhed og Dverbærelse har Eders sidste skjændsfulde Udaad forvandlet til ubøielig Streng-
hed!" — "Jeg Georg Spuniogh til Budetin, Keiserens troe Ridder og Vasal!" forsatte han med Alvor og Værdighed, hævende en Pergamentskrulle, som han tog af en Krigers Haand, høit iveiret. "Tilkjendegive Eder Rid-
dere, Johan og Raphael af Podmanin! hans keiserlige Billie og Eders retfærdige Dom! I ere fredløse! erklærede i Rigets Akt!"

Podmaninerne og deres Anhang stode som lynslagne. Intet Ord — ingen Lyd hørtes. Den øieblikkelige Forsfærdelse havde lamslaaet Enhvers Tunge. Et Døds-
stille herskede.

Kun Spuniogh vedblev med sin kraftige, gjenlydende Stemme: "Foragtelige Røverbødre! I ere ud-
stødte af Ridderkabet! Brændmærkede med evig Skam

og Skjændsel! Ingen Mand i Riget vover at drikke af Bæger med Eder, eller at skjænke Eder Ly og Fristed. Uden-Beskyttelse og Forsvar af Retfærdighedens Love, vandre I her foragtet, blandt Fordums Medborgere, i Fremtiden! Sværd og Dolk tør ustraffet søge Eders meenederske Hjerter! thi ingen Straffedom paalægges de Fredløses Banemænd! Kirkens Døre ere spærrede for Eder; dens hellige Naadensord vorde ikke Eder til Trøst. Uden Sacrament og Syndsforladelse vandre Eders brodfulde Sjæle over i Evigheden! Eders Legemer skulle henvinde, fortærede af Ravne og Høge, og forbrændte af Himlens Sol! thi ingen indviet Jord skal fredelig bedække dem! — Og I," tordnede han videre, vendende sig til de andre Røveriddere — "disse Fredløses blodige Deeltagere og Stalbrødre! flyer! flyer! inden Keiserens grundede Brede ogsaa slynger Aktsvøben over Eder!

"Fredløse! — Fredløse!" lød det med sagte bævende Stemmer fra Mund til Mund. Selv fra Johans og Raphaels blege Læber lød det grufulde: "Fredløs! Fredløs!"

Dog kom Røvernes Frækhed og Mod ligesaa hurtigt igjen som Skræk og Forfærdelse havde indfundet sig. Raphael var den Første som brød ud i vild Raserie, knugende Haanden om sit tunge Sværdfæste, og lynede Død og Fordømmelse af sine gnistrende Blikke. "Og det vover Keiseren?" begyndte han — "Ha, ha, ha! Børneleg! som ingen rynket Pande er værd! Hid med Aktsbrevet, at vi kan vise ham hvor stor vor Frygt og Ruelse er, ved at lade Jagtkobbelet syndertygge hans høie Willes Foster i Laster, og derpaa sende ham det tilbage!"

”Med dette Pergament følger Forbandelse og Tilintetgjørelse indenfor Bistriis Mure!” raabte Georg Spuniogh uforsagt og kastede Aktskullen over Muren. Raphael greb den og vilde i sin Forbittrelse bryde den i Stumper og Stykker; men da tumlede den drukne Elling Kjempengeist hen imod ham, og peeb med en varslende Stemme: ”For Christ og alle Helgenes Skyld! Eders Mægtighed! synderbryd det ikke. Eders Fingre vil blive til Steen! Eders Blod til Vedder! og I vil Dag for Dag hentæres som Forbryderen paa Steilen!”

”Til Helved med Din onde Spaadomstale, Nar!” brølte Raphael og stødte ham med saadan en Kraft for Brystet, at han styrtede hovedkulds ned i Borggaarden, hvorfra en skjærende Sømmertone lød. Derpaa rev han Pergamentet tværs over og kastede det ned for Spunioghs Fødder. ”Hils Keiseren!” henvendte han sig til Ridderen: ”og siig ham, at hans Høflighed skal blive gjengjeldet saalænge, indtil den sidste Ridderborg paa Sarpaternes Tinder synker i Gruus, eller pranger med Podmaninernes Waabenskjold. Og saa let, som jeg nys synderbrød Kalveskindet, saa let skulle vi snart ogsaa tilintetgjøre Aktskænken!”

Hans kraftige Ord havde opløst hans Tilhængeres tilbagevendte Mod endnu mere; og da han havde endt, lød en kaad Jubel og Haan mod Himmelen.

Harmglødende optog Spuniogh Pergaments-Stykkerne, greb en Dolk i sit Belte, borede dem med Kraft ind igjennem Egestolpen ved Porten, og raabte med Forbittrelse til sit Følge, svingende sit vægtige Sværd: ”Nedbryd og skjænder Røvervaabnet hist

over Porten! Kast det i Muddergraven til evig Glemsel! Forbandelse være Slægten Podmanin for Gud og Mennesker!’

Som en Lynstraale splintrede de keiserlige Krigere Steen:Vaabnet og dets Zirater, med deres Sværde og Landser. Men ogsaa fra Borgmuren blinkede Vaaben. Dolke, Pile og store Stene fore dræbende ned paa Spunnioghs tappre lille Skare. Dog vege de ikke tilbage førend Vaabnet var ganske nedbrudt og skjult imellem Siv og Mudder. Da trak de dem med Orden tilbage; og førend Røverne kunde komme over Bindelbroen, vare de, under et lystigt Seiersraab, forsvundne bag ved Klippeblokkene; og de rasende Krigere paa Borgen kunde kun med Harm og Skam beskue det skjændede Vaaben, som en Gruushob i Graven.

3.

Fra dette raa, blodige Skuespil ville vi bortvende vort Blik og besøge Borghaugen ved Lassinkowik's Borg, hvor vi gjenseer den arme sorgfulde Hedvig.

Med Ethal af Polowik's Bortilen var ogsaa al Livsglæde og Tilfredshed flygtet af Hedvigs unge Hjerter. Dagen henglede i Taarer og smertelig søde Grindringer fra en lykkeligere Fortid. Skjønne Billeder dannede af Kjærlighedens sømme, rige Phantasie og smykkede med Mindets livlige Farvespil, forøgede endmere den frydløse, kummerfulde Nutids mørke Laage, som omhyllede Hedvigs Tilværelse. Ingen Udspredelse — ingen Spøg

eller Munterhed formaaede at bortjage den inderlige Veesmod og Smerte, som havde omleiret hende. Drømmende vandrede hun bleg og sagte omkring i den venlige Hauges Allé og Labyrinth som et yndigt Spøgelse. Taarer fløde ned af de lilliehvide Kinder; thi Sundhedens friske Rosenfarve havde allerede sneget sig bort af det ungdommelige, skjønne Ansigt og givet Plads for en snigende Febers graagule Teint. Blikket som før oplivede Alle ved sit Stjernelys, stirrede nu mat og dunkelt mod Jorden. Kun den ranke, efter Naturens skjønneste Regler formede Gestalt, var endnu tilbage af den fordem i sin fulde Skjønhedsflor blomstrende Hedvig, og inponerede dobbelt ved de sygeligere Modsætninger, som hendes smertefulde Skjæbne frembragte.

Kun et Sted syntes hendes Tungfindighed at oplives nogle Dieblkke, og en kjær Beskjæftigelse at fortrænge de mørke Tanker hun stedse plagedes af.

I en affides Deel af Borghaugen hævede et ualmindeligt stort Rosentræ sin tætte Bladekrone beskjægende over en lille Græsplet med et naturligt ophøiet Sæde, belagt med Græstøv. Paa Træets Stamme havde Ethal i en salig Time ved sin Hedvigs Side, indgravet de betydningsfulde Ord: "Ewig tro!"

Til dette en yndig Grindrings Paradiis, ilede Hedvig hver Dag, og bekrandsede Ordene ligesaa ofte med en frisk Glemmigeifrands, som en lille Fiskerpige fra Theisflodens Bredder, maatte hjælpe trolig at plukke Blomster til.

Ingen stormende eller regnfuld Dag, kunde afholde Hedvig fra at ile til Rosentræet, og skulde hun end

søge de himmelblaa Mosestjerner i de mest fugtige, langt-bortliggende Egne, saa maatte dog Krandsen stedse inden Solens Nedgang slynge sig i frisk Blomsterfyldte omkring de to, hende saa kjære Ord.

Da lysnede et blidt Solskjær paa hendes Pande og Kinder; Dinene fik igjen Liv og Klarhed. Men ogsaa kun forbigaaende vare disse Lyspunkter; strax viklede Dieblikkets Smerte sit Taareflor over de suundne Glæders venlige Minder.

Om trent tvende Maaneder efter Ethals Besøg paa Ridder Gerichs Borg, sad Hedvig i Borghaugen paa Grønsværet under Rosentræet, og havde just nylig skjænket det for hendes Hjerte saa kjære: "Ewig troel!" en frisk Glemmigeikrands. Gisela, den yndige Fiskerpige sad ved hendes Side. Hedvig havde lært hende at kjende i Segedin, paa en Reise igjennem Ungarn; fattet Godhed for hende og taget hende hjem med sig som Kammerpige eller Selstaberste.

Gisela var i Ordets strængeste Forstand skøn. Rank og formet som en Hebe, forenede hun en Sølphides Lethed, med en Gracies Anstand og en Engels Blidhed og Ynde. Paa det skønne Ansigts Oval, tindrede de fromme, blaa Dine som Himmelens Stjerner, paa Kinderne kappedes Sundhedens Roser om Prisen med Træets Blomster, hvorunder hun sad; de friske Corallæber svulmede indbydende til de sødeste Kysse, og indenfor disse paradisiske Porte, fremtittede tvende Perlerader, hvide som den rene Sne. Om den hvælvede Pande slængede de guldgule Haarløkker sig i frie, ukunstlet Naturlighed, og bølgede sig fremdeles ned om den

hvilde Nakke og Hals. Ogsaa den eiendommelige ungarfske Nationaldragt forhøiede Pigens Skjønhed.

I Sandhed! det var umuligt at betragte denne nydige Qvinde, hvilende i Græsset ved sin Herkerindes Fodder, med en Luth i Armen, Blikket vendt med opmuntrende Inderlighed paa den sørgmodige Hedvig, uden tilfulde at føle, hvor salig uimodstaaelig Naturens fuldendte Mesterværk tiltaler Menneskehjertet og lader enhver Tanke og Erindring hendse i dets Beskuelse. —

Hedvig var ogsaa indtagende skjønnere end Gisela, dersom Skjæbnen havde sat hende i dennes Stand: at hun havde været en simpel Fiskerpige og kun dannet ved den moderlige Naturs Indvirken. Nu stod Gisela i Skjønhed over Hedvig. Dennes adelige Anstand og fine, afmaalte Væsen, endskjøndt det end ikke i fjerneste Henseende havde Noget tilfælleds med Stolthed og Indbildskhed, var dog langt fra ikke saa hjerterivende, som hiins hentrivende, naturlige Simpelted. Selv disse to Pigers Sind, endskjøndt begge inderlig gode, vare dog forskjellige fra hinanden, og til Fiskerpigens Fordeel. Paa Hedvigs, som paa Giselas Sjæl, hvilede Savnets og Haabløshedens Byrde. Men hvor forskjellig bare de den ikke? Hedvig Lykkens og Tilfredsstillelsens Barn, var for svag til at hæve sig over Nutidens smertefulde Afgrunde. Taarer flode ideligen, og lindrede kun nu og da hendes mattede Sjæl. Gisela, Armodens og Savnets Datter, fra Barndommen af vant til Trang og Undværelse, skjulte Smertens Torne bagved blid, stille Munterhed og kun i Eensomheden, i upaaag-

tede Dieblikke fik den skjulte Kummer Lindring og Luft ved en kort, bitter Graad.

Lykken svækker det quindelige Hjerter i ligesaa høi Grad, som Ulykken hærder det.

Hvor faa af Lykkens Yndlinge eie Kraft til at bære Skjæbnens lunefulde Omverling? Saa mangen slumrer under Smerteproven ind til den evige Fred; og den moderlige Jord bedækker lindrende det knuste Hjerter.

Ogsaa denne venlige Høstasten glindsede Taareperler i Hedvigs Dine. Tankeløs legede hun med de gule Høstblade, som en blid Aftenvind viftede ned i hendes Skjød.

Gisela lod de nette smaae Fingre løbe over Luthens veldynde Streng, ligesom for at opvække Hedvig af den lethargiske Slummer, hun syntes at være hensunken i.

Hedvig vendte Blikket imod den Egn, hvor hun vidste at Ruinerne af Polowigs Slot omtrent laae, og hvorhen just Vinden førte nogle Blade, som hun havde i Haanden.

"Fær hen I Billeder paa Haabets Forgjængelighed!" sukede hun. "I ere visne. Eders engang saftige Smagradsfarve have Livets Storme forvandlet til Støv og Aske. Fær hen I Billeder af mit Liv og min Fremtid! Hils ham! den evig Elskede, evig Uforglemmelige! Siig ham, at hans ubøielige Jer sind og Hævnløst har afsmeiet min Kjærligheds friske Blomster, liig Høstvinden Eder!" —

"Kjære Herskerinde!" afbrød Gisela hende med blid Stemme og medlidende Udtryk: "Høsten afriver Blade, men kun for at give Plads for Vaarens unge Grønne.

Paa den nøgne Green, vil atter spire nye Blomster, naar man kun ikke sønderbryder den. Saaledes gaaer det ogsaa med det menneskelige Hjerter: Haabet visner en Stund, kun for atter at fremblomstre i fordoblet Skjænhed og Kraft. Men indtil da skal man undertrykke Smerthen, som piner Hjertet og søge Trøst og Glemsel i uskyldig Munterhed."

"Lykkelige Pige, som eier denne Lindring for alle Bunder!" hvidskede Hedvig og trykkede Giselas Haand med søsterlig Kjærlighed.

"O, hvor gjerne meddeelte jeg Eder den, kjære Frøken!" raabte Gisela.

"Nei, gode Gisela! den er intet smertestillende Lægemiddel for mig," svarede atter Hedvig med Taarer.

"Nu vel!" spøgede Gisela, idet hun foer med Haanden over Strængene paa Luthen; "saa vil jeg, som en findrig Doctor, prøve en anden Balsom paa Eder. Sang og Strængeleg virker ofte velgjørende paa lidende Sjæle. I elsker jo meget de gamle Sagn og Romancer, som paa en saa simpel, men rørende Maade, viser os den graae Oldtids Vandel og Døvertroe. Tillader I det, kjære Frøken! saa vil jeg synge en gammel smuk Romance."

Hedvig nikkede ventligt til Fiskerpigen og hensank igjen i sine skjønne Erindringsdrømme.

Gisela kastede medlidende Blikke til den Betsværdige; et indre Blik faldt i hendes egen Barm og Tanken om hendes skjulte Kummer pressede Vandet frem i de ellers smilende Dine. Hurtigt foer hun med sit Netteldugsforklæde over dem og begyndte at synge:

”I stormfulde Stund
 Theifloden larmende bruser!
 Fiskerens Baad over rædsomme Grund,
 Bølgen fast favner og knuser!

Og Fiskeren mat,
 Rastes fra Bølge til Bølge;
 Derpaa han synker i Dybets Nat;
 Stormgangen er hans Liigfølge.

Den ventlige Dag,
 Natlige Rædsler opløser —
 Landmanden fluer det knusede Brag;
 Saus han sig forser og ghyser.

I fattige Bo,
 Fiskerens Pigelil græder:
 Hjerterne elsked' hinanden saa tro!
 Taaren hans Minde nu qvæder!

Ved oprørte Hav,
 Ofte hun sidder og sukker —
 Da op af den vaade Bølgegrav
 Den Elskedes Hoved dukker.

Huul lyder hans Røst;
 Han ventlig ad Pigen vinker:
 ”Vortgræd Din Kummer her ved mit Bryst!
 ”Salige Timer det bringer!”

”O Gud!” skriger hun —
 ”Seer jeg Dig, Elskede, atter!”
 Brat hun sig styrter i Dybets Grund —
 Bølgearm hende omfatter.

Ved natlige Tid,
 Venlig af Søen opdukke,
 Fiskeren modig med Pigen blid:
 ”Salig' vi ere!” de sukke.

”Salige vi ere! gjentog Hedvig, og et Lysglimt oplivede hendes tungsindige Miner. ”Ja, hvor findes Salighed paa Jorden, uden ved den Elftes Bryft! Selv i Havets kolde Skjød er Samværen med den Elfte en Salighed. O Ethal! var jeg hos Dig! Men af! hvor finder jeg Dig? Ingen Vandring ſkulde blive mig for lang — intet Offer for ſtort, ingen Anſtrængelse for tung, naar det kun førte mig til min Længſels Maal! til Dig!”

Pludſeligen syntes en Tanke at gjennemfare hendes Hoved. Hun reiſte ſig, omſlyngede Roſenſtammen med begge Arme, og kyſſede de indgravede Bogſtaver med Syriſhed. Derpaa vendte hun ſig til Giſela, greb hendes Hænder, trykkede dem faſt inden i ſine og ſkuede hende ſkarpt ind i de milde Dine. Et Spørgſmaal eller en Bøn ſvævede paa Hedvigs Læber. Dog forandrede hun pludſeligen ſin Beſlutning, og hvidſkede ſagte for ſig ſelv: ”Bedre at hun intet veed;” trykkede derpaa et ſøſterligt Kyſ paa Giſelas Læber og ſagde i en brudt Tone i Pigenes Dre: ”Beed, Du fromme Pige! beed at Gud vil forlene den Svage Kraft til at kunne udføre ſit Hjertes Jdræt!” En mørk Skye trak ſig over Hedvigs Pande; bævende vedblev hun: ”Beed den Alleſtedsnærværende, at han vil lede den Corrigfulde naadigt og trygt gjennem Beſværligheder og Farer, ved ſin Faderhaand til det forønkede Maal!” grædende favnede hun Giſela og ilede bort. —

Giſela ſaae forundret efter hende. Hun forſtod ikke, om Sagen i Forening med Hedvigs Elſkovsſorg, eller den ſidſte allene, havde frembragt denne pludſelige Forandring i Hedvigs Sindſtemning.

"Stakkels, sømme Hjerte!" udbød Gisela og en smertelig Følelse gjennemfoer Pigen's egen Barm. Hurtigt greb hun i Strengene og vedblev med fremtvungen Munterhed: "Troe Trøster i min hemmelige Kummer! Døv min Dval og stand's min Klage!" — og nu sang hun, vel i Begyndelsen kun med usikker, men dog stedse meer og meer fast Stemme, en livlig Glædesang.

Da Sangen var tilende vilde hun just reise sig for at opsoge Hedvig, da hun pludseligen følte sig omfattet af to kraftfulde Arme, og et Par brændende Læber tætrykte paa hendes Mund.

Forskrækket foer hun iveiret, og Rudolph, Hedvigs smukke Broder, stod for hende. Han var meget ung og nærede en lidenskabelig Godhed for den smukke Fiskerpige. At Gisela følte det samme for den unge Rudolph, vil hendes hemmelige Kummer vist allerede have underrettet de ærede Læsere om. Dog havde de hidindtil Begge skjult deres Følelser for hinanden. Det var første Gang, at Rudolph havde ladet sin Lidenskab overvinde sin roligere Fatning. Nu stod han for Pigen som en Synder, med Blikket nedslaaet mod Jorden, skamsfuld i Bevidstheden af sin overlede Gjerning; thi ukjendt med Smiger og Hylkerie, retskaffen og ærlig, følte han at have fornærmet den sødelige, beskedne Gisela.

Ligesaa forlegen og nedslaaet stod Gisela. Hun vovede ikke at hæve det nedsænkede Blik iveiret, ikke af Skam, men af den indre Bevidsthed, at hun elskede Unglingen og af Frygt for at denne hendes Sjæls saa salige Hemmelighed, skulde staae læselig paa hendes blus-

sende Ansigt. Begge følte, at dette Kys havde knyttet Hjerterne endnu uopløseligere til hinanden.

”Gisela, gode Gisela!” stammede Rudolph og greb Pigenes Haand, som forlegen pillede paa det himmelblaa Silkebaand, hvori Luthen hængte over hendes Skulder. ”Har min letfindige Dpførsel bragt Dig saa stærkt i Brede, at Du ikke engang vil hæve Dine milde Dine op paa mig, at jeg kan læse Tilgivelse i dem?”

”Ædle Herre!” gjenstammede Gisela neppe hørligt, og lod de forsonende Blikke dvæle et Dieblisk paa den bedende Rudolph. ”At I beder om Tilgivelse, er jo Beviis paa Anger, og,” fortsatte hun med mere tilkjæmpet Fatning, søgende at komme ind i sin almindelige spørgesfulde Tone, ”og den af Hjertet Angerfulde, bør man jo forlade sin Skyld. Men igjentagen Ubesindighed kræver fordoblet Straf. Altsaa vogt Eder, ædle Herre! og bring ikke atter den lille Gisela til for Alvor at rynke sin Pande.”

”Naadige Dommerinde!” gjenmælede Rudolph, glad ved at den pinlige Forlegenhed han nys var i, saa hurtigt ved Giselas Landsnærvarrelse blev forjaget. ”Din Blidhed og Dverbærelse opvækker Lyst og Dristighed hos mig til, endogsaa at forsvare min uoverlagte List imod Dig.”

”Kan I forsvare Eder?” spurgte Pigen med sit sædvanlige godmodige Smil. ”Neppe for Beskedenhedens og Retfærdighedens Domstol.”

”Men vel for det quindelige Hjertes Dommer, som saa gjerne dækker sliig en Forbrydelse med Mildhedens Kappe!” svarede Rudolph i en smigrende Tone.

”Du vil nu faae at høre paa hvor fast Basis jeg bygger mine Argumenter: — Jeg kommer ubemærket herhen — uventet finder jeg Dig — og sandelig, i den yndigste, forførfiske Stilling, liig en af Dianas hulde Skov-Nymphes, hvilende i Græsset. Jeg bliver fortryllet ved dette skønne Syn — jeg hører Din klarttonende Sang — beundrer Din Stemme — Din Færdighed paa Luthen. Alt i Forening tænder min Lidenskabs Flamme. Blodet bliver til en Ildstrøm i mine Aarer, og — næsten mig selv uafvidende i Beruselsen af Din høie Skønhed, begaaer jeg den uskyldige Røverdaad. Saaledes tør jeg kalde den; thi ingen vild Begjærlighed, eller ureen Lyst drev mig dertil. Nei kjære Gisela! dertil føler min Sjæl formegen Gudhed, formegen Agtelse og —”

”Edle Herre!” afbrød Gisela, med ængstelig Hurtighed den glødende Ynglings Forsikringer. Blodet bredte sit Purpur over hendes undseelige Ansigt, som om Aftenrødens sidste Straaler farvede det; thi hun frygtede og ikke uden Grund, at bag ved hans Agtelse og Gudhed, den opluende Kjærlighed laae forborgen, og den turde hendes Villie ikke tillade at komme for Dagen, endskjøndt Hjertet hemmeligen stred en haard Kamp imod hiin om Herredømmet. ”Edle Herre!” gjentog hun i en alvorlig Tone, og søgte at skjule sit Indres Bevægelse: ”Eders Agtelse ærer mig — Eders Gudhed glæder mig — og Kysset som I fralistede mig — vist ikke i nogen strafværdig Hensigt, derfor er Eders ædle Tænkemaade og Character et sikkert Borgen — har jeg jo tilgivet Eder. Men at I nu, for at undskyldte og

besmykke Eders første Dvergivenhed, overøser mig med ufortjent og smigerfuld Roes og Berømmelse, det indseer I vist selv, ikke kan glæde eller berolige den fattige, fordringsfrie Fiskerpige."

"Hvorledes mener Du?" stammede han forlægen over Pigens Ord. "Du kalder det Smiger? Troer Du ikke at mit Die og Hjerter forstaaer at skjelne og dømme imellem Skjønhed og Hæslighed, Dyd og Last, Koketterie og Uskyldighed, og at jeg tænker saa ædelt og ridderligt, at jeg ærer disse sjeldne Fuldkommenheder ligesaa høit hos Fiskerens Datter, som jeg hader og foragter Lasterne hos den fyrstelige Dame? Jo, hulde Pige! min Roes over Din herlige Dyd og Ynde er øst af Sandhedens Kilde. Du er god, Du er skøn, og jeg —"

"Eders Søster Frøken Hedvig, venter paa mig," hvidskede Gisela og hendes Barm hævede sig i voldsom Bølgegang, truende med en forræderisk Aabenbarelse af dens smerteligføde Hemmelighed. Hurtigt ilede hun nogle Skridt hen ad Hangegangen, men Rudolph fulgte raskest efter hende, lod hende ikke slippe, greb hendes Haand og sagde med bønlig Dvertalelse:

"Bliv, gode Gisela! bliv! Du maae høre mig!" og vedblev derpaa i stærk Bevægelse, da Gisela vilde slide sig løs og undvige. "Du skal høre mig! skal erfare min Sjæls —"

"Lad os afbryde Hr. Ridder!" standsede den selv i Lidenskabens Dieblikke, fatningsfulde Pige, Unglingens Begeistring. "At ikke Eders sværmeriske Sind, atter lader Eder forglemme hvem I er og hvem jeg er.

Eller kan det virkelig fryde Eder at bringe Undseelsens og Harmens Rødme frem paa mine Kinder?"

"Siig hvad Du vil! Døm som Du vil!" raabte Unglingen begejstret og skuede med Kjærlighedens Stjerneblikke paa den fortørnede Pige, som blussede, mere af Angst og lige Følelse med Rudolph, end af Vrede. — "Jeg slipper Dig ikke, hulde Engel! førend jeg har sagt Dig, at Du er skøn, dydig, og smykket med Alt hvad som kan ophøje selv under Silke og Hermelin!"

"Silke og Hermelin!" sukkede Gisela, "Lærred og Vadmel, Solskin og Nat, Perler og Taarer, Alt er forskjelligt, men dog af Nytte og Værd. Glem ikke Hr. Ridder! at den simple Fiskerpige staaer for Eder. Spøg og intetsigende Gjækkerie maae Gisela, Eders Søsters Terne finde sig i at høre paa; men Sammenligninger, som, naar hun troede paa dem, eller med Indbildskhed bevarede dem i sit Hjerte, vilde gjøre hende latterlig i den Forstandiges Dine, havde hun ikke ventet at høre af den ædle Ridder Rudolphs Læber.

"Dyd og Skjønhed adler!" gjensvarede Rudolph med Følelse, som om han ikke havde hørt Pigens sidste bebreidende Ord. "Dit Adelsbrev har en guddommelig Haand tegnet paa Dit engleskjonne Ansyn, og i Din fromme, rene Sjæl!"

'Nu vel! ædle Herre!" tog Gisela atter Ordet. "Har Gud virkelig lønnet min hidtilførte Vandæl, som I siger, saa vil han vist ogsaa skjænke mig fremdeles sin Naade, og give mig Kraft og Styrke til at bevare det luttret og uden Skampletter til mit Livs Ende! — Farvel Hr. Ridder!" Det sidste af hendes Tale lagde

hun en vis Alvor og Haardhed i, som, endskjøndt fremkünstlet, for ikke at give sine Følelser blot for Unglingens Blikke, som hængte med en magnetisk Magt ved hende, dog virkede saare ubehageligt paa Rudolph.

"Kan Gisela, den blide, godmodige, Pige! vrede sig fordi jeg frimodig og sandfærdig tilstaaer hende hvor saligt hendes Skjønhed og Ufkyld har virket paa mit Hjerte?" spurgte Rudolph med Snderlighed i Blik og Stemme. "Er det ikke tilladt at beskue enhver skjøn Blomst? at beundre dens Pragt, at frydes ved dens oplivende Aromaduft, at —"

"At bryde den," fortsatte Gisela med sagte Røst. "Og naar dens friske Livspragt er henvisnet, da bortkastes den atter, for at en ny blomstrende, kan indtage den forrige Plads! Kvinden og Blomsten, have kun en kort Vaar, en stakket Beundringstid; en hurtig Hensvisnen; men saare ofte en lang smerteligkold Vinter!"

"Gisela!" udbrod Unglingen med ædel Uvillie, og traadte nærmere til Pigen. "Gisela! Du gjør mig Uret, hvis Du troer at jeg nogensinde kunde handle saa uværdigt og æreløst. Kjendte Du de bittere Følelser, som Dine sidste Lignelse har opvakt i mit Snderste! Kjendte Du de salige og dog saa smertefulde Dnsker som hvile i mit Bryst! O, da vilde Du vist blidt og kjærligt lægge Din tilgivende Haand paa mit stormende Hjerte, og hvidsker: 'Forsoning!'"

'Gaae ikke!' vedblev han, efter et Dieblisk Løushed, da Pigen vendte sig bort for at skjule en Taare, som perlede i hendes Dine. "Gaae ikke! Du maae først erfare i tydelige Ord, hvad Du ikke af mine forblom-

mede Hentydninger har villet forstaae. Nuvel, underlige Pige! hør da, hvad jeg saalænge har haabet, at en lignende Tilbøielighed fra Din Side, skulde have aabenbaret sig gjensidigen for os Begge. Jeg elsker Dig! jeg tilbeder Dig!"

"O Gud!" skreg Gisela og foer med begge Hænder for det yndige Ansigt. "O Gud! — Tie! tie! Jeg maae flye for evig herfra, hvis I oftere udtaler disse dræbende Ord! O! jeg Ulykkelige!"

"Er jeg Dig da saa modbydelig, kjære Pige?" hvidskede Unglingen, og slog Armen fortrolig om den, i saa modstridende Følelser, hensjunkne Giselas Liv.

"O altfor qualfulde Prøve for det svage Hjerter!" foer neppe hørligt over hendes bævende Læber; idet hun med Hestighed udrev sig af den elskende Rudolphs Arme. "O Gud! betag mig Hjerter og Følelse! gjør mig blind og døv!" lagde hun bedende til, med foldede Hænder og ilede ud.

Bedøvet stod Rudolph, følgende den flygtende Gratie-Gestalt med tindrende Blikke. Hans hele Tilværelse aandede kun i hendes Skue. Og først længe efter at hun var forsvundet bag Haugens tætte Krat og Buskværk, vendte lidt efter lidt en roligere Besindighed, og med den mange bittere Tanker tilbage hos Unglingen. Han fordsømte nu selv sin ubesindige Opbrusen og lidenskabelige Hestighed. Han gennemgik Giselas Uttringer, Sætning for Sætning. Hvilken Sandhed, Kraft og Landsnærværelse fandt han hos dette simple Naturrens yndefulde Barn. Netop dette gav hende endnu et høiere Værd i den Elskendes Dine; gjorde hende endnu

dyrebarere for hans Hjerte; thi hans kloge, bedre Indsigt billigede nu ganske, hvad som nylig i hans exalteerte, sværmeriske Tilstand, havde forekommet ham taabeligt og barnagtigt. Kun Et var han endnu uvis med sig selv om, og dette var: om Gisela med uforstilt Kulde og Eigegyldighed, havde viist hans elskovsfulde Tilstaaelse tilbage, eller at kun hendes underordnede Stilling, og een med Modermaelken indsuget Fordom, om Standsforskjællens ulykkelige Følger, havde frembragt et kunstlet Spil. Dog turde han næsten med Visshed haabe, at Giselas jomfruelige Bryst gjemte hans Bilede med Kjærlighed; thi hendes sidste Ord, da hun ilede bort, havde ligesom hentydet paa en ængstelig Frygt, for at tabe en længe med Kraft tilkjæmpet Forstillelse og Standhaftighed. "Det være nu som det vil!" sukede Rudolph bedrøvet. "Saa vil jeg dog ikke ostere paa en saa skaanselsløs og voldsom Maade, tilvende mig Visshed om denne himmelske Piges Barm banker for mig. Jeg vil behandle hende med Beskedenhed og broderligt Venskab. Jeg vil give hende Leilighed til at glemme og tilgive min heftige Paatrængen, maaskee da hendes indesluttede Følelser bryder sit Fængsels bølgende Skranker, og fører mig nærmere til mit himmelske Maal!" Ynglingen dvælede nu ogsaa ved de mange Anstødsstene og Forhindringer, som ganske sikkert vilde træde hans flammende Lidenskab tilintetgjørende i Veien. Thi i disse, Adelsdiplomernes og Stamtræernes Guldalder, maatte sliq en Misalliance opvække en uhørt og forbausende Sensation, iblandt hele hans vidtudstrakte Slægt. — Han fattede tilfulde, hvilken Ekjærsild

denne Forbindelse vilde berede ham; men den ungdommelige Willie, især naar en glødende Kjærlighed hæder den imod enhver forhindrende Modvirken, skrider da, lig en af Oldtidens Triumphatorer, modig, med usvækket Kraft over de fjendtlige Bolde og Forskandsninger, til Seirens og Lykkens Tempel.

Sin Beslutning troe, behandlede han Gisela uden særdeles Udmærkelse, og da hun syntes at undgaae hans Nærmelse, saa hengik adskillige Dage, hvori de neppe saae hinanden. Til sidst bragte dog hendes kolde Udsærd Rudolph næsten til Fortvivlelse. Hans priselige Forsætter vare forglemte, og han lagde utallige Planer til atter at kunde søge og forvisse sig om Tisserpigens gjengjeldende Tilbøielighed.

Men Gisela vidste paa saa snild en Maade at undgaae ham, at han til sidst besluttede, i sin Smerte og Uvillie, at søge Lindring for sin blødende Hjertevunde i Traværelsen, og reiste ogsaa strax derpaa til den nærliggende Bye Teschen.

Paa den gamle Ridder Girichs Sind hvilede ogsaa en tung Byrde. Først Ethals og hans Slægts Ulykke, dernæst hans elskede Datter, Hedvigs dybe Tungfindighed, som daglig mere og mere efterlod sine sørgelige Spor paa den forhen saa blomstrende, livsfro Pige. Han søgte paa alle optænkelige Maader at forskaffe hendes nagende Grublen og Lidelse, Lindring og Glemsel, ved Feste, Jagtpartier, og andre opmuntrende Udspredelser. Men Alt var forgjæves, og hans sømme Faderhjerne blødte ved den sørgelige Tanke, at en fortærende Nervesvækkelse om en stakket Tid vilde berøve ham hans saa høitelskede Barn. Ogsaa paa hans muntre Søn

Rudolph, mærkede han en ubehagelig Forandring. Den ellers overgivne, spøgefulde Yngling, var nu ogsaa hensalden til tungsindige Drømme, og en Melancholi, som den bekymrede Fader frygtede vilde virke forstyrrende paa hans kraftfulde Legeme og Sjæl. Dog tænkte han, at Grunden til Rudolphs Sørgmodighed, ene laae i den broderlige Kjærlighed, som han bar til sin Søster, og det inderlige Venskab, han fra Barndommen af havde følt for den unge Ethal; og at nu den sønderknusende Lynstraale, som saa voldsomt havde tilintetgjort dette venlige Kloverblads Ro og Lykke, Haab og Trøst! bragte ham i denne mørke Stemning. Da Faderen erfarede hans Bestemmelse, at gjøre den lille Lystreise til Teschen, tillod han ham det saameget hellere, som han haabede, at den vilde fordrive hans Tungvind, og atter stemme hans Sind til Livslyst og Munterhed.

Om den hæventørstende Ethal, havde Ridder Girich kun erfaret meget Lidet siden hans stormende Bortgang fra Borgen; endskjøndt den brave Girich havde udsendt adskillige Svende for at opsoge ham, eller i det mindste at skaffe nogen Kundskab tilveie om hans vilde Planers Fremskridt og hans Opholdssted, for om muligen derved at bibringe den arme Hedvigs saarede Hjerterqvægende Balsom, som ogsaa for at kunde lede Ynglingen ved faderlige Raad, saa vare dog de Esterretninger han fik, af ingen Betydning, eller saa modsigende, at han ikke opnaaede sit kjærlige Diemeed.

Den tidlige Aften udbredte sit fugtige Taagesløv over den snevne Dal, som omfattede Bjerget, hvorpaa

Ruinerne af Polowiks forðum saa skønne og mægtige Ridderborg laae. Nu kneisede de sorte Muurbrokker i rædselsfuld Uorden. Hift og her i Vinduesfordybningerne og paa de halv nedstyrtede Taarnmure, lynede et Par modbydelige Glassøine af de uhyggelige graa Natfugle, og nu og da tonede deres ulykkevarsflende Piben hæft igjennem Luften.

Solen sank i Havet, og kantede med umalelig Pragt og Glands Skyerne, de høie Træetoppe paa Bjergskrænten og de sørgelige, øde Borgruiner med brændende Guldkanter.

Det var et herligt Syn, som maatte tiltale Hjerte og Aand, og stemme til høie, begejstrende Tanker. Intet paradisisk Himmelland, fremtryllet af Phantasiens uudtømmelige Trylle-Cornicop, kunde mere henrivende omgjøgle Sandserne med sine Skjønheder, end dette glimrende Guldhav, som bølgede i de høie Regioner.

Dog, hos den, hvor Lykken og dens blide Søster, Hjertefreden, tilhyles af Skjæbnens Tornekappe; hvor Aftensolens Guldstøv speiler sig i de vaade Dines Taareperler; hvor martrende Hævnslanger snoe sig om Hjertet, og en venlig Tilbageerindrings salige Nydelse forstyrres af Nutidens grumme Skrællebilleder! hos den ere alle blide Indtryk fløve — haarde og kolde, som den udbrændte Lava. Selv Naturens uesterlignelige Storhed, har intet Tillockende for det knuste Menneskehjerte! Dste finder den Ulykkelige mere Tiltrækkende ved et uveiersvang, storm- og tordenbragende Natstykke; thi ligesom det skønne Dphøiede tiltaler den sorgfrie, glade, begejstrede Tilskuers Sandser, saaledes finder ogsaa Ulykkens Søn

en Slags Symphatie i det Indtbebudende — det Rædsomme, som stemmer hans kuede Land til Deeltagelse.

Saaledes følte den unge Ethal intet af denne herlige Aftens Skjønhed. Han sad dybsindig, grandstænde paa et Muurstykke oppe ved Borgen: en ny Marius paa Carthagos Ruiner. Skuende i Tankerne frem i Tidens tilhyllede Helligdom; men ligesaa lidet saae Ynglingen her, som Oldtidens store, berømte Krieger dengang, de bag Fremtidstæppet smilende Rosendale eller Glædestempler, Lykkestjerner eller Skjønhedsgenier! Kun dybe Huler, mørke Hævnaander, Blod og Elendighed, svømmede i et gaadefuldt Chaos for Ethals stirrende Blikke.

Siden den Stund Ynglingen forlod Ridder Gerichs Borg, havde han været ved Keiserhoffet i Wien for at anraabe Ferdinands Retfærdighed og Bistand; og at man havde skjænket hans Anklage og Bønner al Opmærksomhed, og søgt saa kraftigt, som Dieblikkets flibrige, politiske Tilstand tillod det, at virke for ham, det viste tydeligen Banakten, som strax efter tilsendtes Røver-Brødrene.

At disse kun haaned den, og ligesuldt vedbleve at drive deres sædvanlige Streiferier og Overfald, kunde den haardt Betrængte Keiser, selv med den bedste Villie, ikke forhindre eller straffe, saalænge hans Feide med den tappre og haardnakkede Siebenburger-Fyrste, Johan Zapolya, som tragtede efter Ungarns Krone, ikke var lykkeligen tilendebragt. Og da denne Fyrste havde sluttet en Alliance med den store Soliman den Anden, at denne skulde understøtte ham med Krigsfolk og Penge, saa var Zapolya en frygtelig Modstander for Keiseren.

Ethal havde ogsaa været vidt omkring i Mähren, Schlesien og Ungarn, paa de meest krigsmægtige og tappræste Ridders Borge, for at samle sig en Krigsflåde til Podmaninernes Tugtelse og Undergang. De fleste Borgere herrer havde givet ham velvilligt Løfte om virksom Hjælp og Bistand.

Alle havde beklaget og viist den uheldige, af Skjæbne saaa haardt forfulgte unge Mand hjertelig Deeltagelse. Men endnu vilde der dog hengaae en rum Tid, førend Ynglingen kunde faae disse, fra saa mange forskellige Steder samlede Stridskræfter, concentrerede paa eet Punkt.

Hellerikke stod Vinteren langt borte. Høstens gule Løvfald, de skarpe Storme og kolde uhyggelige Dage, bebudede denne iishjertede Gubbes Nærmelse, og som i disse ufremkommelige Klippeegne næsten forbød ethvert krigerisk Foretagende. Nepe turde derfor den ophidsede Ethal vente at see sine Planer fremskride med Virksomhed, førend Vaarens unge Grønne atter smykkede den vinterligblottede Jord.

”Men ogsaa med de første Græsstraae! ved den første Svaleqvadder, opruller jeg Gjengjeldsens Blodfane, og ligesom den unge Sommer frembringer, skulle vore Sværde afmeie — Ikke hulde Lilier og Aurikler! Nei, Tidler og Skarntyder, som have fæstet Nodder i det flette, grusomme Mennekehjerte!” saaledes udbød Ethal dagligen i vild Smerte, naar Længselen efter Hævn bemægtigede sig hans Siæl og Sandser.

Allerede i flere Dage havde Ynglingen opholdt sig ved sin Borgs Gruusbynger. Hans første Forretning

der, var med barnlig Kjærlighed og dyb Sjælequal, at lade de forbrændte og tildeels knuste hellige Levninger af hans Forældre og Frænder, med stor Møjsommelighed opgrave imellem Ruinerne, og med fromme, christelige Ceremonier bisætte i et nærliggende Kloster-Capel. Derefter havde han ladet sig en lille simpel Hytte opbygge af Grene, Siv og tørt Moos, lige indenfor den nedbrudte Borgmuur, og hvori han agtede at tilbringe sin glædelose Tilværelse, indtil den udførte Hævnplan atter gjenfjænkede hans Aand Ro og Tilfredshed, Lyst til Livet og Samværen med Menneskene.

En gammel Bonde fra hans fjænbede Gods var den eneste Menneskeskabning, som han tillod at færdes om sig eller i Nærheden. Denne sølvhaarede Olding, som elskede sin ulykkelige, myrdede Herres Søn med den høieste Trofskab og Hengivenhed, besørgede alle Ethals Fornødenheder med den hjerteligste Iver og Velvillie, trostede ham ofte, naar Tønsomheden fremmanede hans sørgelige Stilling af Glemsels mørke Baggrund, og kunde endog foreholde den opbrusende Yngling, hvor daarlige og skadelige disse lidenskabelige Udbrud vare, uden at Ynglingen harmedes eller befalede den godmodige Olding Tausshed.

Oldingen var vandret til den nærliggende By, for at indkjøbe nogle manglende Huusfornødenheder, og Ynglingen sad alene, ventende den Gamle, paa Muurstykket, endnu efter at Solens Oldhoved forlængst havde lagt sig til Hvile bag Horizontens taagede Bjerger.

Natløret udbredte sin uhyre Flagermuusvinge over det skjønne Landskab — stedse bleve alle Gjenstandene mere

og mere dunkle og ubetydelige, og kun hist og her glimtede en klar Stjerne paa den skumle Nathimmel. — Ligesom Haabet i Livet, tydede dens Glæds paa en lykkelig, skyfri Morgen, efter en mørk Sorgens Nat. Dog ikke altid bringer Haabets Stjerne en kummerfri Morgen. Saare ofte forsvinder den for evig, liig et Stjerneskrud, i Smertens bundløse Dyb.

Tusinde Tanker og Grindringer gjennemkrydsede Ethals Hoved. Hedvigs elskede Billede tittede ogsaa nu og da frem af Tryllespeilet, som hans rige Phantasie havde opstillet for hans Sjæls Die. Nu følte han sit smertelige Tab! thi han frygtede, at hans utæmmelige Trods, havde opreist en uigjennembrydelig Skillevæg imellem ham, og den gamle Girich og hans Datter. Han følte tilfulde hvor ubetænksom, hvor kaad, han i sin vilde Hævnræs havde behandlet denne faderlige Ven; han ønskede meget uskeet — og en salig Længsel gjennembævede hans Indre.

”Uk!” hvidskede han for sig selv med inderlig Bedrøvelse. ”Min urimelige Halstarighed og Stolthed, har for evig forskjertset mig mit jordiske Held og min Salighed! — Om endogsaa mine Hævnplaner naae Dpfyldelsens og Seierens Maal! Min Kjærligheds skjønne Tempel er for stedse sjunket i Ruiner, og ingen Phønix vil nogensinde gjenfødes af dets Gruus og Aske! Kjærlighed og Roser blomstre kun eengang i Livet; eengang visnet, spire de aldrig mere! — Store Taarer trillede ned af hans Kinder, og i dyb Smerte sank hans Hoved ned mod det stormende Bryst.

Pludseligen blev Ethal udreven af sin bedøvende

Grublen, ved en sagte Raslen i de nærmeste Buske. Han reiste sig hurtigt op, foer med Haanden over Panden, og haabende at det var Oldingen Gothard, vilde han taus begive sig til sin ringe Hytte. Men, ikke den gamle Bonde, men en pjaltet Betlerske stod ved hans Side, støttende sig ved en tyk Krykkestok.

"Hvad søger Du hos mig?" spurgte Unglingen med Bitterhed og traadte et Skridt tilbage — "Jeg er selv en Betler, og besidder Intet, hvormed jeg kan skjænke nogen Ulykkelig Trøst og Husværelse. Gaae, gaae, søg hos den Rige og Mægtige, hvad ikke et koldt, følelsesløst Hjerter, men kun den strænge Nødvendighed byder mig at nægte Dig."

"Ak!" lød det med den dybeste Smertetone fra Betlerskens Læber, og en kold Bæven rystede krampagtig hendes Legeme.

"Der," gjenmælede Ethal hurtigt, ligesom for at godtgjøre og udlette Mindet om hans Afvisen hos Betlersken, idet han rakte hende en Sølvmynt. "Der, Betleren deler med Betleren! Der tag, og lad mig saa atter blive allene med mine mørke Drømme. Tag Pengen og gaae!"

"Nei!" udbrod Betlersken og afkastede det grove Klædebon, som skjulte en herlig og rank Qvindegestalt. "Nei! jeg kan ikke skjule mig længere for Dig, Du Kjære! Du Elskede!"

"Hedvig!" kreg Ethal i høieste Forundring, og Hedvig kastede sig til den elskede Unglings Barm, og standsede hans Forundring og Udbrud, med hede, gløddende Kysse. Dette salige Nu var lægende Balsom

for den lange Længsels Qualer. Ingen Smertebunde blødte — ingen Hævnløst flammede i Ethals Bryst. Ingen Kummertaare fugtede Hedvigs Blikke — intet Længselsfulk hævede Hedvigs fulde, bølgende Barm! Kjærlighedens hentykkende Trylleslor bedækkede ethvert Saar — enhver Bunde!

Glædedrukken skuede de paa hinanden. Brændende trykkedes Læbe til Læbe, Bryst mod Bryst.

"Hedvig!" begyndte Ethal efter nogle Minuters Taushed, hvori Aand og Hjerter havde talt sit stumme Hieroglyph = Sprog. "Hedvig! elskede, fromme Pige! Du har endnu bevaret den ubøielige, i sin Sjælemarter, saa ufølsomme Ethal med Kjærlighed i Dit Hjerter! Har ikke forglemt ham — ikke forbandet ham og hans overmodige Hævnsind?"

"Forglemte? forbandet Dig?" gjenhvistede Hedvig, og trykkede sit Hoved med Dmhed op imod Unglingens Skulder, og slyngede sin skjønne Arm om hans Nakke. "Ak! Qvindehertet bevarer evigt, under ethvert Forhold den engang Elskedes kjære Billede, i usvækket Erindring; og selv den meest Forhærdede, den meest Ryggesløse, finder stedse en undskyldende, overbærende Stemme i den elskende Qvindes Barm. Og Din Skyld er jo dobbelt tilgivelig. Thi ak! hvor Smerte og Sjælslidelse raser, der slumrer Fornuften, og kun den opbrusende, stormende Sindsstemning, leder og fremsøder vor lidenskabelige Vanddel og Handlemaade. Er jeg ikke selv et uomstødeligt Exempel derpaa. Min Længsel og Elskovsqual, bød min bedre Villie og Indsigt tie, og lod mig kun følge Hjertets glødende Drixt. Havde jeg ellers vovet at trodse

faa mange Farer? udsat mig for alle en Reises store Møisommeligheder? Forladt min elskede Fader! min kjære Hjemstavn! og gjennemvandret Bjerge og Dale i meer end en Miils Strækning? O, Ethal! Dvinden, den oprigtigt elskende Dvinde, glemmer eller forkaster ethvert andet Hensyn naar Kjærlighedens Guddomsmagt hersker i hendes Barm!"

"Elskede Hedvig!" gjentog Ethal med en søm Ængstelighed. "Du er dog ikke ganske ene gaaet fra Din Faders Borg og hertil, uden Følge eller Beskyttelse?"

"Jo," sukkede Pigen, og Undseelsens Purpur farvede hendes skjønnede Ansigt, og idet hun betragtede Ethal med et næsten tilbedende Blik, vedblev hun: "Dg kan det forundre min Ethal, at hans Hedvig ikke formaaede at aande og leve uden i hans Nærhed? At hun ikke kunde finde Fred og Sindsro, førend hun med Sikkerhed vidste, om han endnu bevarede en kjærlig Følelse i sit knuste Hjerte, for sin fordums elskede Pige, eller om Ulykke og Hævntørst ganske havde udrevet enhver anden blid Følelse deraf? — Ubisheden nagede mig som med tusinde Slangebid. Hvorledes skulde jeg da stille denne grusomme Smerte, uden ved at gjensee Dig, og af Dit Sindelag at erfare min fremtidige Livslykke."

"Du kommer til mig! himmelske Pige!" gjensvarede Unglingen og hans Dine glindsede i forhøiet Salslighed. "Hvo af os er da den Angrende, Synderen, den Skyldige? Jeg, fromme Hedvig! jeg er den som for dine Fødder bør anraabe om Tilgivelse. Thi min hævntørstige Sjæl har dybt krænket Dit blide Hjerte!" —

”Alt!” tilføiede Unglingen videre, sank ned for Pigen og trykkede hendes Haand med glødende Æmhed til sine Læber. ”Tør jeg atter kalde Dig min til Døden tro, elskede Hedvig? Vel siger Skriften, at kun de Fredsommelige af Hjertet skulle arve Guds Naade, og at Himmelenes Porte ere lukkede for de Forhærdede, de Ubøielige! Men at Du er her — har slynget Dine bløde Arme om mig; trykket Dine soulmende Læber forsonende paa mine, og nu hæver mig op af min angerfulde Stilling, med Æmhed og Kjærlighed, nu tør jeg med Visshed vente at Alt atter vil blive som forhen, og at jeg uden ængstelig Frygt tør gemme Dit skønne, huldsalige Billede i mit Bryst! Nu er min Lykkestjerne ikke evig forbunden af mit Livs Himmelbane. Anger og Bønner, Trost og Kjærlighed, skal atter antænde dens udslukte Straaleild, og opløse de mørke Timer som min Skjæbne vil beskjære mig!”

”Gid mit Billede styrke Dig, som Dit mig!” sagde Hedvig, og trykkede Ethals Haand. ”Og nu, dyrebare Ethal, nu maae jeg atter vende tilbage, for imorgen tidlig ubemærket at være paa Faders Borg; jeg har allerede været flere Timer borte, og opdager Fader min hemmelige Fraværelse, da sætter jeg ham i en skrækkelig Stemning, og det vilde jeg for Alt i Verden ikke. Han er from, kjærlig, og meget overbærende med mine Luner, hvi skulde jeg da ved min Ubefindighed forarsage ham Angst og Kummer. Farvel min Ethal!” —

”Du vil endnu i Nat, i dette grusfulde Mørke vende tilbage, Kjære Hedvig?” spurgte Unglingen med bekymringsfuld Stemme; ”det kan jeg ikke billige eller

tillade! Jeg vilde ikke engang udsætte Dig for alle de utallige Tilfælde, som en sliq Wandring om Matten i disse Egne fører med sig, om jeg ogsaa selv ledsagede Dig. Følg mit Raad og vent indtil Dagen bryder frem, da skal jeg trygt bringe Dig tilbage til Din Faders Borg. Troe mig, Elskede! Du vil slumre blidt og roligt i denne Hytte paa det bløde Mosleie; — jeg og en trofast gammel Hjælper har opbygget den, og den skal være min daglige Bolig, indtil Gud giver mig Kraft og Held til mit smertelige Foretagende! — Kom lad mig følge Dig derind — Du kan vist trænge til Vederqvælgelse og Hvile. Jeg skal imedens blive her udenfor og trofast bevogte Din Slummer.”

”Nei, Ethal! jeg er fast bestemt, ikke at blive her længere,” svarede Hedvig, og al Ynglingens bønligge Overtalelse strandede mod Digens Fasthed, i Forening med Frygt for den gode gamle Faders Fortvivlelse, naar han opdagede hendes pludselige Forsvinden. Ethal maatte endeligen lade hende have sin Villie, dog ikke paa anden Maade, end at hun tillod ham at følge sig. Han bragte nu nogle Forfriskninger inde fra Hytten, som de Begge fortærede, og endskjøndt det var et simpelt, tarveligt, frugalt Maaltid, smagte det dem dog vistnok bedre, end nogensinde de kosteligste Retter paa et fyrsteligt Taffel; thi Kjærligheden krydrer jo den allernøisomste Spise; den forvandler Skoster til Manna! Under Spiisningen maatte han fortælle hende, hvad han havde udrettet i Wiin hos Keiseren og hos Borggridderne, og om han haabede at kunne vente Seier over sine grusom-

me Fiender. Hun forsøgte ogsaa med stor Lemfældighed at bringe ham fra sit Hævnforsæt, men maatte strax ophøre dermed; thi alene Tanken om at opgive sine fattede Planer, bragte Harm og Skamgløden paa hans Kinder, og Vildhed begyndte atter at vanzire hans ungdommelige, smukke Ansigt. Dog blev han hurtig igjen rolig, og spurgte Hedvig, for at føre Talen over paa en anden Gjenstand: af hvem hun havde erfaret hans Op- hold her ved Ruinerne. Og da hun fortalte ham, at Giselas Sang havde bragt hende paa den Idee, at besøge sin Elskede ved hans Lykkes Grav, ligesom i Roman- cenen den fattige Fiskerpige ved Havbredden. Da slut-tede han den hulde Pige i sine Arme, trykkede hende med stormende Tølelser til sit Bryst, og atter var Ver- den og dens mange Lidelser hensvundne i den salige Be- ruselse, som reen, luttret Kjærlighed skjænker.

Dog hvor kort, hvor smerteblandet er ikke enhver Glæde paa Jorden? Pludseligen kom den gamle Gothard ilende, og fortalte den glædedrukne Ethal, uden at be- mærke Pigen som sad ved Hyttens Bæg, at en gammel fornem Herre med et Følge af Krigsknægte ilede op mod Borgen i stormende Hast.

”Det er ham! det er Fader!” raabte Hedvig og vred sine Hænder. ”O Gud! hvilken Qual og Ang- stelse har jeg ikke beredet ham! Nei, jeg kan aldrig til- give mig selv denne Ubefindighed! Kom, kom, Ethal, lad os hurtigt ile den gamle, kjære Fader imøde! Ethvert Minut som vi forforkter ham Frygten for sit savne- de Barn, er ham en Salighed! O! jeg kjender hans Angst, hans Fortvielse! Kom! kom!”

Gothard saae forundret paa den bedende, angstfulde Pige, og kastede spørgende Blikke til sin kjære unge Herre. Men denne gav sig ikke Tid til at besvare hans stumme Spørgen; befalede ham at følge sig, og bød Hedvig Armen, sigende: "Vær uden Frygt, kjære Pige! Vi ville strax begive os til Din Fader, og saaledes ende hans bange Tvivl og Bekymring. Rigtignok vil det just ikke være mig noget behageligt Møde, efter min sidste Samtale med ham. Men for Din Skyld — for at undskyldte, og bede ham at tilgive mig, som den egentlige Drivesjæder til Din hemmelige Vandring, og den Angst som han derved er bragt i. — Jeg vil med Taalmod bære enhver Bebreidelse, som han maatte bebyrde mig med; thi han er jo Din høistelskede, omme Fader, min Hedvig! Og selv om han med Stolthed og Foragt skulle vise mig fra sit Ansyn, da vil jeg glemme at jeg er en Polowik, og tilgive ham hans, i dette Dødelik, billige Brede."

"Han vredes paa Dig?" spurgte Hedvig med Følelse, idet de ilede ned af Bjergstien. "Vredes fordi Du bringer ham hans Barn, som sandt nok, har været saa letfindig at bringe Faderhertet til at bløde. Men min Kjærligheds Længsel maa undskyldte og besmykke mig. Træd ham kun usrygtfom imøde — stol trygt paa hans forsonende Sind. Han vil takke Dig at Du atter fører den ubetænksomme, elskovssyge Pige til det ængsteligomme Faderbryst! Alle fordums Misforhold ville opløses og forsvinde, og det gamle sønderrevne Forhold vil atter slynge Venstabs, Fader- og Sønligkjærligheds Kjæder om Eder begge."

”Vi ville haabe det, elskede Hedvig!” sagde Ethal slyngende sin Arm om den elskværdige Piges slanke Liv, og skuende hende med inderlig Kjærlighed ind i de milde Himmelblikke. ”Vi kunne trøste os med, at ingen ædelere Sjæl kan nogensinde boe i det menneskelige Legeme end Din Faders, endskiøndt hans imod mig —”

De dreiede nu just om en Klippeblok, hvorom Stien slyngede sig, og neppe tredive Skridt foran dem kom Ridder Gerich Lassinkowis ridende med sine Svende. Han havde tilfældigviis erfaret Hedvigs hemmelige Vandring af en Landmand, som havde mødt hende langt fra Borgen, paa Veien til Ruinerne, og trods hendes Forklædning dog gjenkjendte hende. Da den gamle Ridder hørte dette, blev han som affindig, lod Heste sadle, befalede nogle Svende, hvis Troskab og Urlighed var ham bekjendt, at stige op; selv red han i Spidsen og glemmende Alder og Svaghed, foer han som den vildeste Rytter over Stene og Afgrunde for at naae sit kjære Barn, som det blide Faderhjerter frygtede for stedse at have mistet.

Den voldsomme Anstrængelse, som den gamle Mand i flere Aar ikke havde været udsat for, i Forening med de qvælende Følelser, som gjennembævede ham, havde ligesom lamslaaet al hans Kraft og Udholdenhed.

Han reed nu Fod for Fod op ad den smalle Stie, Hovedet nedsænket imod Brystet; Fortvivlelse malet med skarpe Penselstrøg paa det gamle dybtfarede Ansigt.

Pludseligen strammede han Tømmen, som hidindtil havde hængt slap ned om Hestens Hals, satte Spo-

rene ind i Hestens Sider, og hævede det nedbøiede Hoved i Beiret, idet et livligt Lysglimt foer over det mørke Afsyn. Det var som om han pludseligen opvaagnede af en blid Drøm.

Nu faldt hans Blikke paa Hedvig og Ethal, som belyst af Maanens blege, men klare Straaler, just kom tilsyne fra Klippehjørnet, fortrolig omslyngende hinanden. En glad Skræk bemægtigede sig den gamle Fader. Hans Legeme hævede, og med det jublende Udraab: "Hedvig! Ethal!" sprang af Hesten og ilede let som en Ungling over den ujevne, stenede Wei, den elskede Datter imøde. "Hedvig! mit Barn!" raabte Ridderen med Sjaeleglæde og udstrakte Armene imod hende.

"Fader! dyrebare Fader!" skreg Hedvig, rev sig ud af Ethals Favn, styrtede med en Niils Hurtighed ned af Stien, og sank til Faderens Barm. Længe laae de ved hinandens Hjerte.

Ethal blev staaende i temmelig Afstand, uvis om han skulde træde nærmere eller blive tilbage og ubemærket vende hjem til sin Hytte. Men om endogsaa Stoltheden, som han med oprigtig Villie søgte at dæmpe, et Dieblik bød ham at ile bort, saa seirede dog stedse derefter den altomfattende Kjærlighed til Hedvig, og Unglingen traadte med langsomme Skridt og nedslagne Blikke hen til Fader og Datter, som opvaagnet af Gjensynets Henrykkelse, saae Ethal staae for dem.

"Fader! Ethal!" hvidskede Hedvig med salig Blidhed. "Seer jeg Eder atter som Venner, som Fader og Søn staae ved hinandens Side? — Eller" — lagde hun til med inderlig Beemod, med det bønlike Blik

verelviis hvilende paa Faderen og Ethal — "Eller skal en indbildt, eller af Misforstaaelse frembragt Uenighed, endnu adskille Eders venlige Hjerter? For Faderen tør Datteren svare, men — Ethal! i Dine Dine lue ingen forsonende Stjerner! Og saa vist, som Du selv i usalig Vildhed gav Anledning til Tvisten, ligesaa vist har Du i denne Aften lovet mig, at Alt igjen fra Din Side skulde blive som forhen. Kom elskede Ven! er jeg Dig virkeligen saa kjær, som Din Læbe saa ofte har sagt mig, saa lad mig da, om muligt, forsøge mit Værd hos Dig, ved at forene Eders Hænder i det gamle Ven-skab og Enighed!"

Hun greb derpaa Faderens og Ethals Hænder, lagde dem i hinanden, trykkede med Omhed et Kys paa Begges Læber, og idet hun slyngede Armene om deres Skuldere, trykte hun dem ind i hinandens Favn, og raabte med jublende Stemme: "Forglemmelse! Forglemmelse!"

"Forglemmelse!" stammede Ethal, overvunden ved den englelige Fredstifterindes huldsalige Venlighed og Dvertalelse.

"Kjære, dyrebare Dreng! Forglemmelse! Jeg har intet Nag havt til Dig! Din smertelige Stilling dengang maatte jo tilfulde undskylde Dit ubøielige Stiv-sind! — Alt er glemt!" svarede Ridderen og trykkede Unglingen med Inderlighed til sit gamle Hjerter. — "Tro mig" — endte han og hans Dine bleve vaade af en mørk Erin-dringstaare — "Tro mig, Ethal! ogsaa jeg var engang i en kvalfuld Situation, og ligesom Du, lode mine bruse-fende Stormskridt sig ikke standse eller lede af Erfarin-

gens vise og nyttige Veiledning. Ogsaa jeg vilde, liig den kaade, unge Hingst, sprænge alle Baand og Stænger, styrte som Glenten med Voldsomhed over mit Kov, og sønderflide det. Men i en roligere Time — da Raseriets og Fortviølsens Flammer vare dæmpede, og Fornustens vise Billie atter fik Magten over mit Indre, da følte jeg ogsaa, ligesom Du nu, en Slags Undseelse over min utæmmelige Lidenskabelighed."

"Det fyrige Blod, som rinder i Unglingens Aarer og som af Ulykkens Stormvind endnu mere sættes i Bevægelse, kan ikke udholde Sammenligning med Alderdommens rolige, betænksumme Phlegma!" svarede Ethal, og trykkede Ridderens Haand med Varme og Hestighed. "Jeg beder Eder derfor, at undskyldte min usalige Dyrbrusen imod Eder; og naar I estertænker min sørgelige hjælpeløse Stilling, da vil I vist intet Nag bære til mig."

"Tal ikke derom!" gjensvarede Girich. "I mit og min fromme Hedvigs Hjerter, eier Du en usvigelig Talisman. — Men kom nu, følg hjem med til min Borg. — Nede ved Foden af Bjerget holder Hedvigs Pasganger, som jeg har ladet føre med, for at hun, naar jeg var saa lykkelig at opspore hendes Opholdssted, hun da med Bequemmelighed kunde tilbagelægge den besværlige Klippevei. Ilye disse uhyggelige Levninger af en tilintetgjordt Storhed. Paa ethvert Muurstykke staaer det rædsomme Memento mori tegnet med Blodskrivt! og see, Ethal! Hedvigs bønlig Miner bede saa overtalende: ""Kom, følg med os!"""

”Du nægter os det ikke!” tog Hedvig Ordet, og slyngede Armen om Ynglingens Skulder, som for at betage ham Muligheden til at bortfjerne sig. ”Afflaae ikke Din Hedvigs Bøn! hører Du, afflaae den ikke!”

”Hvor gjerne,” sukede Ethal og gjengjældte Pigens fortrolige Nærmelse, ved at trykke hende med Fyrighed til sit Bryst. ”Hvor gjerne opfyldte jeg ikke Eders kjærlige Ønske. Men det er umuligt! Jeg har svoret, ikke at betræde nogen Borg til Udspredelse eller Glædesfest, førend min Slægt er hævnnet. Derfor har jeg opbygget mig en simpel Bolig hist oppe mellem Gruusdyngerne, og kun naar Nødvendigheden og mine Planers Fremme udfordrer det, betræder min Fod den ridderlige Borgs Dørtærskel. Følte I hvor tungt det falder mig; hvor dybt det skjærer mig i Sjælen, at maatte forsage den Salighed at aande og leve i den Elskedes Næthed. Meeneder ville I vist ikke forlede mig til at blive, og hvor svag jeg i dette Minut føler mig til at opfylde min Eed — kjender kun Gud, som skuer i mit flammende Hjerte!”

”Saa bliv da” — sagde Hedvig med dæmpet Stemme. — ”En vilkaarlig udsagt Eed er en giftig, fortærende Udder, som ofte, naar man i et lysere Moment fortryder at man udtalte den, omspænder os med sine skarpe Giftrækninger! Bliv da her imellem Dine Elskedes Jldgrave og Din Stamborgs Afkehobe, Du kjære, kjære Eneboer! Himlen bevare mig fra at overtale Dig til at svige en Eed!”

De vandrede nu ned hvor Ridder Girichs Følge

ventede ham og Hedvig med Hestene. Her tog Ethal Afsked med dem.

Længe holdt de to Elskende hinanden omfavnede; længe udsatte de i Salighedens Dieblikke den hjertebri- stende Adskillelsesstund.

Den gamle Girich stod dybt rørt ind i Sjælen, over sine Børns omme Tølelser for hinanden. Han viskede den ene Taare efter den anden af de af Alderen indfaldne Kinder. Ikke formaaede han at adskille dem ved at træde imellem og skynde paa Afreisen, og saaledes at ende Skilsmisssens smertelige Indvirken paa deres Indre.

Dog, da et langt Qvarteer var henspundet under Hedvigs og Ethals gjensidige Omheds-Beviser, kaldte den Gamles blide Stemme de Glædedruknes, i Kjærlighedens Guderige opstagne Aander, atter ned til den trængsels- fulde Tordebo! Og Drommeriget's Guldblomster forsvandt til Støv og Taage.

Nu brændte det sidste minutlange Sidkys paa Hed- vigs Læber, og Ethal løstede hende derpaa op paa Pas- gangeren, der rolig og forsigtig begyndte sin magelige Skridtgang, med sin elskværdige Byrde, efterfulgt af det øvrige Følge.

Ved Afskeden trykkede Girich Ethals Haand med trofast Ridderlighed, og sagde i en venlig, skaansels- fuld Tone: "Naar og hvor min elskede Søn og Ven maatte behøve min og mine Stridsknægtes Bi- stand, ere vi beredte til at ofre ham vort Mod og Liv! Farvel! og Gud give sin Velsignelse over Dit Fore- tagende, og snart føre Dig roligere og seierrig tilbage i mine faderlige Arme!"

Længselsfuld stod Unglingen og skuede efter den bortdragende Skare. Hans Livs Stjerne, Solen som skulde oplyse hans taagede Labyrinth, fjernede sig stedse længere og længere fra ham, indtil den ganske forsvandt for hans Dine.

”Solen sank bag Taagen! Gud allene veed om jeg nogensinde atter vil see den stige glandsfuld op af mine Forhaabningers Grav!” sukkede Ethal for sig selv, idet han kastede et langt Blik over den vide Egn, hvor hans Forhaabningers Sol var forsvunden. ”Blod og Hævn, Ild og Død ligge imellem Nu og Da!” vedblev han bævende med huul Stemme, vendende sig til den modsatte Side, hvorfra han i det Fjerne kunde skimte Røver-Brødrenes Borgspiir. ”Hvem veed, om jeg ikke i dette Virvar synker som et Offer uden Hævn i Graven! — Hvem kan udforske Skjæbnen? hvem kan læse Fremtidens Gaadeskrivt med svage Menneſke-Dine? — Ingen!”

”Om vi end ikke kan læse den store Livsgaades Bog, saa bør vi dog haabe og vente en retfærdig Gudsdoms vise Ledet og Styrelse, som fører Dyden og den Uskyldige ved et usynligt Ledebaand til Seier over Lastens og Ondskabens mørke Udaad!” lød en svag, hvidskende Røst bag ved Ethal. Det var Oldingen Got-hard, som saaledes med sit gudfrygtige Sindelag søgte at give Unglingens mørke Ahnelser en bedre Retning, og stytte hans vakkende Haab med Religionens almægtige Styttestav.

Ethal forstod Oldingens Hensigt, greb taus den fromme Gamles Haand, og sagde med stille Veemod ud-

bredt over hans hele Væsen: "Du har Ret, gudsfrøgtige Gotthard! kun i en fast, urokkelig Tiltro til Herrens Almagt og Retsfærdighed, ligger den kraftigste Spire til Ufskylds Seier over Lasten. Dine hellige Sandhedsord skal for Fremtiden være den Reliquie, hvorved jeg vil faae Kraft og Lykke til mit store og farefulde Foretagende!"

De gik Begge tause tilbage op ad Bjergstien, og naaede Hytten, som endskjøndt fattig, uden de allermindste Zirater, dog belyst af den klare Maanes Sølvstraaler, vinkede Ro og Hvile efter Dagens Byrde og Rummer til sine to Beboere, liig den dybe, stille Grav kalder det af Livets Storme og Skjæbnens kaade Luner, svækkede og trætte Menneſke til sin blide Favn.

I en qvægende Slummer, omspoget af en fortryllende Skare tryllende Elfskovsgeier, henfaldt den unge Ethal paa sit haarde Straaleie. Men hans Slummer, ligesom hans Liv blev ogsaa forstyrret af uhyggelige Helvedaander, som fremmanede utallige Skrækk billeder i Drømme-Speilet, og paa det ubarmhertigste forstyrrede den lidende Ynglings Hvile. Midt i de skjønneste Kjærligheds Drømme, fremstod pludseligen begge Podmaninerne, med deres hele frygtelige Røverskare for den slumrende Ethals Drømme-Blikke, afbildede i den meest affkrækkende, gysenopvækkende Allegorie, og saaledes paa det grusomste forstyrrede det yndige Trylle-Malerie, som hans glødende Phantasie saae i Drømmeriget.

Ik kun meget langsomt fortsatte det lille Tog sin Hjemreise igiennem den ungariske Bjergegn. Den gamle Ridder Girichs vaersomme og forsigtige Ridt, formedelst Hedvigs Skyld, da han med en Vengsteligheid som oversteg alle Grændser, og som gjorde hans Faderfølelse Vre, ideligen frygtede at hun skulde tilstødes en eller anden Ulykke paa denne Reise, blev kun en sagte Sneglegang. Allerede var Maanens lysende Skive forsvunden af Himmelen, og Mørket havde leiret sig med fordoblet Kraft imellem de Kløfter, Huulveie og snevre Dale, som dannes af de vilde Karpathen, som er et mægtigt Grændseffjæl imellem Galicien og Ungarn.

Selv den modigste Vandrer, maatte betages af en vilkaarlig Angst og Rædsel, ved at passere disse Mørkets Afgrunde i den stille, grueopvækkende Midnatstime. Da ethvert Blads Bevægelse — en Fugls Flaggren med Vingerne, eller kun et Insects svage Surren, fremkalder for Sjælen, de gruefuldeste Spøgelsegestalter og Landesyner, som vort irritable Indre virkelig selv imod bedre Overbeviisning bæver skræksfuld tilbage for.

Netop saaledes følte Hedvig sig stemt, da de reed igiennem en af uhyre høie Granit-Vægge indesluttet Dal; kun hist og her glimtede den dunkelblaa Himmel igiennem den snevre Aabning, som de imod hinanden stødende Klipper lode tilovers. Vengstelig dreiede hun sin Ganger ind imellem sin Faders og den gamle Borgfogds, med hvilken Ridderen netop samtalede om det uventlige ved at reise i slike natlige mørke Tider.

"Hvad fattes Dig, mit Barn?" spurgte Faderen bekymret. "Jeg veed ikke!" hvidskede hun med angst-

fuld og neppe hørlig Stemme, og kolde Svæddraaber stode paa hendes skjønne Pande — "Hør! hør!" hvidskede hun videre, og greb Faderen og Borgfogeden, hver ved sin Arm. "Hør hvor underligt det lyder! ligesom en fjern Torden, og dertil klirrer det, som i en Bjerg-Schacht naar Arbeiderne øse Metallet i Bæretugene. — Hør!"

"Det er Echoet af vore egne Heste som lyde paa hinside imellem Bjergkløsterne," svarede Faderen beroligende, endskjøndt han selv blev noget underlig tilmode ved at høre denne Larm og Klirren. Dog tænkte han ganske sikkert at det var en nærved liggende Vand- og Saugmølle, som nu i Nattens lydlose Stille, forarsagede denne Buldren. "Der er kun Frygt hos Dig, som første Gang i Dit Liv opholder Dig i disse mørke, klumre Egne om Natten," fortsatte Ridderen. "Tænk paa Din Ethal! paa nært Gjenfyn! paa de lykkelige Dage vi med Himlens Bistand ville haabe at komme til at nyde ved hinandens Side."

"Hr. Ridder!" raabte Borgfogden ganske beklemt. "Det er ingen Mølleklappers Pladsfen. Det er saa sandt Christ hjælpe mig! Hestehovslag!"

"Frygter Du, Gamle?" spurgte Girich med spøgefuld Tone.

Fogden taug, men vedblev at lytte mistroisk medens Toget stedse bevægede sig langsomt videre.

Det var nu kommen til Dalens Udgang, ved hvis Ende det bekendte, snevre, dybe Sablunkapas stoder. Paa nogle Steder er dette Bjergpas saa smalt, at neppe trende Ryttere jevnfides kunne passere det. Til et af disse Punkter var netop den lille Caravane kommen, da Lar-

men pludseligen gik over fra den utydelige Buldren, til lydeligt Hestetrav og Baabenklirren. Og saa skimtedes enkelte Lysglimt, som et Baal eller Fakler imellem de paa nogle faa Steder noget tyndere bevorede Klippebanker.

"Jesus! Maria!" skreg Hedvig, og greb krampagtig efter Faderen for at søge Beskyttelse hos ham i dette Uvishedens Dieblik.

Toget standsede, og Ridderen befalede at et Par af Riddersvendene skulde stige af, og med Vaersomhed ile noget længere frem ad Veien, for om muligt at opdage om det var Hestfolk, eller kun, som han haabede Møllens larmende Mechanisme, som frembragte denne Lyd.

Men i samme Minut, som Svendene stige af Hestene, blussede en klar Flamme knyttrende iveiret bag en tyk Tjørnehække, og et rædselsfuld skjægget, arret Hoved, belyst af en Fakkels viftende Flamme, frem af Hækken.

"Hallo! hallo!" brølte han. "En Fangst! Hallo! hallo!" Og inden de bestyrkede Krigsknægte kunde samle sig til deres Herres og hans Datters Forsvar, vare de omringede af en stor Hob Røvere, og under disses Hujen, Bøssers og Pistolers Knalden, sank flere af de, desværre forsilddigt til Besindelse komne Krigere, dræbte eller haardt saarede af Hestene, og kun Ridder Girich og den trofaste Borgfoged, strede endnu med Fortvivlelsens sidste Kræfter, for at frelse Hedvig, som hang uden Bevidsthed paa Hesten imellem Faderen og Fogden, fra at komme i de blodtørstige Stimænds Vold.

Kampen rasede blodig.

Paa den ene Side kæmpedes med Fortvivlelse, paa den anden Side med skaanselsløs Voldsomhed.

Nu sank ogsaa den modige Borgfoged, den sidste af Ridder Girichs Følge blødende af Hesten. Dieblikkeligen derpaa, traf en skarp Sværdod den gamle Ridders Hoved, med en saadan Kraft, at ogsaa han styrtede som lamslaaet til Jorden, rivende den af Angst halvdede Hedvig, som med Fortvivlelsens Kæmpekraft havde fastklynget sig om Faderens Liv, med sig i Faldet.

Da lød Røverhobens vilde Jubel.

Nogle reve den ullykkelige bevidstløse Nige fra Faderen, lagde hende i Græsset og beskuede dette yndige, blege Marmorbillede med glødende, begjærlige Slangeblikke. Andre, hos hvilke Rovlyst og Byttegriffhed oversteeg Bøllyst og lav Sandselighed, plyndrede de døde og saarede Svende, og selv den gamle Ridder afreve de endogsaa hans fine Klædningsstykker, under laad Spot og Haanlatter.

Blodet væltede ud af Oldingens Hovedvunde, og han var saa udmattet, at kun nu og da en svag Stønnen tilkjendegav, at hans Livsstraad endnu ikke ganske var brusten.

Lig vilde Rovdyr stredes Røverne om Byttets Besiddelsesret. Larmende lode de frækkeste Eder og Forbandelser, som i Forening med de Saaredes Dødvaler og Smertesffrig, blev til en Flok blodtørstige Ulves Hulen fordoblet ved Eccoets Alvorskost i Klipperivterne.

Da Byttets Værdie, langt fra ikke var i den Grad

som de ønskede eller ventede, saa maatte de ulykkelige Offere undgælde for de Pengegriffes Misnøie, ved en endnu ubarmhertigere Behandling.

Nu kom Louren til Hedvig.

Allerede havde en fræk Haand berøvet hende det lette Slør, som bedækkede den sneehvide Hals og Barm; allerede grebe flere blodige Hænder efter Hægterne, som fastholdt det snævre Livstykke, da kom en kjæmpelang Krieger, paa en stærkbygget Stridshest, farende ned i Huulveien med flere Roversvende efter sig.

Alle standsede nu pludseligen med deres kaade Arbeide, og vendte sig med en Slags Underdanighed imod den Kommende.

Kriegeren overfluede den lille Valplads og dens blodige Offere med et uhyggeligt Smil; nikkede derpaa med Velbehag til Røverne, og udbød med hæs Stemme: "Bravo! Bravo! modige Knægte! tappre Gutter! Dette Vildt kom os ligesaa uventet i Kløerne, som i Eventyret, de stegte Duer i Staraffenlandet. Lad see engang, om Byttet opveier Arbeidet; thi den som saær, bør ogsaa høste; og blodig Uger giver der kærnesfuldste Sæd. — Hvad!" vedblev han med Forundring, da han var steget af Hesten og fik Die paa Hedvig, og traadte nærmere. "Er denne lillieblege Madonna levende eller død? Have I maattet udjage Sjælen af dette skønne Hylster, førend I formaaede at seire over hendes Ledfagere? Svarer mig, er hun levende eller død?" —

"Hverken levende eller død!" gjensvarede Hovedsmanden for Røverhorden, Knauf af Høllenburg; "men vel noget af det, hvad man kalder imellem begge. Hun

laborerer af en ældgammel Qvindesyge, nemlig: Besvi-
melse, som alle disse spinkellemede, ømnervede Væs-
ner libe saa godt. Skrækken har gjort hendes Kinder
saa hvide som Havskum, og hendes Lunger saa tauje som
Klippeblokke.”

”Hid med Fakler!” befalede Raphael, den lange
Ridder paa Stridsgangeren. ”Jeg vil dog see om hun
ved Lyset er saa skøn, som hun i dette dunkle Tusmørke
lover!” Studsende traadte han nogle Skridt tilbage da
Pigens Skjønhed, ved de hidilende Røveres Fakler, blev
endnu tydeligere synlig. ”Blod og Død!” udbrod Ra-
phael, og et libensfabeligt Smil foer over hans magre
Ansigt. ”Blod og Død! om I endogsaa ikke havde
gjort andet til Bytte, end denne deilige Qvinde, saa har
Ederes Arbeide rigeligen erholdet sin Løn! — For Fan-
den, I usølsomme Træklodse!” skreg han med Ibrighed,
puffende de Nærmeststaaende i Siderne med sit Sværd-
fæste. ”Hent Vand hist fra Kilden og stænk det arme
Pigebarn dermed, at hun dog engang kan forvinde sin
Angst, og igjen komme til Sands og Samling. Bring
hende atter til Live, og jeg forbeholber mig kun hende
af alt Byttet. Det Dvrige tilhører Eder.”

”Det Dvrige?” gjentog Knauf med en spodsk Mine
og langtrukken Tone. ”Jeg takker! dersom ellers en Tø-
des Pjaltebod er Tak værd; thi kun flige Pjalter ere
hele Togets Udfald. Lager Du Hesten, saa skjænker
jeg Dig ogsaa gjerne Grimen,” endte han med en raa
Latter hvori han tydeligen gav sin Harmе tilkjende.

”Die, Raadmundede!” tordnede Raphael, beskjæftiget

med at hjælpe Røversvendene at bringe Hedvig af sin Dødsdvale.

Lidt efter lidt lykkedes det dem ogsaa. Hedvig slog Dinene op og sukkede. Endnu vare hendes Sandser omfløede af et Laageflør. Hun var uvis om en rædselsfuld Drøm, eller en tusinde Gange rædselsfuldere Virkelighed havde bragt hende i denne Tilstand.

"En stadig Paa ganger!" raabte Raphael mere mild end sædvanlig hans Befalinger vare, over, at det var lykkedes at tilbagekalde Livet i den skjønne Piges stivnede Legeme. "En stadig Paa ganger, siger jeg! at Pigen kan komme nogenlunde anstændigt og mageligt til Podmaninernes Ridderstæde!"

"Podmanin!" skreg Hedvig og Laagefløret svandt. Hun følte tydeligt sin hele skrækkelige Stilling, og sank paany liig en Død ned imellem de døde og saarede Krigere.

Hurtig lod Raphael Hedvig løfte op paa Hesten, og Toget satte sig i Bevægelse ad Veien til Bistrich.

4.

Paa Bistrich, havde Aktsbrevet bevirket en ualmindelig Taushed, og Uengstelse iblandt Røverridderne, og deres Bundsforvandre; thi endskjøndt de just ikke frygtede dets tilintetgørende Følger, saa vare de dog ligesom hensunkne i en vis Sløvhed og Uvirksomhed, som endmere forøgedes ved Tanken om den sig nærmende Vinter, hvorved deres Streiftog og Røverier, formedelst Veirets og Veienes tiltagende Slethed, maatte ophøre.

Flere Dage hengik i ubehagelig Lediggang. Selv Vinens altoplivende Tryllekraft kunde ikke vinde Herredømmet over den mørke Sindstemning som stod afpræget paa de vilde, solbrændte Ansigter. Tause, med ned-sunkne Blikke slendrede de ørkesløse omkring paa Borgen, og den for kort Tid siden, af den vildeste Larm og Glædesjubel tonende Drikkisal, var nu saa taus som en Klostercelle.

Oste begyndte vel en af de kaadeste Riddere at give Tonen an til det gamle Svirelevnet, men forstummede ligesaa ofte igjen, da hans Larmen og Støien ikke besvaredes af Andre, end Eccoet i den store tomme Sal, eller i de høie hvælvede Corridorer, og hændede i en huul Brummen.

Run Naren, Elling Kjømpengeist, var den eneste Livfulde iblandt Alle. Vel havde han ikke ganske forvundet sit Saltormortale fra Borgmuren, som havde forstuvet hans venstre Been saa stærk, at den lille Personage blev nødsaget til at bruge et tredie Been, for at bøde paa det korte.

Grinende hinkede han omkring i Salene, smidskede for En og brummede paa en Anden; drak den Wiin, som de Andre forsmaaede, og gik som en Følge heraf, næsten bestandig med en antagelig Snitser paa Skallen.

En Dag som han netop havde recognoseret en halv Snees Bægere lige til Bunden, og mere end ellers behøvede sit tredie Been: en uhyre tyk Wiinrankestav, hinkede han ind i Hallen, hvor Podmanierne og flere af deres fornemste Medrøvere sadde omkring ved Bæggene i dybe Tanker og harmfulde Grindringer, og da han

saae disse, ellers saa tøileløse, lystige Companer sidde tause, suurmulende, stirrende stivt hen for sig, slog han en spottende Latter op, satte sig derpaa ned midt paa Gulvet og udbød derpaa med sin pibende Røst, imedens hans smaae Dine rullede hurtige omkring i Kredsen:

”Ho! ho! Bjørnene sidde allerede i Dvale, førend den første Natterim er falden. Skammer Eder dog Eders Mægtighed! at et Stykke overkalket Kalveskind skal lamslaae Eders Mod, som om alle Keiserens Hærskarers Partisaner og Sværdspidser havde været indsvøbt deri! For Pokker!” vedblev han med mere Liv og Vigtighed, da han saae det Indtryk og den Bevægelse, som hans Tale gjorde paa Forsamlingen. ”For Pokker! skal Narens Dumhed bringe Eder tilbage til Besindighed og Klogskab. Ræven springer over Rævesæren, og Ulven spotter Faldgruben. Hvorfor ville da I, Eders Mægtigheder, sidde her og tukkelure, uden Maal og Mæle, og tygge paa Neglene, som forsagte Bedebrodre i Klosterhallen?”

Som ved en Svovltraad antændtes alle Riddernes udslukte Livsgeist. Mangen Haand foer med Kraft til Sværdhæftet og mange Læber brummede imellem Tænderne: ”Han har Ret! Naren viser os den rette Vej!”

Den som havde fundet meest Behag i Ellings Forrelæsning, var den mørke Knauf af Høllenburg. Rask reiste han sig fra Bænken, skreed med faste, tunge Skridt over Salsgulvets Fliser og standsede først, da han stod foran begge Podmaninerne, som sadde grublende med nedsenkede Hoveder, og halv tillukkede Dine.

”Johan og Raphael!” begyndte Knauf og lagde sine

mægtige Hænder paa Riddernes Skuldre, saa at de fore op som af en Drøm, og stirrede aandløse paa ham. "Skal en Mars Gaaseqvæk spotte vor lamslaaede Virkekraft? Skal en Mars Ubekattehjerne udfinde den rette Stie af Ulykkens Labyrinth? Og endelig" — lagde han til med forhøiet Kraft og et næsten foragteligt Smil spillede paa hans barske Ansigt — "skal vi lade os fange i Fællen ligesom de elendige Muus, for at en rænkesuld Kat med Graadighed siden kan knuse os imellem Tænderne? Nei! Den som ikke skyer Dødens Ulveggrav, den maa ei heller lade Modet, som en ræd Hareunge, flygte bort fra det kraftige Legeme. Lad os vise Keiseren og hans Slæng, at de tappre Podmaniner og deres ligesaa tappre Vasaller, kun agte Aktsbrevet for et uselt Fjebelbrædt, som de ere for gamle i Hætten til at ville stave paa. Ud! ud! Lad Ungarn, Schlesien, og Mähren ikke længere fryde sig over, at Keiserføben har slaget os med Feighed. Ud! til Daad og Seier!"

"Et Streiftog! et Streiftog! Til Daad og Seier!" lød det tordnende fra alle Krigernes Struber, og Sværdene klirrede i Skederne.

"Du har opvækket mig af min taabelige Qvindebeslummer!" udbrod Raphael og hævede sig stolt i Weiret. Bort med Feberkulde og Grublesyge! Mord og Død skal atter være vor Idrætters Løsen. Vil ingen Klærk aabne os Naadens Helligdom, saa skal Sværd og Landse, Piil og Dolk bane os Wei til, om ikke Naadens Kilde, saa dog til Seirens og Rigdommens!"

Under denne Opvaagnen til Rov- og Stridslyst havde ogsaa Johan ved Minespil givet tilkjende, at han

billigede Broderens Beslutning og sagde derpaa da Raphael havde endt og en Jubel og Bisaldshylen havde hædret ham :

"Ketsaa, Broder! Bistrik Skyttsaander maatte hærnes til Kaserie, dersom vi endnu længere vedbleve at sove og sukke som vantrevne Dovendyr! Hvad er Ban og Ukt, Paternoster, Toga og Monstrans? Spilfægterie, som kun bør skrælle Børn og Taaber! den mandige Kraft træder det under Fødder og foragter det som Glitterstads man behænger Narrekaaber med! — Bort med enhver Tanke, som leder os paa Tilbageerindringen! Træd engang hid, sprænglærde Hr. Elling Kjømpengeist! Du skal i nogle Minutter afkaste Din klingende Narreham, og putte Dit syndige Legeme i et helligt Munkeskaberak. Du skal imellemstunder agere Capelan og Sjælesørger her paa Borgen; og Din første hellige Forretning skal være, at give os Subspection og Syndsforladelse, og løse os fra Banstraalen. Denne Handling bør fuldføres med al Høitidelighed og Formalitet i vort Borgcapel. Gaae og isør Dig det ærværdige Præsteornat, gennemgaae i Tankerne det halv forglemte Kloster- og Kirkeritual, og vent os derpaa ved Alteret."

Hurtigt og med en Glæde som grændse til Latterhed, rev Elling Klokkhuen af Hovedet, hævede sig nogle Tommer paa Tærne, og gjorde en gravitetisk Bøining for Podmaniuerne, medens hans smale Læber frempeeb: "Herrens lyse sit Ansigt over Eder! I Bodsferdige! — Herren forvandle Forbandelsens Tidster til Velsignelsens Manna! Herren —"

"Eie og gaae!" udbrød Johan bydende, da han

tydeligen mærkede, at hele Forsamlingen var paa Veie, at bryde ud i en umaadelig Latter over Narens pathetiske Udtømmelser.

Taus udbredte Elling sine korte Arme velsignende imod Podmaninerne, tegnede et stort Kors i Luften, og haltede derpaa ud af Hallen med langsomme afmaalte Skridt.

”Naren i en Helgens Skind!” brummede Knauf, og fortrak Ansigtets Muskler, for at tilbageholde det sædvanlige ondskabfulde Smil, som var paa Veie at bryde frem.

”Bedre end en Uesl i en Løvehud!” svarede Raphael, og hans Mundviger fortrak sig til en spodsk Mine.

Alle ilede nu ned i Capellet; ikke af Gudsfrøgt eller til Dpbyggelse og Ruelse, men kun af Nysgjerrighed og Dienlyst efter at skue Naren under Hætte og Munkealar.

Handlingen fuldbragtes som man kunde vente, paa en raa og næsten gudsbespottelig Maade. Ingen ærbødig Herrens Djener, men kun Harlequinen Elling med alle hans latterlige Fagter og Naragtigheder, som selv den hellige Kjortel ikke formaaede at skjule, spillede Hovedpersonen i denne hellige Action. Men dog lod det til, at dette burleske Comediespil havde en dyb trøsterig Indflydelse paa de kaade Tilhøreres ængstede Sind; thi efter den fuldendte Akt bleve de pludseligen atter muntre, overgivne og frigslystne, som forhen. Ved det larmende Glædesgilde, som umiddelbart fulgte paa Kirkefesten, blev der besluttet et Streiftog allerede til næste Morgen, og efterdi man frygtede, at da den sildige Høsts utæmmelige Stormvinde, dagligen bragte Hagl og Sne-

flokke med sig, det vilde blive den sidste Udskreifen i dette Aar, og man derfor ønskede Toget saa talrigt og stærkt som muligt, udsendtes endnu samme Aften adskillige Bud til de i Omegnen boende Bundsforvandre og Deeltagere, med Befalinger at de skulde møde paa Bistritz næste Morgen. Jubel og Bøgerklang tonede fra Salen, Stormen ruskede i Fløie og Trætoppe og klirrede mod Bindelbroens Jernskjæder. Alt var i Oprør og ligesom bebudende et sønderknusende Uveiers snare Komme. Det udeblev ikkeheller; thi tidligt næste Morgen var Borggaarden besaaet med Hestfolk og Krigere til Fods; stærkt bevæbnede med forskjellige Vaaben og ligesaa forskjellige i Miner og Ansigter.

Udenfor Borgporten skilttes Brødrene ad. Johan drog med sin mægtige Skare ind over Mährens Grændse. Raphael med sin ligesaa talrige Horde lystede at gjæste Schlesien.

Brødrene ønskede hinanden gjensidigen Held og rigeligt Bytte. Begge Skarer tiljubede hinanden et tor- denlignende Farvel! Og under Skrig og vild Hujen satte begge Banderne sig i Bevægelse.

Paa Raphaels Tog til Schlesien skete det, at en temmelig stærk Fortrop, som Ridderen havde udsendt i Forveien for at recognoscere Terrainet, stødte paa Hedvig, Ridder Gerich og hans bevæbnede Følge; og hvorledes det lykkedes Raphael og hans skjændige Stalbrødre at overmande, saare og dræbe de uheldige Rejsende, have vore ærede Læsere allerede af det Foregaaende erfaret.

Stolt som en Keiser drog Raphael over Windelbroen ind paa sin Røverborg, med sin skønne Fange, som endnu sad halv bedøvet paa Pasgangeren, ved hvis Side Raphael reed. Efter ham fulgte hele Røverskaren, taus, med mørke Blikke, skumle Miner og nedsænkte Hoveder, ganske imod Sædvane Fod for Fod.

Ingen Sange, Skrigen eller Støien hørtes; kun Hestenes Hovslag paa Broplanken og de tunge Vaabens og Harnissers Klirren, tilkjendegav deres Nærmelse.

Ursagen til denne ualmindelige Taushed og mørke Stemning, hos disse ellers saa larmende Karle, var det ubetydelige Bytte som var bleven hver Enkelt tildeel, og hvorfor de havde erholdt mange blodige Erindringer af deres tappre Modstandere, Ridder Gerichs Svende. Gløbende af Brede, fordi Raphael ikke blot havde sendt Hedvig med nogle Svende som Fange paa Borgen, og selv med de Dvrige havde fortsat Streiftøget, indtil Lykken havde spilt dem noget federe Bildt i Klørene, stirrede flere af Røverne med fjendske Blikke paa Raphael, og hist og her lød en spodsk Mumlen, at han hang Pigen i Hælene ligesom en elskovsdrukken Yngling, forglemmende Alt over hendes Stjernegine, Rosenkinder og Korallæber.

Dg ikke uden Grund lød denne Spothvidsken; thi Raphaels Klippehjerter begyndte at blødgjøres ved Hedvigs fortryllende Udvores. Nye, aldrig tilforn i hans Barm hjemmehørende Tølelser, begyndte at fæste Rodder hos ham; den haarde Tissskorpe, som omklamrede hans Bryst, smelte mere og mere ved den smigrende Tanke, at besidde en saa deilig Qvinde.

Med plumpt Galanterie og Ridderlighed løftede Raphael den ulykkelige Fange af Gangeren, og bar hende op af Steentrappen, over den hvelvede Coridor, til et affidesliggende Taarnkammer. Her lagde han den bevidstløse Pige paa en blød Løibænk, og først efter i flere Minutter at have frydet sit blodgridske Dø, som nu syntes forvandlet til et saligt Eftkovsblik, forlod han Kammeret, laasede Døren omhyggelig og gjenste Nøglen i sin Læderkollerts Brystlomme.

Derpaa ilede han ned til det eneste qvindelige Væsen som opholdte sig paa Nøverborgen: den gamle vrantne, skinhellige Trude, som agerede et Slags Huusholderiske hos Brødrene.

”Gia! Cia!” smidkede den gulbrune Sybille fra Hønsegaarden, hvor hun med ubarmhjertig Haand og mageløs Færdighed, erøberede Hovederne af adskillige Høns og Kapuner, ligesom en Skarpretter de menneskelige Forbrydere. ”Gia! Cia! naar Døssen kommer til Marked faaer Kræmmeren Penge! Hi! hi! hi! saadan kan man sige om Junker Raphael!” Hun vilde formodentlig have analyseret denne gamle Sætning endnu en god Tid, dersom ikke et buldrende: ”Hold Eders Skandæb, I gamle runkne Udderkop!” havde standset hendes Mæle og bragt hende til at bruge sin almindelige Udvei, en sledsk Forandring af den egentlige Mening i hendes Tale.

”Herre Gud!” sledkede hun frem, og hendes Methusalem-Ansigt blev ikke ulig et gammelt Abegefigt. ”Kan da min uskyldige Passiar med disse Kapuner og Hønskræe fortørne Eders Naade! Nu, nu, — jeg kan

Skam gjerne lade min dumme Vaasen være, naar I ikke liber den."

"Slangesjælede Kjærling! Din Snak er falsk Mynt!" brummede Raphael, trækkende paa Smilebaandet, thi han forstod nok, at Trudes egentlige Mening var Ubillie over, at han havde bragt den unge Pige paa Borgen. Nu fortsatte han i en bydende Tone, seende skarpt paa den krybende Hønsesæqvende: "Gaae, hent mig Elling, og søg saa at bringe den unge Frøken ud af sin Angst og Dødsfærd, ved de Midler som Du veed bedre Besked med end jeg. Læg Mærke til det jeg nu siger Dig: Dyb Værfrygt og Værbødighed for Frøkenen, punktlig Efterfølgelse af enhver af hendes Ord og Befalinger — Kun — tillades det hende ikke at forlade Værelset. Med Din seige rynkede Hals indestaaer Du mig for rigtig Opfyldelse og Overholdelse af mine Befalinger. Der har Du Nøglen til det østlige Taarnkammer, hvor Du vil finde hende. Gaae nu!"

Løgende som en sledsk Kat sneg hun sig bort, og Raphael sammenlignede uvilkaarlig hendes væmmelige Hæsegestalt med den i Ungdommens Blomsterflor straalende Hedvig.

Gjerne havde den i en ny Lidenskabsflamme opblussende Raphael atter ilet til Pigens Kammer. Men, saa almægtig er Skjønhedens Tryllestav selv over det haarde, lastefulde Hjerter, at han ligesom ængstedes for at forterne den Undige, ved en altfor stor og utidig Paatrængenhed.

En glimrende Elfskovsglorie havde ligesom omslynget hans Sandser. Et ureent, sandseligt Fremtidsspeil

lob ham skue et yppigt Belleuet; og i begge spillede den yndige Hedvig den nectarfjænkende Hebe.

Hinkende kom nu Elling og vaagnede Røverridderen af hans Trylledrøm. Endnu hang Munkeskappen paa Naren, og man kunde tydeligen see at han med sand con amore flendrede om i denne Mummedragt. Raphael befalede ham nu at give Ugt paa den snilde Trude, følge ethvert af hendes Skridt, og hver Aften tage sit Nattequarteer udenfor den fangne Frøskens Gemak.

Naren indvendte i Førstningen meget imod denne militaire Nattevagt, som upassende for hans nutidige geistlige Embede. Men da Raphael rykkede sine mørke Dienbryn, og der ligesom funkede Bredeagnister af hans matte Blikke, saa stemte Elling øieblikkelig Tonen om, og bad kun, at han da maatte tage en lang Partisan eller et vægtigt Stridsværd til Kamerat paa Natteposten, da han vel med gyldig Grund kunde vente, at flere af Borgens ridderlige Snushaner ikke vilde undlade at jage lidt efter det sjeldne Wildt, som Hans Mægtighed Ridder Raphael havde opjaget og bragt i Fællen.

Den ulykkelige, beklagelsesværdige Hedvig vaagnede først af sin dødlignende Søvn, da den gamle Trude havde anvendt alle de Kunstmidler — nemlig: Salt, Spiritus og iiskoldt Vand — som almindeligen bruges for at tilbagekalde den flygtede Aand i det qvindelige Legeme.

Ak! til hvilket Liv vaagnede hun? Maaskee af en frydefuld Slummers Himmellyst, til en smertefuld Virkeligheds Opvaagnen.

Matte stirrede hendes stive Blikke omkring i Taarnhallen, og med svag, bævende Stemme spurgte hun: "Hvor er jeg? Hvor er jeg? — Fader! Ethal!" vedblev hun høiere. — "Åk, nei! de ere her ikke. — Er det en Drøm, som saa skuffende har bedraget mig med saa rædsomme Syner? eller er min elskede Fader virkeligen myrdet? Saae jeg ham virkeligen med vaagne Blikke blødende henstrakt paa Jorden imellem sine Krigsknægtes Liig, omringet af blodgriske Røvere? Er jeg fangen eller frie? Åk! jeg er saa svag, saa mat, — mit Hoved er saa fortumlet, at jeg neppe kan holde det opreist." Hun sank sukkende tilbage paa Løjbænkens bløde Puder, og ved en blid Taarestrøm syntes hendes indre Smerte at faae Luft, og en lysere Besindighed at oplive hende; thi da hun atter lod sine Blikke beskue Taarnhallen, hvidskede hun gysende idet hun trykkede sit Hoved ned i Puderne: "Gud i Himlen! Jeg er paa en fremmed Borg! maaskee i Røvernes Bold! — Åk, jeg Ulyksalige!"

"Stille! stille, smukke Dame!" sagde Trude, truende med de magre Knokkelfingre, og rynkede det safrangule Herregesicht. "Stille, at ikke den strænge Ridder Podmanin hører Eders Skjældsord!"

"Podmanin! Jesus Christus!" skreg Hedvig beslytset, i den høieste Fortvivlelse. "Er jeg i en af disse æreløse Stimænds Bold! O Gud, da er jeg fortabt!" Daarer qualte hendes klagende Stemme; hun græd høit af Smerte.

"Vær uden Frygt, smukke Dame! I er falden i gudfrygtige, medlidende Sjæles Bold!" fremhylede Sp-

billen, i en sød Tone, og klappede Hedvig paa de taarevædede Kinder.

"Frels mig! frels mig!" bønfaaldt Hedvig med opvaagnende Haab over den Falfles Trøstord, idet hun styrtede ned fra Løjbænken for Hylkerskens Fodder, som gloede ned paa den Bedende og svarede hende med et listigt Smil: "J har saamæn ingen Nød! Slaae Jer kun trøstig til Ro! J vil komme til at føre et Liv her paa vor Ridderborg, som en Prindsesse. J kommer til at svømme i Fryd og Herlighed, i Silke og Guld! ja, i Purpur og Hermelin, som en anden Dronning af Saba! — naar J bare er en Smule klog og — søielig" — lagde hun fjendst til — "kun søielig, og en Diamantgrube vil aabne sit Straalegab for Eder!"

Hedvig havde i sin usigelige Smerte ikke hørt et Ord af den listige Koblerskes Pralen. Den Ulykkelige laae hændervidende paa Gulvet. Store Taarer glede ned af de lilliehvide Kinder. Dybe Sukke stege op fra den bølgende Barm.

En klirrende Larm ved Døren, bragte hende til at bæve; dog vendte hun Blikket uvilkaarligt derhen; thi hun frygtede de grusomme Røverbrødres Komme.

Ikke disse, — men den nu ogsaa til Krigsmand forvandlede Nar og Munk: den lille Elling, stak sit rubinbroderede Ansigt ind af Døren. Munkeskappen havde han beholdt paa endnu, men Hætten var bortlagt og i dens Sted klingede Klokkhuen, som forhen, paa hans haarløse Skal. Om Livet havde han spændt et meget bredt Læderbælte, hvori hang et tungt Slagsværd, rigeligen belagt med ædel Rust, saa at det neppe i de sidste

20 Aar havde været udbraget af Skeden; i den høire Haand havde han en fire Alen lang Hellebarde med en blank Staalspids paa Enden.

Hedvigs ængstelige Blikke saae kun Munken i ham, og med en oplivende Følelse, ved det uventede Skue af en hellig Herrens Tjener, slæbede hun sig hen imod ham anraabende hans Barmhertighed. Men, da nu den formummede Carnavals- Personage traadte heelt ind i Kammeret, og hun blev sin Feiltagelse vaer, da foer hun med Hænderne for Dinene og vendte sig fortvivlet om til Loibænken, hvorved hun støttede sig i sin kraftløse Skjelven.

Kroende og kneisende sig som en Paasugl, af Glæde over det at Hedvig antog ham for en Geistlig, travede han nærmere til den hulkende Pige med komisk Høitidelighed.

"Herrens Naadeslys skinner over Alverden!" prædikede Narredrabanten i Munkeskutten med affecteret Svulst. "Han er stærk i den Svage og —"

"Hvad godt?" afbrød her Trudes klingrende Skralerøst hans Opbyggelsesord.

"Trude Rævesjæl!" peeb Pateren i sin almindelige Narredialect, glemmende sin paatagne Hellighed.

Elling og Trude levede her paa Borgen, ikke ulig som Hund og Kat. En evigvarende Feide herskede imellem dette værdige Par, formedelst den Ene stedse søgte at sætte sig i Gunst hos deres mægtige Herrer paa den Andens Bekostning.

"Bilia's Barn!" fortsatte den tredobbelte Embeds-

mand og funklende Harmgnister foer ud af hans smaae matte Dine. "See! paa Dit rynkede Hjerfjæs har Gud afpræget de 7 Dødsfynder og al Helvedes Ild og Svovlpot! Forsøi Dig bort, Du Baals indviede Datter! Gaae og bring denne uskyldige Due Spise og Drikke til Bederqvægelse! — Gaa byder Din Herre! Hans Mægtighed, Herren af Vodmanin!"

Som en Furie fløi den tænderfjærende Trude imod Naren, og havde vist ogsaa efterladt ham nogle følelige Mærker paa hendes Liighed med Helvedaander, dersom ikke den lille Kæmpe havde ladet Hellebarden standse hendes Stormgang. Fjnsende trak hun sig tilbage, og brugte nu sine fortræffelige Lunger til at udspye de allerværeste Skjældsord, som dog kun lidet anfægtede den phlegmatiske Elling; kun naar det krillede ham alt for stærkt i Dret, pirrede han hende i Siden med den spidse Spyddod.

Just som Striden var paa det vildeste, traadte Raphael ind.

Et Minut stod han taus og hørte paa den vildudartende Strid. Men pludseligen rev han dem fra hinanden, og da de saae ham, bleve de tause som Steenbilleder.

Trude sneg sig jamrende ud af Kammeret; men Naren, hvis beundringsværdige Fatning heller ikke denne Gang forlod ham, saae med et foragteligt Blik efter Trude og vilde derpaa, sin gamle Bane tro, begynde sit Forsvar, da Raphael stiltiende, men med dødslynende Hæneblikke, pegede mod Døren. Med latterlig, militair Anstand haltede Elling ud af Kammeret.

Raphael tillaaſede derpaa Døren og nærmede ſig til Hedvig, ſom laae, liig en Død, ved Loibænken. Sagte høiede han ſig over hende, men da hun endnu ikke derved blev opmærksom paa hans Nærværelſe, lagde han ſin Haand paa Pigenſ runde Skulder, og ſagde med et plump Udtryk, ſom ſkulde gjælde for Høflighed: "Frøken! Behager det Eder ikke at værdige mig et Blik? ſandt nok, mine Undergivneſes raa og tølpelagtige Dpførſel for ſaa Dieblikke ſiden, maa rigtignok kun have givet Eder et meget ſlet Begreb om mig, deres Herre! Men —" her ſtandsede han ſin Undſkyldning, da hun ikke viſte mindſte Bevægelse eller Liv. Han høiede ſig endnu engang over det yndige livløſe Væſen, for at erholde nogen mere Viſhed om hendes ſande Tilſtand. Han lagde Dret tæt mod hendes blege Læber, og da mærkede han tydeligen, at hun drog Veiret, men ſvag, med en feberagtig Hurtighed; derpaa greb han hendes Haand, følte Pulſen, og da denne ſlog temmeligen rolig, løſtede han hende op fra Gulvet, for at lægge hende paa Loibænken.

Pludſeligen ſlog den bedøvede Pige Dinene op, og det førſte de faldt paa, var Ridder Raphaels magre, afkegraae Anſigt. Med gysende Aſſkye og et hvinende Angſtſkrig, ſtødte hun det modbydelige Syn med heftig Kraft tilbage, og frygtende at han atter ſkulle nærme ſig, blev hun længe ſtaaende ſom en Billedſtøtte med udspilede Arme.

Endſkjøndt fornærmet over Pigenſ fraſtødende Udfærd, ſøgte Raphael dog at ſkjule ſin opbruſende Harm, under en fremkunſtlet Forundring. Ja, ſaa ſtor Magt

havde Hedvigs Indigheder, over dette raa, grusomme Steen-Mennekke, at hans ellers utemmelige Stolthed og forfængelige Sind bødte sig lydig, underkastende, den svage Piges Willie og Lune. Vistnok var det første Gang i denne Kovridders blodige Liv, at han nedlob sig til at undskyldte og besmykke en Voldsdaad, nemlig: han bad hende tilgive og forglemme, at hun var røvet som Bytte, og af ham bragt fangen her paa Bor-gen. Han prøvede ogsaa, fjøndt paa en meget uhyggelig Maade, at trøste og forsikre hende, at hun uden Grund hengav sig til Sorg og Vængstelse. Han tilsvor hende paa Ridderære og Ord, at ikke den allerubetydeligste Krænkelſe skulde ustraffet tilføies hende, og at han med sit Liv vilde vaage over, at hun i enhver Henseende nød den, hendes Rang og Skjønhed tilkommende Behandling.

"Falske Nidding!" bævede det over den beklagelsesværdige Fanges Læber, som dog nu vandt meer og meer Kraft, efterat en stærk indvortes Smerte havde raset i flere Minutter, som en snærpønde Gift. "Kun et Spørgsmaal! Kun en Bøn! Kun en eneste Bøn vil jeg værdige Dig at besvare mig! Men sandfærdig, uden ſvigfuld Usandhed! Hører Du?"

"Deilige Frøken!" brummede Raphael i den høieste Forbauselsens Tone. "J tiltaler mig som Herskerinden sin vorrede Træl! Dog, Skjønheden har et Fribreb, som tillader enhver Overmodighed. Ogsaa jeg vil med Glemsel honourere det. Vil endnu mere — vil besvare Eder det Spørgsmaal, som J maa behage at gjøre mig." —

"Siig mig! — O Gud! siig mig, lever min Fader eller har Eders Blodsværd endt den fromme Oldings Livsvandring. Siig mig" — lagde hun til og Laarer fløde ud af de skønne Dine. "Siig mig, kun Sandheden! Gøbstidende! Hans Død!"

"Hvem er Eders Fader, skønne Frøken! Var det maaskee den stridbare gamle Ridder som sank, den Sidste af sine Mænd, ved Kampen i Sablunkapasset? Hvad er hans Navn?"

"Himmelske Fader!" græd Hedvig, og hævede de foldede Hænder mod Himlen. "Saa maatte han bløde, lade sit ædle Liv, for Haabet om hans elskede Datters Frelse. Ak! uden Nytte, uden Held! udøste Du Dit dyrebare Blod! Dit ulykkelige Barn er forladt og fortabt i Rovmændenes Morderhule. Intet Haab! Ingen Frihedens og Lykkens Stjerne, tør hun vente vil oplyse sit skrækfulde Livs Nat!" —

"Jeg burde vredes paa Eder," tiltalte Raphael hende med sammenpræssede Læber, skjærende med Tænderne, i en indre Strid, imellem Forbittrelse og en blid Tilgivelse. "Men, Eders pludselige omvendte Stilling, byder mig, at lukke mit Dre for et saaret Hjertes fornærmelige Ubladelser. — Og skønne Frøken!" fortsatte han, og alle Lidenskabens Fibre fattes i Bevægelse hos ham. "Frøken! Endskjøndt Magten er i mit Eie, at kunde beholde Eder som min Fange paa Borgen, saa længe det maatte behage mig, saa er der ogsaa Willie hos mig, til at løse Eders Fængselsbaand, saa at I atter kan slagre frie som Skovens unge Due fra min mørke Klippebo."

Dieblifligen greb den uskyldige, kun med Dyden be-
kjendte Hedvig, den Falskes Haand, og allerede i Haabet
om hans Edelmødighed, trykkede hun glødende Taknem-
melighedskyse derpaa.

Dog lod den Haabende snart Røverridderens Blod-
haand falde; thi med tydelige Ord og paa en ubelikat
Maade sagde han hende, at han kun paa et Vilkaar
vilde tilbagekjænte hende Friheden, og at dette Vilkaar
var en gjengældende Tilbøielighed fra hendes Side, af
hans flammende Lidenskab. "Kun paa denne Maade er
Ederes Frihed mulig!" endte han med et vellystigt Smil,
udbredt over det kolde Ansigt. "Og denne Mulighed
kan I kun tilkjøbe Eder, ved ganske at opfylde mine
Ønsker — kjænte mig Kjærlighed for Kjærlighed —" her
slyngede Raphael sin Arm om Pigens slanke Liv, men
Hedvig rev sig med Uskyld ud af Omfavnelsen, og afbrød
hans nedrige Tale med en i Brede, og Foragt glødende
Hestighed.

"Misbrug ei det hellige Ord: Kjærlighed!" sagde
hun. "Den kan I hverken give eller modtage; den kan
ingen tiltrodsse eller tiltæne sig, den er luttret og teen,
og fæster kun sit Boe hos den Dydige, den Følelses-
fulde. Lasten, kjender kun Sandhelighedens vilde Bes-
gjær! finder kun sine urene Lysters Tilfredstillelse, i Dyds
og Uskylds Undergang!" — "Altsaa Dyd for Frihed!" for-
drer I?" vedblev hun og hævede sig stolt i Beiret,
"Nei, hellere Fængsel og Uskyld! end at Skjændsel skal
ledsage mig ud af Morderhulens Port! — Gaae, Dit
Tigerblik, truer med at sønderrive mig! Gaae, lad mig

et Dieblig have Fred! Jeg trænger høiligen til Ro og Hvile!"

Nu kunde den vilde Raphael ikke længere tæmme sit Raserie, over Pigens bjærve Foragt. Enhver Muskel paa hans graae Ansigt, opsvulmede frøgtelig og glindsede som den blaae Æther. Røde Striber, tatoverede hans Pande, liig en Indianers Kind eller Krop. Som et tirret Kovdyr styrtede han ind paa sit svage, ulykkelige Offer. Men et Blik paa den yndige uskyldigene Piges herlige Ansigt, som selv i Fortvivlelsens Smerte, endnu blev skjønnere, i den blussende Belystnings Dine, afvæbnede pludseligen hans Wildskab, og hans uylig begyndte Trudsel og Ceder, bleve til Smiger og Bønner.

Dplivet ved Raphaels pludselige Dvergang fra Vrede til kjerlig Beden, sankede Hedvig nye Kraft til at anraabe hans Barmhertighed. Ufrøgt som traadte hun et Par Skridt nærmere til Ridderen og sagde med hjertevindende Dvertalelses Tone: "Gier I virkelig saa lidet Medlidenheds Følelse, i Eders staalbepanserede Bryst — saa lidet Ære i Eders iisnede Samvittighed, at I ikke skulde blues ved at krænke den lidende Ukyld saa dybt, med slikt Riddings- Forslag? Byder ikke en indre Stemme Eder, at ære og agte den svage Kvinde. Ja, den ægte Ridderligheds første Hæderslov, lyder jo endogsaa at I skulle med Ord og Daad beskytte og haandhæve det svagere Kjønns Rettigheder og Forurettelser!" "Elskværdige Frøken!" gjensvarede Raphael. "Jeg ærer og agter Eder — ja, endnu mere end dette — jeg elsker, tilbeder Eder" — "Die! falske Menneffe!" afbrød Pigen hans lidenskabelige Forsikkring. "I skulde elske mig?"

Nei! ved den milde Himmel! før værner Tigeren med Omhed om den uskyldige Due, end Eders med Blod og Mord befulede Hjerter nogen sinde lærer at kjende Kjærlighedens Sødheder! Nei Drab og Byttelyst er Eders Brud! Eders Helgen! Men det er en gudsbespottelig Tilbedelse. En Guldkalv, som Forfængelighed og Gjerrighed have opstillet for Eders gridffe Sandser. Det er en Helvedes Dæmon! Tidligt eller Seent vil dens skarpe Tænder og Kløer sønderlide Eder og omklæmme Eders Dødsstund, med Angerens dræbende Svovlflammer!" — "Hør dog op yndige Prædikantinde! hvis I ikke selv vil være Uarsagen, som sprænger det tynde Uafstændighedens Baand, som endnu fraholder mig, ikke at tilkjempe mig det med Magt, som ikke Eders Stivsind og Religiositet vil ofre mig; thi selv Eders stærke Uvillie og kjække Spaadomstale, gjør Eder i mine Dine hundrede Gange Tilbedelsesværdigere. Ved I ikke nok, at den Blomst eller Frugt, som sidder høiest paa Klippen, 'Uer som den dybeste Afgrund adskiller fra os, den higer vor Lyst og Villie stedse meest efter at eie?" — "Ja, Eders Skjønhed og Dydekraft, var istand til at omvende mig fra det, som I kalder Synd og Drab," fortsatte Raphael, idet han lagde sin Arm om Hedvigs Hoster og greb med en uhyggelig Omhed hendes Haand; "og forvandle mig til en bodfærdig Eneboer, naar kun I forsødede mig min Eensomhed. Jeg vilde blive reddet fra Skjærsidens Svovlpøl og den Eviges Forbandelse, ved Eders fromme Bønner. — Ræk mig Eders Haand for Herrens Altar, og jeg sværger ved de Synder, som tynger min Samvittighed, jeg vil forsvare mit forhen førte vilde

Feideliv, og i Huslighedens Skjød, ved den venlige Urne, i min elskværdige, fromme Hustrues Omhed, søge Sandfernes Mættelse! Siig mig, hulde Engel! kan Dit unge Hjerte, som dog sikkert ei er lukket for tilgivende Følelser, kan det ikke tilgive og glemme, og skjænke en Ungrende, en Bodfærdig et lægende Balsom, skjænke ham Trøstens skjønneste Blomst! elske ham?" — "Elske Eder!" spurgte Hedvig fortørnet i sit Jnderste, over den frække Ridders snedige Snare, som han tænkte at fange hendes Uerfarenhed i. "Elske Eder, som slingede Ulykkelens sønderknusende Blyvægt over min Elskede, den ulykkelige Polowiks Frænders Hoveder! og som nu, efter at have dræbt hans Elskedes Fader, paa en nedrig Stimands Maade, og fanget mig, nu ovenikjøbet med glatte Slangeoord, søger at trække mig med ned i Eders Skjændsels og Syndens Mordergrube! — Nei, endnu har Gud forlehnet mig Villie og Styrke til at modstaae den Dødes Fristelser. Et fromt Sind er en mægtig Kæmper imod Lastens Overmod. Hiins Vaaben er hærdet og indviet af Ufkyldigheden, Dennes kun udglødet i Helvedes Flamme, og briste som koldskjært Jern! Nei, hade Eder vil jeg! forbande Eder, saalænge mine Dine ere aabne, og Blodet rinder i mine Arer; saalænge indtil Dødens kolde, men qvægende Haand, standser enhver af vore jordiske Tanker og Idrætter!" — Udmattet til det Yderste, sank hun næsten afmægtig ned paa Loibænken.

Lænderfjærende havde Raphael hørt dette; i fortærende Raserie mumlede han nogle frygtelige Eder, og kastende lynende Blikke paa den Afmægtige, brølte han med tordnende Stemme: "Vov at gjentage Dine Forban-

delses endnu engang, og selv Din fortryllende Skjønhed skal ikke frie Dit Hoved fra min Bøddels Sværd! — Jeg forlader Dig,” sagde han videre, ”men vee Dig, dersom Din Spotte- og Forbandelseslyst ikke har forvandelt sig til en blid og blind Føielighed af mine Ønsker, naar jeg atter træder over denne Tærffel. Liv eller Død! Dit Liv eller Din Død afhænger deraf! Mind Dig det og vælg!” Som en brusende Stovstrøm rasede han ud af Døren, knagende faldt den til, og man hørte hans svære Trin endnu længe gjentone igjennem Gangen, efter at han havde tillaaft samme. — Hedvig følte sig ligesom befriet fra en tung Byrde, altsom Raphaels Fodtrin fjernede sig meer og meer. Dog var hun i dette Moment saa svækket paa Sjæl og Legeme af den foregaaende Scene, at hun manglede ganske Sands og Evne, til at estertænke og overlægge det Nødvendige til sin fremtidige Skjæbnes Bedste. — Hulkende pressede hun det yndige Hoved ned i Puderne, og den venlige Søvnens Engel, som er den bedste Trøster for den smertefulde Lidende, sænkede med en venlig Barmhjertighed, sit graa Trylleslor over hende; og endskjøndt ikke hendes Drømmesyner vare fri for Scener af hendes nutidige Smerteliv; saa gjennemflettedes det dog ogsaa af Fortidens blomstersmykkede Glædesbilleder.

 5.

En god Stund var hengaaet, efterat Podmanin drog bort med sin skjønne Fange, førend Ridder Lassinkowich kom saa meget til sig selv, efter det bedøvende Slag som traf

hans Hoved, at han formaade at samle sine Tanker, og med fuld Bevidsthed kunde orientere sig i sin skræklige Stilling, og føle sin Skjæbnes ulykkelige Omverlen. Svag og mat af det meget Blodtab, kunde den alderfegne Mand neppe hæve sig lidet i Veiret, og med et ængsteligt Blik overffue den lille Skjærmydsels blodige Balplads, som det blege Stjernelys kastede sine dunkle Straaler henover, og fremdrog af det natlige Mørke de blodende Dffere, som nu laae med udspilede Lemmer, blege, stive Ansigtstræk og gabende Saar. Alle laae taus som Graven, paa en Eneste nær, som ved en svag Stønnen tilkjendegav, at den lidende Sjæl endnu ikke havde forladt det med Smerte og Qual belagte Legeme. — Gruesfulde lode disse Jammertoner i Nattens Stille for den nylig opvaagnede Ridders Drer. Glemmende sin egen Ubehjælpssomhed, søgte han at slæbe sig noget nærmere hen til det Sted, hvorfra Sukkene og Klage-tonerne lode. Hans Medlidenhedsfølelse gav ham Kraft; med Møie og stor Anstrængelse naaede han endelig til Jammerscenen. Og hvad saae han ikke der? Det meest hjerterffjærende Syn: Midt imellem døde, lemlæstede Krigsmænd, laae en ung Kriger, Ullo, Ridder Berichs kjæreste Vaabensvend, med blødende Lunder, halv skjult under en død Stridsgangers tunge Krop; kun Hovedet og en Deel af Brystet var fri for den knusende Vægt. Hans Arme vare ogsaa fastholdte under Hesten, saa han ikke formaade at lindre sin skræklige Stilling.

”Ullo! er det Dig? arme Knøs!” spurgte den gamle Ridder, medlidende stirrende paa den Jamrende. ”Kan Du ikke hjælpe Dig ud af Klemmen? Ere Dine Kræfter

lammede? Ak! og jeg kan ikke heller understøtte Dig — kan ikke løfte Centnervægten af Dig. Jeg kan neppe selv holde mit saarede Legeme i Beiret.” — ”Kjære, kjære Herre! I lever!” hviskede Ullo med glad, men svag Stemme, ”Himmelen være takket! saa lider jeg ti- gange lettere mine Dvaler. — See blot saa hurtigt som muligt at redde Eder. Hvem veed hvor snart de Mord- lystne komme tilbage, og da var I sikkerlig forloren. Ak! hvem skulde da frelse Eders fromme Datter af de- res Blodhænder. Fly! fly!” hviskede han videre med Tilfomhed. ”Fly! fly!” — ”Fly! siger Du? fly skulde jeg!” sukke de Ridderen og rystede det blødende Hoved. ”Du kunde ligesaa gjerne bede den tungeste af Karphater- nes Kjæmpeblokke at flytte sig, som mig. Med den største Anstrængelse slæbde jeg mig disse saa Ulen, for at erfare fra hvilken Ulykkelige Bryst disse Smertesto- ner kom. Men om jeg endog kun som en Skildpadde vilde bevæge mig fremad en halv Miil til den nærmeste Hytte, saa vilde det dog være umuligt for mine udmat- tede Kræfter. Nei, gode Ullo! min Tilstand er en le- vende Døds.” — ”Saa vil jeg forsøge den sidste Smule Kraft, som endnu er i mine Lemmer, for at slide mig løs af mine klippetunge Lænker!” sagde Ullo med Be- stemthed, og virkeligen syntes en usynlig Kraft at løfte det tunge Aadsel nogle Tommer i Beiret, men dog uden at det slap sit Offer. Flere Gange vedblev han at gjen- tage Forsøget med ligesaa stort Uheld. Endnu en- gang gjentog han, og ved den gamle Girichs, vel kun svage Bistand, lykkedes det Ullo at faae sine Arme trukne frem under Hesten, og nu var det ham en let

Sag at bortskyde det tunge Udseel. Glad reiste han sig op, og trak Beiret i lange Drag, efter den pinefulde Byrdes Afkastelse. Hans første Bestilling var, endstjøndt han selv blødte meget stærkt, at forbinde Ridderens Hovedbunde, og hente ham en Læskedrik fra den nærmeste Kilde.

"Du gode Sjæl!" sagde Ridderen og trykkede den brave Svends Haand. "Du glemmer Dine egne Smærter og hjælper mig gamle Mand, med ægte sønlig Kjærlighed! Troe mig! jeg skal vist erindre det!" — "Det er kun Pligt, kjære Herre!" gjensvarede Ullo, og kysede hans Haand med Erbdighed. "Kun Trost, som enhver Vasal skylder sin Herre! — Men her kan vi ikke blive," vedblev han, efterat have viklet et linned Klæde om sin blødende Arm. "Jeg haaber at kunde understytte Eder, indtil vi naae en Hytte her i Eggen, hvori I kan finde et bedre Leie end den stenede Jord." — "Ak min Hedvig! mit Barn!" sukke Ridderen idet Ullo hjalp ham at reise sig op. Vil jeg nogensinde mere gjensee hende? Og hvor er hun? Paa hvilken Riddings Borg, sidder hun nu og sukker forgjæves efter Frihed? Ak! jeg vil ikke leve uden hende! Lad mig blive her og udaande et Liv, som dog kun er mig en Byrde." — "Forjag slige Tanker og Forsætter, gode Herre!" sagde Ullo, "kan det trøste Eder at erfare hvor Eders Datter er, da kan jeg næsten med Visshed forsikre Eder, at hun er i Podmaninernes Bold, og altsaa temmelig vist opholder sig paa deres Røverrede paa Ungarns Grændse." — "Podmaninerne?" spurgte Gerich bævende, og en Liigfarve foer over hans isorveien meget blege Ansigt. "Troer

Du, at Røverne vare af disse frygtelige Brødres Bande? Ak! saa er ethvert Haab om at gjensee min Hedvig en Daarlighed!" — "Klager forjager ikke Ulykken!" sagde den troe Svend med en blid Tone, ledende den svage Ridder op af Huulveien. "Kun Kraft og Handling kan overvinde den. Lad os derfor opsøge en Hytte hvor I kan bortsove Matten, og sanke nye Kræfter til næste Dag, da ville vi maaskee dog finde en Udvei til hendes Befrielse." Saaledes trøstende fortsatte Ullo og Gerich deres langsomme, besværlige Vandring. De naaede ogsaa flere Skovhuse og Hyrdehytter, men ingen af Beboerne vovede at huse de to Saarede, da de erfarede at Podmaninernes Morderbande, atter huserede i Eggen, af Frygt for at den da vilde kaste sig over deres fredelige Urne, og mishandle dem fordi de havde vovet, at antage sig og vederqvæget to af disse Voldsmands Fjender, som de naturligtviis ansaae Ullo og Gerich for.

Nogle Steder bortviste man dem med Haardhed, andre Steder med Undskyldninger og Skuldertræk. Frygt og Angest stod endnu tydeligen paa ethvert Ansigt, over at Podmaninernes vilde Skare nyligen havde draget brusende og larmende igjennem Skoven. Da de en lang Strækning, foegjæves havde anraabt om Medlidenhed og Mattely, besluttede Ridder Gerich at henvende sig til Ethal, i Dennes Eremitbolig, for der at tilbringe Matten, og ogsaa for at fortælle ham sin og sin Datters sørgelige Skjæbne. — Efter stor Møie og en besværlig Anstrængelse naaede de ogsaa Ethals Hytte i Dagbrækningen. Endnu havde Solen ikke aabnet sit lysende Straalesie, kun den røde og guldbræmede Morgenhim-

mel bebubede dens snare Opbaagnen. — Just som Gerich vilde aabne Hyttens Brædedør, traadte Ethal frem fra Hjørnet af Hytten. Han havde ingen No inden dens snevre Vægge. Han var derfor staaet op, og havde gennemvandret sin Stamborgs Ruiner, opsendt hede Bønner ved sine Elskedes Jldgrave, og kom nu noget styrket og roligere stemt tilbage, da en ny Ulykke, atter skulde oprive og forstyrre hans Brysts Smertevunde. Forundret betragtede han den gamle Ridder og den tro Svend. Pludseligen gjenkjendte han Ridderen og næsten skrigende udbød han, og alle Skrækkens Nuancer vare koncentrerede paa hans Ansigt: "Ridder Gerich! er det Eder? Eller er I et Blændværk, et Lustsyn? en Drømmegjalt? Ha! tal! tal! — Hvor er Hedvig? er hun begravet imellem Afgrunde? har hendes Ganger afkastet sin skjønne Rytterse? — Svar mig! svar mig!"

"Ethal!" sukke de Udvingen og store Taarer trillede ned fra hans indfaldne Dine. "Hun er død for os! nedsjunken i en Afgrund, hvoraf vi ikke formaae at udbrage hende!" — Som tilintetgjort stirrede den ulykkelige Ungling, med stive Blikke paa Gerich, ingen Lyd, intet Suk, undslap ham; som forstenet stod han i nogle Minutter, uden at røre et Lem. Kun hans Indre bølgede i voldsom Bvægelse og Raserie. — Den gamle Ridder kunde ikke udholde dette Syn, han vendte sig om til Ullo, som stod ligesaa nedbøiet som de Andre, og lagde sit Hoved paa hans Skulder. "Forklar Eder tydeligere, stakkels, beklagelsesværdige Fader!" begyndte Ethal efter en lang Pause. "Jeg er beredt og fattet til at høre Alt, hvad Ulykkens Jernvillie maatte tilfikke

mig. Smerten har nu udraaset i mit Bryst. Det er nu kun et udbændt Kratere, hvis Bløden og Varme ikke saasnart atter vil udkaste sine Lidstraaler! Siig mig gode Ridder! hvor og hvorledes har I mistet Eders fcomme Datter?" — "Podmaninerne," begyndte Oldingen, men Graaden standsede hans Mæle, han sank atter i den troe Ullos Arme. — "Podmaninerne?" gjentog Ethal med vild Latter, "Godt!" fortsatte han tordnende. "Nu, have de ikke ladet mig andet tilovers i Verden end mit usle, glædetomme Liv. — Dgsaa dette vil jeg offre dem. Men først naar jeg har seet deres skjændige Hjerteblood flyde! — Nu Ridder Gerich!" henvendte han sig til Oldingen, "vil I da nu gjøre fælleds Sag med mig imod mine Frænders og Eders Datters Drabsmand? — vil I" — "Yngling!" afbrød Gerich Ethal. "Yngling! er det nu Tid til Spot og lavt Drdkloverie. Spørg ikke, men lad os handle! — Handle som modige, tappre og hæderlige Riddere. Maaskee Hædvig endnu staaer til at redde" — "Hun lever! hun lever!" jublede Ethal og sank den gamle Ridder om Halsen. — "Kom! kom hurtigt — vi ville strax" — "Sindighed! led en Røst tæt ved Ethal og den gamle Gotthard stod ved Siden af ham. "Lad os først høre hvorledes Tingen er tilgaaet, og derpaa vernaadslaae hvorledes hendes Frelse lader sig udføre." — Taus rakte Ethal den troe Gotthard sin Haand og hørte derpaa synligen, temmelig rolig Ridder Gerichs og Ullos Fortælling om Overfaldet ved Jablunka-Passet. Nu besluttede man at sende Indbydelsler til alle de Riddere som havde lovet Ethal Bistand, samt til alle Ridder Gerichs Lehnsmeend,

og Vasaller. Ogsaa skulde et Tilbud underrette Hedvigs Broder Rudolph om denne Nats ullykkelige Begivenhed. Kun med stor Overtalelse var det Gotthold muligt at faae Gerich til at lade sine Saar ordentligen forbinde, og derpaa udhvile sig inde i Hytten. Ogsaa Ethal vilde selv udføre alt til Hedvigs Befrielse og sine Frænders Hævn, som han nu haabede paa engang at udføre. Dog frasaldt han, da den gamle Gotthold, som paa den senere Tid, havde en vis Magt over hans vilde Lidenskabslighed, paa en fornuftig Maade foreholdt ham, at det var bedre, at han her i Hytten modtog de Ridderne, som nu snart, efter de dem tilsendte Tilbude, maatte indfinde sig, og at ogsaa den gamle Ridder kunde trænge til en Oppasser, hvilket Gotthold selv ikke kunde paatage sig, da han havde saameget at tage vare, baade ved at skaffe de mange Affendings-Bud og tillige med at tillave styrkende Urter til Ridder Gerichs Saar. — Rolig vendte Unglingen sig til Ridderen og sagde, idet han forsigtigt ledte ham ind i Hytten: "Tag tiltakke med en Straasæk og en Kalbehuud, det har i nogle Uger været mit Pragtleie. Jeg kan intet bedre byde Eder. Min hele Rigdom er kun Gruus og Affe!" — "Tie! tie!" bad Oldingen bevæget og bævende, idet han sank ned paa Leiet. "Har jeg da mere? Nei, min Borg vil snart ligne Din! Min Datter snart følge Dine Frænder, og jeg — jeg vil ogsaa ligesom Du, forsfage Alt i Livet, uden den retfærdige Hævn. Ak! hvor sandt var Dit Spaadoms Ord, hin Morgen: at ogsaa jeg ligesom Du, snart vilde blive forfaget af min Borg!"

Smertelig greben af Ddingens Dreb, vendte Ethal sig bort fra Leiet og borttørrede en glindsende Taare.

5.

Mismodig vandrede Gisela omkring i den øde stille Borg. Smerthen over Tanken at være, endskjøndt uskyldig, Uarsag til Hedvigs Flugt, nagede paa hendes ellers mandigstærke Sind. Med Længsel og Uroe ventede hun den gamle Ridder Giricks Tilbagekomst. Endelig traavede en Rytter over Bindelbroen, men ingen Krigsganger eller bepandsret Rytter var det; kun en lille mager Klæppert, som bar en ung, i Badmel og Dvælg klædt Mand, saae hun nu trave over Borggaarden. Hurtigt ilede hun ned for at udsørge ham. Meer end hun frygtede, erfarede hun af Bonden, som var et af de Bude som Gothard havde udsendt. Neppe kunde hun høre hans sørgelige Beretning tilende, førend hun ilede paa sit Bærelse, greb nogle Saarlægemidler og sin Cithar, og saa Dieblikke efter saae man hende med rastløs Higen paa Landeveien at sjerne sig fra Borgen.

Mat og svækket naaede hun endeligen Ethals Hytte. Grædende sank hun ned ved dens Dørtærskel, og saa voldsomt havde hendes Anstrængelse virket paa det fine Legeme, at hun tabte Bevidstheden, og lig en af Slaget tørt, sank livløs sammen.

I denne Tilstand fandt Rudolph hende, da han netop, efter i flere Timer at have vaaget ved den af Saarfeber og Smerte pinte Faders Leie, men som nu var faldet i en blid styrkende Slummer, vilde forlade

ham nogle Dieblikke, for at sanke nye Kraft til, atter at vaage hos ham.

Da Byen Teschen kun laae et kort Stykke Wei fra Hytten, saa var Rudolph allerede kommet dertil for flere Timer siden.

Da han saae den bevidstløse Gisela, henstrakt ved Hyttens Dør, og ved hendes i stærk Bevægelse værende Bryst havde overbeviist sig om, at hun levede, hentede han i største Hast noget koldt Vand og overstænkede hende dermed, samt vadskede Pande og Tindinger, indtil hun endeligen aabnede Dinene, og ved hans omhyggelige Hjælp reiste sig, og satte sig paa Bænken udenfor Hytten.

"Hvor uventet seer jeg Dig, kjære Gisela!" begyndte Unglingen med glædetindrende Dine. "Men af! i hvilken sørgelig Forfatning? Er Du syg — kom lad mig følge Dig ind i Hytten — Du bæver jo — kom —"

"Vær ubekymret" — hvidskede den Udmattede og rystede det skjønne Hoved, idet hendes sværmeriske Blikke hvilede med ilde skjult Dmhed paa Rudolph. "Nu er det gaaet over — jeg fattes nu Intet. Det var kun lidt Udmattelse af min hurtige Gang. Siig mig kun nu, hvorledes det er med Eders Fader? om han lever — om han lider?" — "Han slumrer nu temmelig rolig — og vi have det bedste Haab om hans Helbredelse af Lægen, som jeg bragte med mig fra Teschen. "Dg Eders Søster?" spurgte Gisela videre, noget beroliget, ved den Trøst som Rudolphs Død indgjød hendes ængstede Hjerter.

"Hun sidder efter al Sandsynlighed fangen paa Podmaninernes Røverflot," svarede Rudolph med svag Stem-

me. "Stakkels Pige! hun lider vist ti-fold mere end vi; thi de raae Niddinge have ingen Tølelse eller Agtelse for det qvindelige Hjertes Trang og Smerte. Hendes Prøvelser ere vistnok skrækkelige! dog haaber jeg snart at vi skulle ubrive hende af Røverridderens Bold; thi Ethals og min Faders Bundsforvante, have alle med den trofasteste Beredvillighed lovet hurtigt at indfinde sig. Snart skulde vi triumpherende vriste den blodrøde Røversfane ned af deres Morderhules Taarntinde — og Du skal da atter favne Din Veninde og Søster Hedvig.

"Himlen give det!" sukede Gisela, og Taarer perlede i hendes blaae Dine. "Men gode unge Herre! før mig ind til Eders Fader; lad mig vogte hans Slummer og overbevise mig om, at han virkelig ikke er saa dødsfaaret som man sagde mig, før er jeg ikke rolig." — "Din sømme Dmsorg for min Fader glæder mig!" svarede Rudolph levende, og trykkede Pigens Haand med Tyrighed til sine Læber; hvilket hun dog med Magt søgte at forhindre. "Forsøder mig de mørke Dieblikke, hvori Tanken om vor pludselige Ulykke nedbøier Sind og Tanker. Hulde Pige!" vedblev han med Dmhed, og saae Pigen ind i Dinene med Kjærlighed. "Hvorfor kan Dit medfølende Hjerter ikke ogsaa indrømme den stakkels Rudolph en lille Plads?" — "Vil I forjage mig herfra?" afbrød hun ham med Alvor og trak sig tilbage mod Hytten. "Her er ikke Tid eller Sted til at drømme os ind i en Kjærlighedsruus. Hift ligger Eders Fader i smertelige Lidelser, og derovre bag Bjerget sukker Eders fromme Søster i Boldsmands-Lænker, uden at vi kunne befrie hende. Tænk paa det, og stig da selv, at om end

ikke en uigjennembrudelig Skillevæg stod opreist imellem os, saa var dog de øieblikkelige Omværlinger, saa sørgelige, at ingen kjærlig Søn, eller troe og ærlig Djenerinde bør hengive sig til glade Følelser."

"Du har fuldkommen Ret! jeg tier — men kun en Vished vil jeg bede og tiltrygle mig af Dig, som skal styrke mig i min Sorg, og hjælpe mig til at bære de kommende Sorgers Trængselsdage!" bad Unglingen, og nærmede sig til den meer og meer glødende Pige. "Siig mig blot, om ene min Stand's og Forholdets Forskjællighed er den Væg, som holder vore Hjerter fra hinanden, eller om ogsaa naar vi vare lige af Fødsel, Du da ikke kunde elske mig, eller ikke vilde give mig Dit Hjerte?" — Gisela blev saa overrasket ved dette uventede Spørgsmaal, at hun pludseligen slog sine Dine skj mod Jorden og taug. — "Svar mig Pige;" paatrængte Unglingen og stirede paa hendes Læber, som om Lykke eller evig Smerte skulde komme ud derfra. — "Jeg kan ikke!" hvidskede Gisela, og hendes Kinder farvedes af Undseelsens Purpur. — "Du deler mine Følelser! Du elsker mig!" jublede Unglingen; "det siger Dine nedslagne Blikke og Undseelsens Rødme paa Dit hulde Ansigt." Fast trykkede han den modstræbende Pige til sit Brøst og raabte i den høieste Glædestone: "Lad os nyde Nutidens Salighed, kjære Gisela! Lad os følge vore Hjerter og Følelser! Hvem veed hvad Fremtiden vil bringe os! maaskee tunge Sorgens og Smertens Byrder. Kast Dine Blikke forsonende paa mig, skjænk mig et tilgivende Smil. Forenede ville vi pleie min syge Fader, og bede til Gud for hans og vor elskede Søsters

Frelse; og naar atter Lykke og No vender tilbage til min Faders Arne, da bringer jeg ham Dig, Du Hulde! aabenbarer ham vor Kjærlighed, og snart skal da Myrthenes og Rosernes friske Blomsterdust omslynge min englelige Bruds Pande!" — "Imellem Roser ligge Tornenes skulte og bag Haabets friske Grønne, ligger Tilintetgjærelsens Brændenælde! Haab intet; thi fejlslaget Haab er bittere end Døden!" svarede Gisela med al mulig Skaanfæl; Dinene bleve vaade, og uvilkaarlig trykkede hua den elskede Ynglings Haand. "Ligger Eders Fader i denne Hytte?" spurgte hun afbrydende, "jeg vil, hvis I tillader det, see ind til ham, jeg har medbragt nogle meget lægende Urter; maaffee kunde de lindre hans Smertter og bidrage til hans hurtigere Helbredelse." — "Gaae, Du hulde Esculaps Datter! Du Helbredelsens skønne Engel! Den Syge, som Du bevogter, maa føle No og Taalmod! thi han maa indbilde sig at Paradiset er ham aabnet, og Herrens frommeste Cherub vaager over ham!" Skamfuld vendte Gisela sig bort, og ilede derpaa ind i Hytten. Rudolph saae med inderlig Begeistring efter hende, og kastede sig ned paa Bænken for at fremtrylle alle hendes Ynder og Dyder for sit indre Die. Dog fik ogsaa Udmattelsen og Sønnen Magten over Ynglingen, og snart hyllede en ventlig Søvnens Genius sit Taageflør om ham. Smilende tillukkede sig hans glædelindsende Dine, og paa hans Ansigts Miner syntes Kjærlighedens Amoriner at spøge. Flere Gange strakte han Armene ud i Veiret, som for at favne et yndigt Drømmesynd, og derpaa trykkede han dem fast til sit Hjerte, som om han omfattede sit Kjæreste i Livet.

Ethal havde, siden han erfarede sin Hedvig's Skæbne, anstrænget al sin Kraft og Anseelse, for saa hurtigt som muligt, at faae sine Stridskræfter samlede, og et særdeles Held syntes ogsaa at krone hans Bestræbelser; thi fra alle hans Venner eller de mægtige Borgriddere, som han havde sendt Anmodninger til om øieblikkelig Bistand, havde ingen vægret sig, men langtmere, med den største Beredvillighed kommen hans Ønsker og Bønner imøde. Med usigelig Længsel og et smilende Haab, ventede han den nære Afgjørelsens Stund. Kun den Ubished om Hedvig's nutidige Ulykke, tærede paa hans Hjerte, og fordunklede mange Timer, som ellers et venligt Haab om Lykke og Hævn over hans Dødsfiender, Podmaninerne, vilde have skænket hans stormende Sind.

Raphael af Podmanin havde flere Gange gjentaget sine Besøg hos den ulykkelige Fange — et Dieblisk havde han spillet den Bodfærdige, Bønsaldende — og det næste forvandlede ham atter til den trodsende, hovererende Bellystling, som glemmende Dydens Glorie og Rettskaffenhedens Maandeholdsfranke, larmede og tordnede med den høieste Usømmelighed i glødende Lidenskab. Just som hans Broder Johan kom tilbage fra sit Streiftog i Mæhren, beriget med Seier og Bytte, kom den forelskede Raphael tilbage fra sin skønne stivsendede Fange, uden Haab eller Bønhørelse.

Med Jubel og høie Glædesfange droge Johans Skarer ind paa Borgen, men bleve kun meget lunkent og taust modtagne af Raphaels Svende, som deels ikke

endnu havde forglemt Tomsrue-Rovet, hvilket de med høi Spot kaldte deres sidste Heltegjerning, der havde givet saa lidet af sig for dem, og deels heller ikke kunde finde dem i Raphaels pludselig forandrede Sind; thi han gik som i en Rums, foretog sig Intet, var endnu tigange vanskeligere at omgaaes end forhen, og behandlede alle hans Undergivne med en Brantenhed og ondt Lune, som vare disse raae Karle utaalelig. — Treven og tilbageholden modtog han sin jublende Broder Johan, og ganske imod Sædvane, bekymrede han sig kun lidet om Byttet, men skyndte sig strax tilbage til sit Kammer og indesluttede sig der med sin Kjærlighedsforg. — Johan i høieste Grad forundret og dertil endog fornærmet, forespurgte sig hos Borgens Besætning, hvad der havde foranlediget denne pludselige Forandring hos hans Broder og denne mutte, lunkne Modtagelse iblandt hans Vasaller. Nogle trak paa Skuldrene, Andre grinte hemmelig i Skjægget, og atter Andre svarede med en spodsk Latter. Kun den modige Knauf von Høllenburg gav sin Uvillie og Harmelust i Ord.

”Karsagen,” begyndte han, og vendte sine store Dienstene i Diehullerne, ”Karsagen, hvorfor vi stridbare Mænd hænge med Hovederne, ligesom gjennemblødte Orneunger, er simpel og ganske almindelig. Eders mandhaftige Broder har ladet sig fortrylle af et Skjørt, som han har nappet op paa vort Tag. Han glemmer over dette Vidunder af et Evabarn enhver vigtig Beskæftigelse, og beder og bander, truer og trygler for at faae Bugt med hendes Halsstarighed.” — ”Staaer det sig saaledes!” raabte Johan med høi Latter. ”Er min sne-

dige Broder Raphael bleven forvandlet til en elskovssyg Romanhelt? Ha! ha! ha! før havde jeg ventet at et Jordskjælv, skulde vende op og ned paa Bisbrig's Taarnspir, end jeg havde tænkt at han skulde lade sig trække ved Næsen af et Par lyse Pigevine, eller en smækker Medie! Kom med Gutter! vi ville jage Elskovsrusen ud af ham ved vore lystige Spotterier!" — Flere af Banden fulgte ham; og de begyndte ogsaa paa deres raæ Maneer at drive Spot med hans Lidenskab; men med Alvor og frygtelig Harm tordnede Raphael Spotterne et "Die" i Dret, og selv Broderen Johan, frygtede et Dieblik hans vilde Raseries Udbrud. Han søgte derpaa med mere dæmpet Daddel, at vise Raphael det Uværdige og Svage i hans Handlemaade, og viste ham med kraftig Tale: at naar et Fruentimmer først kom til at beherske ham, da var deres hidtil førte Wandel tilende; thi hun vilde da ideligert misbillige deres Færd, og maaskee bringe ham fra at deeltage i Streiftog og Byttejagt. — "Dg om ogsaa hun befalede mig at blive saa samvittighedsfuld, som en hellig Martyr; om hun end bød mig gjøre Bod i Sæl og Uffe, og selv hudflette mit Legeme med Poenitentsesvøben, saa vilde jeg dog opfylde Betingelserne, naar jeg derved kunde tilkjøbe mig hendes Kjærlighed! Dg dersom Du eller Nogen her paa Borgen, endnu oftere lader mig høre et eneste misbilligende Ord eller Spotterie over min Handel og Wandel, da er vor gamle grundfaste Enighed tilintetgjort, og min Forbindelse med Eder alle ophævet." Saaledes svarede Raphael sin Broders, og alle de Tilstædeværendes Spotterie. — Johan stod som lynslagen ved dette Underværk af en Piges

Skjønhed. Nu bad han Broderen at lade ham hilse paa hans skjønne Fange, men kort og mut afflog Raphael ham det. Dette ophidsede end mere Johans Begjerlighed efter at see og bedømme hendes Ynde og Værd. — ”Vor Foreningslove,” ubrød Johan, ”fastsætter, at vi uden Undtagelse skulde dele lige imellem os ethvert Bytte, som en af os eller vore Stridsmænd tilkjæmpede sig. Vil Du være den Første, som træder vor gamle Vedtægt under Fødder. Vel! saa være evig Feide og Sværd og Død imellem os, hvis Du ikke i det mindste giver mig engang fri Udgang til hende! Det er svoret, gjør nu hvad Dig tykkes!

Raphael bed sig i Læberne, saa Blodet pippede frem ”Som Du vil!” skreg han og vilde bortfjerne sig. ”Mig bringer Din Trods og Pralen ikke en Fingersbred fra min Beslutning. Mit sidste Ord er: Hendes Kammer er for stedse tillukket for Dig!” — ”Ha! ha! ha!” fnøs Johan i vild Brede og Dvermod, idet han rev Sværdet rask ud af Skeden og spingede det høit over Hovedet. Denne Nøgle kan aabne alle Laase, endogsaa en snedig, elskovssyg Broders Bolerkes Skjændselskul.” — Ogsaa Raphaels Klinge blinkede ud af Skeden, og vist havde en af Brødrene sjunken blødende til Jorden, dersom ikke de andre Riddere og Svende havde adskildt de snysende Kjemper fra hinanden, og ført hver til sit Bærelse. Raphaels Raserie var paa det høieste, da han bortjagede Enhver, som enten kom ham nær, for at trøste eller adsprede ham. Og da nogle Timer vare forløbne og han tænkte at Johan var beskjæftiget ved det jublende Drifkegilde, som han tydeligen

hørte lyde op til hans Kammer, besluttede han at fornye sine Bønner og Overtalelser hos den uheldige Hedvig. Dog havde Raphael ikke saasnart forladt sit Kammer, førend en af Johans udstillede Spioner, kom listende ind til ham og underrettede ham om, at Broderen ei var gaaet op til den fangne Frøken. Hurtigt reiste Johan sig fra Drikkebordet, hvor Vinens Ildsaft end mere havde opløst hans Nysgjerrighed, og ilede op til Laarnkammeret, rask sparkede han den kun lettillaafede Dør op, og stod nu trodsigt smilende for den forbausede Raphael, som netop laae bedende for Hedvigs Fødder.

Tænderstjærende sprang han op, og Død og Sænderknuselse lynede ud af hans rullende Blikke, over denne ubehagelige Afbrydelse. "Broder!" fremstammede han neppe forstaaeligt, men hans indre kogende Forbittrelse lamslog hans Mæle. "Vær hilset, skjønne Bolerkke!" sagde Johan, vendende sig med et sarcastisk Smil til Hedvig, som trak sig grædende tilbage i Kammerets Baggrund. "Vær hilset! og lad min Nærværelse ikke forstyrre Eders og min sansible Broders Hjerdetime!" — Som et vildt Dyr foer Raphael løs paa Spotteren; greb ham med voldsom Kraft i Brystet og slynger sin muskuløse Arm om hans Hals, for i sit flammende Raserie at kvæle ham. — Mandigt afværgede Johan den Snediges onde Forsøg, og holdt ham i nogle Minutter med kraftige Arme borte fra sig, men Enden paa dette ubyggelige Skuespil blev en vældig Bryden og Nævekamp. Begge, næsten lige i Kraft og Behændighed, holdt hinanden længe Stangen, og selv da de, fast omslyngende hinanden som med Polyp-Arme, styrte til Jorden, og

endnu vedblev at knuge hinanden, syntes ingen af dem at have noget Fortrin eller Overlegenhed for den Anden.

De Krigere som havde fulgt efter Johan og hidtil havde været tause Tilskuere ved hele Spillet, frygtede at det vilde faae en altsfor blodig Ende, og søgte nu med al Kraft at adskille disse to sammenslyngede Legemer fra hinanden, og føre dem bort; men endnu da de vare langt adskilte, tordnede deres frygtelige Eder og Forbandelser imellem Hvalvingerne. — — Hedvig, paa hvem dette oprørende Syn havde virket med bedøvende Smerte, sank nu, da Alle havde forladt hendes Fængsel, ned paa det haarde Gulv, og hensank i Bønner til den Allestedsnærværende, Albarmhjertige. Dog var selv hendes Fromhed og Gudsfrøgt ikke istand til at berolige hendes oprørte Sind, og den kun seent kommende Søvn, lukkede vel hendes Dielaage, men sænkede intet velgjørende Glemsels- og Fredsdække over hendes Hvile.

Begge Brødrenes Nat var ikke mindre smertefuld og urolig, endstjøndt ganske forskjellig fra den blide Hedvigs. Et dødeligt Had havde nu engang afløst den broderlige Enighed. — Som en Orm vred den falske, listige Raphael sig paa sit Leie. Tanken var spændt for at udfinde en skjult, men des sikkrere og søleligere Hævn over Broderen. Men hans uforsonlige, utæmmelige Sind, kunde ikke blive særdig med en grusom Hævn nok.

Johans Aand og Willie higede ogsaa i den mørke Nats Stille, efter en sølelig Hævn over den fordum saa elskede Raphael; men redeligere tænkende end Broderen, foragtede han Snigveie og lumsk Forstillelse, og fandt derfor snarere sin Hævn tilfredsstillt. Han indsaae fuldtvel,

at kun Blod kunde affone det Had, som de nu gjensidigen nærrede for hinanden. — "Kun Broderblod!" mumlede Johan, da han havde lagt en Stund grublende paa Leiet. "Broderblod." lød det ligesom et Eco i den høie Hal. Uengstelig standsede han og saae sig omkring, men ingen menneskelig Skikkelse viste sig for hans søgende Blik. Noget beroliget fortsatte han atter: "Kun Broderblod kan aftvætte den Skjændselsplet som han har besudlet mig med! Vel, imorgen ved Solens første Straale skal den Nedrige, den Falske finde Feidehandsken ved sit Leie, som Tegn paa en Broderkamp paa Liv og Død!" — "Liv og Død!" lød det atter huult i det gruesfulde Stille. — "Hvad er det?" spurgte Johan og sprang op fra Leiet. "Vil man gjække mig, eller driver en usynlig Djævel sit Nattefoglerie her i Hallen! Kom frem, Djævel! eller Trold!" raabte han tordnende, og slog det vægtige Slagsværd, som han havde grebet, ned mod Egebordets Planke. "Kom frem, og I skalde finde, at Johan af Podmanin frygter hverken Helvede eller dets onde Aander!" — "Onde Aander!" lød det endnu hulere, og Johan stod som forstenet, da en høi indhyllet Skikkelse traadte frem fra en Krog og nærmede sig med lange, tunge Skridt. "Aander! onde Aander! nei, usle, syndbeplettede Mand! ikke onde Aander; Hævnaander omsvæve Dit Leie!" — "Hvo er Du, som vover at træde for mig, som en Nemesis mørke Søn! Svar, eller min Sværdod skal søge Dit Navn igjennem Dit Hjerte?" — "Søg det!" svarede den Indhyllede og rev Kappen tilside og et haaret Bryst skinnede frem. "Stød til, og Datter og Fader kunne da forenede nedbede Himlens

Straf og Fordømmelse over Dig!" — "Ha!" løb det fra Johans Strube, og Sværdet sank ned mod Gulvet; thi hans Arm syntes ligesom lamslaaet af Skikkelsens sidste Ord. — "Kjender Du mig?" spurgte Nattesynet videre, noget triumpherende ved Ridderens pludselige Frygt. "Engang trykkede disse Arme Dig med faderlig Kjærlighed til dette Bryst! Engang gav denne Haand Dig en Edelsteen, skønnere og kostbarere end den ædleste i Galcondas Gruber, og Tappen, som Du gav ham derfor — siig selv — var den —?" han standsede, og en lydelig Hulken tilkjendegav hvilken smertelig Erindringsfølelse, der overfaldt ham. — "Jeg kjender Dig!" raabte Johan bævende, og traadte et Skridt nærmere. "Jeg kjender Dig Gothard af Polla!" — "Vel!" fortsatte Gothard af Polla med mere Fatning videre, "det er mig, ikke min Land, som Du maaskee endnu anseer mig for. — For Dig vilde jeg være død indtil Hævnens Time engang kunde kalde mig frem af Graven! — Dog, hvi bæver Du? — Kan en saa forhærdet Synder frygte for Gjengjældens Komme? Nei, det er kun en øjeblikkelig, ufrivillig Gysen! Samvittighed og Følelse kjender Du ikke til!"

"Du lever?" spurgte Johan og stirrede med usikre Blikke paa Oldingen. "Altsaa ikke død! kun slumret en Stund." — "Dg til Din Ulykke opvaagnet," fortsatte Gothard med tordnende Stemme. "Dog nei, vel har mit eensomme, skjulte Liv, Adelsmanden skjult under den usle Fiskers Koste, kun havt faa Lysspunkter i sin Tilværelse: naar den forhaabede Hævns kommende Tid syntes at nærme sig. Dog er jeg ikke uforsonlig, dog

vil jeg tilgive mit Barns Morder, hendes Uressfænder, hendes elendige Forsøger." "Gamle Dgle!" sagde Johan og hans Miner krympe sig i dybe Folder. "Die! eller jeg glemmer at Du er min elskede Ulrikas Fader!" — "Var hendes Fader!" rettede Oldingen med Bitterhed. "Var! thi jeg er det allerede længe ikke mere. Den af Dig skjændede Uskyld sank i Graven, da hun bragte Skjændselsfrugten til Verden!" store Taarer brøde frem af hans Næse, og bævende vedblev han: "Dog, Fred hvile over hende! Herren skjænke hende Naade og en skyldfri Opstandelse!" Andægtig foldede han de magre Hænder og hævdede Blikket velsignende mod Himlen. Johan fulgte uvilkaarlig hans Exempel. Oldingens Mine blev mildere; han glædede sig ved at see Johan i denne Stilling, og Faderhertet tilgav Forsøgeren meget, for dette Dieblis Skyld. "Ret saa!" nikkede han efter fuldendt Bøn, "jeg syndes ved at see, at ikke alle blide og gode Tølelser ere hos Eder hærdede paa Lastens Umbolt. Nu, fryder det mig dobbelt; thi jeg sneg mig netop ind til Eder, for at søge et mildt og forsonligt Hjerte — siig, har jeg fundet det?" — "Hvad vil Du, Gamle?" spurgte Johan med en Slags Forlegenhed, over at han havde ladet sig henrive til Medfølelse af Oldingens Ord. Han var saa hærdet i Dandskab og Kulde, at han ligesom skammede sig, naar en Mildhed eller Deeltagelse fik Dvermagt hos ham. "Du eller Din Broder har røvet en ung adelig Frøken," begyndte Oldingen; "har plyndret og næsten dræbt hendes Fader og hans Følge. Hun sidder fangen her paa Borggen, som jeg har hørt af Eders Folk, hvilke jeg har udfritet.

Giv mig Pigen tilbage; lad mig føre hende uskændet i Faderens Arme. — Vil Du opfylde min Bøn? — Vil Du? og ved mit graae Hoved! min Forbandelse over Dig, fordi Du forførte mit eneste Barn, og siden foragtede det liig et ureent Væsen, skal ikke betynde Din Dødsstund!”

”Ha! ha! ha!” grinte Johan som for at neddæmpe den Bevægelse hans Hjerte syntes at føle. ”Gamle Daare! det Du begjærer, hverken vil eller kan jeg, Pigen er min Broders Eiendom, og om hun endogsaa var min, saa kom hun ikke til at forlade disse Borgmure, førend hun havde sværget mig Tro og Kjærlighed for Hertzens Alter!” — ”Fredløse!” lød det huult fra Didingens Strube. ”Fredløse! Du vover at tale om Kirkefest og Altervielse? Endnu engang spørger jeg Dig — vil Du lade Pigen drage bort med mig?” — ”Jeg hverken vil eller kan!” udbød Johan, og for at tydeliggjøre Dig mine Ord, saa viid, at jeg selv elsker Pigen, tilbeder hende og vil eie hende, trods min trødske Broders Villie og Din truende Forbandelse! — Spild intet Ord,” vedblev han hurtigere og hævede Haanden truende; ”thi endnu seer jeg Ulrikas Fader i Dig, men en haanende Lyd, et trodsende Ord endnu, og min dybeste Borgkjælder skal ikke være for slet til Din Bolig.” — ”Glem ikke hovmodige Nidding! raabte Didingen med Foragt og bitter Haan, ’at under denne usle Dvalgs-Kofte, banker et uplettet, ridderligt Hjerte. Glem ikke, at Du selv er den som har lammet dets Kraft, og jaget det i Skjulets Jordhule, af Blusfel og Skam over den Skændsel, som Din slette Handlemaade belagde mig med! Jar-

vel! Men tro mig! til Ulykkens og Skjændselens Helvedsbolig vil dit vilde, gudsbespottelige Liv tidligt eller sildigt føre Dig! Vi sees igjen! da domme Himlen imellem Niddingen og den forurettede Fader! Frygt og skjælv!"

Alvorlig og majestætisk skred han ud af Hallen. Sohan løftede uvilkaarlig sit Sværd, men pludseligen lod han det synke igjen, og hans Harmes hændede i en utydelig Mumlen.

6.

Neppe gryede den unge Morgen, sørend Rygtet om Johans Udfordring til Raphael, til Tvekamp paa Liv og Død, foer som en Løbeild fra Mund til Mund. Og hvad ikke selv Aftsbrevet havde bevirket paa de raa Gemytter, det gjorde nu den Frygt, at en sliq Broderkamp vilde, om end ikke Døden adskillede dem, dog for stedsfjerne Enigheden og Forbundet imellem dem. Alle stode grublende og tause i Salen, for at vente naar Brødrene kom for at deeltage i Frokosten. En sagte Hvidsken og Brummen lod igjennem Hallen, da Fløidørene aabnedes, og Raphael og Johan traadte jevnside ind, hver med en flinnende Klinge i Haanden.

"Vel at I ere forsamlede her, agtede Stridskammerader!" begyndte Raphael med indædt Harmes, og et overmodigt Griin, livnede det graa Ansigt. "I kunne ret strax være Vidner til et Ridderspil, hvori vist ingen af Parterne vil vise sig ræd eller frygtfom!" — "Med faa Ord," fortsatte Johan med Alvor og mere Værdighed, "jeg har udfordret min Broder Raphael i ærlig Tvekamp paa Liv og Død, i Anledning af vor Tvist om

den skjønne Frøkens Besiddelse!" — "Men," afbrød Raphael igjen hidstigt og larmende, "denne Udfordring er kun kommet min nogle Minutter i Forkjøbet. Og hvis Du vil som jeg," vedblev han, vendende sig til Johan, "saa ville vi strax afgjøre Trætten. Liv og Død kan kun ende den!" — "Kun Liv og Død!" gjentog Johan, dog med noget bævende Stemme. Allerede hævede begge Brødrene Sværdene og vilde fare ind paa hinanden, da pludseligen Knauf greb med kraftig Haand om Begges Haandlede, og tordnede ud: "Ville I ogsaa paa hiinside Livet, af Gud erklæres fredløse og fordomte? troe mig, der vil Bandstraalen ikke hvile saa let som heri Verden paa Eders Hoveder! Og skammer I Eder ikke, at en Piges forgjængelige Ynde skal belemme Eders Forstand og berømmelige Krigerære med Nid og Misundelsens Tidselskappe. Og endnu mere, denne Tvekamp vil i enhver Henseende, for evig bryde og tilintetgjøre den Magt og Frygtelighed, som I nu tør sætte imod, selv Keiserens Trudsel og Efterstræbelser!" — Nu stemmede Alle i med: at det var qvindagtigt og dumt, og at de paa en eller anden Maade nødvendig maatte slutte Forlig. Disse rovløstne Svende saae deres visse Undergang i denne Brodertvist; thi det var dem umuligt uden Brødrenes forenede Magt, at herje og plyndre ustraffet. Deres hele fremtidige Livsheld var ganske afhængig af denne Tvists Udfald. Og Frygten for Retfærdighedens og den grusomme Nemesis straffende Haand, gave deres Bønner og Dvertalelser en Styrke, som næsten var uimodstaaelig. Endeligen vandt deres Dvertalelser Seier. Brødrene sluttede et Forlig, som egentligen kun var tilsyne-

ladende; thi i Begges Hjerter gnavede endnu Bredens
Orm. I dette Forlig blev fastsat, at Hedvig selv skulde
bestemme den af Brødrene, som skulde være den lykkel-
lige Besidder af hendes Kjærlighed.

Høit og dyrt svor enhver af Brødrene for sig selv,
at hvis han ikke blev den Lykkelige, han da, enten
ved List eller Magt, ikke vilde hvile, førend han havde
hævnet sig. Dog var det Haab, som Røverbanden
havde opbygget sig af denne Udvei eller Forsoning kun
et Diebligs Frist; thi Hedvig afviste begge Frierne med
Foragt, og hverken Brødrenes Overtalelser, eller Røver-
nes frngteligste Trudsler, kunde bøie Pigens faste Villie.

"For Djæveln!" brød Knauf af Höllenburg løs,
"jeg troer den Løs er besat af Djæveln! Nu vel, siden
hun ikke selv vil vælge, saa lad Terningerne tildømme
Eder Lykke eller Nit. Vil I lyde mig, saa trækker
Lod om den knipske Dukke."

"Ja, trækker Lod!" lod det med mange Stømmer,
og Alle omringede Brødrene.

Man bragte Terninger. Klirrende bevægede de sig
paa Steenbordet, og Johans tindrende Blikke og levende
Miner, gav tydeligen Spillet's Udfald tilkjende. — Han
var den Lykkelige, som havde tilspillet sig det skjønne
Tvistsens Uble. — Skummende af Forbittrelse fjærne-
de Raphael sig, og tusinde Hævnpianer spøgede i hans
rænkefulde Hjerne.

Med Overmod og ridderligt Galanterie førte Johan
den fortvivlede Hedvig tilbage i Taarnhallen. Paa Weien

bestormede han den Lidende, om at bestemme Bryllupsdagen, og ophørte ikke med at plage hende, førend hun med den høieste Smertenstone bad ham, hvis han ikke vilde føre et Liig til Alteret, at forskaane hende for alt videre Overhæng, men kun give hende nogle Dages Frist. Vel var det den undertrykte Piges urokkelige Beslutning, aldrig, under ingen Omstændigheder, at give sit Samtykke til denne forhadte Forbindelse, men hendes lidende, saa voldsomt oprørte og lemlæstede Sjæl, var paa Punktet af Tilintetgjørelse. Hun trøstede sig med, at de næste Dieblikke vilde være hendes sidste, og derfor ønskede hun kun No, for at samle sine hellige Tanker, at hun kunde gaae from og forberedet ind til den evige Fred.

Halv harmfuld over hendes vedholdende Halsstarrighed, halv haabende, forlod Johan hende. Og da han, drømmende om Fremtidens skjønne Timer i den Undiggens Arme, nærmede sig Salen, hvor han endnu hørte de forsamlende Undergivne støie, traadte en Krigsknægt, bedækket med Støv og Sved ind af Korridorens Portal, og ilede hen imod ham. "Hvad bringer Du?" spurgte Johan den Slende. "Godt Budskab! Nyt Arbeide! Kostelig Hævn!" svarede Svenden med et skadefroe Griin. "Nu?" spurgte Johan videre. "Ridderne af Spuniogh ere Begge i denne Tid ved Keiserhoffet; deres stolte og rige Borg Budetin, er saa tom som en Biekube, naar Bierne ere sværmede ud. "Godt," svarede Johan med spillende Dine og smilende Læber. "Hævnen kommer. Vi ville følge dens Spoer." Hurtigt ilede han ind i Salen og kundgjorde de forsamlende Røvmænd, Svendens Beret-

ning. Alle fore op af Sæderne, og Jubel og utæmmelig Glæde larmede rundt omkring i Salen. Selv den forbittrede Raphael, syntes at forglemme sit lidte Tab, og med Liv at føie Anstalter til det blodige Tog, som endnu samme Aften skulde sætte sig i Bevægelse ad Veien til Spunioghs Stamborg. Dog kunde man snart ved nøie at betragte denne snedige Mand's livlige Glædesgrimasser og Drivtighed, let falde paa den Mistanke, at her var en anden hemmelig Bevæggrund Driveffederen; og at hans hele Dpførsel kun var en snild Maske; et fiint paataget Spil.

Aftentaagen bredte sit dunkle Tæppe over Jorden; mørkere og mørkere maledes den høie Himmelhvælving; kun hist og her tittede en mat Stjerne igjennem og kun en svag Klarhed bag ved nogle guldbræmmede, tykke Skyer, som bevægede sig langsomt fra Ost mod Vest, syntes at minde Beskueren om det forsvundne Dagslys. Med Sang og Spil travede den frigerisffe Røverhorde, med sine værdige Høvidsmænd i Spidsen, igjennem den tause Dal. Stolt Forhaabning luede i Enhvers Bryst. Og den Fryd at kunde gjengjelde Ridder Spunioghs stolte Udfærd imod Dodmaninerne ved Bandsættelsen, var ikke en liden Aarsag til Togets lystige Stemning.

Endnu hørtes kun et svagt Ekko af deres Sange og Hestenes Hovslag, da en ventlig Skikkelse i lyse Klæder, og med en Cithar i Haanden, krøb frygtsom og forsigtig fra Klippe til Klippe, indtil hun naaede til Borgporten, og her sank udmattet og sukkende ned paa det bløde Grønsvær, som stod endnu i yppig Flor. "Her

sukker Uffryld i Lænker! i Bolt og i Sjern!" græd den Svage, og Barmens Stigen viiste, hvilken Anstrængelse det havde kostet hende, at naae saa langt. "Her, indenfor denne Morderhules blodbestænkte Mure, hersker Wilkaarlighed og Røverbillie! Og jeg, en svag, forsagt Qvinde, er saa overmodig at troe, at kunde tæmme Rovdyrene og fric Engelen ud af deres Hule? Ak! nei, det er fast en Umulighed. Dog, Alt er et Forsøg værd; og har min Sang engang bragt min elskede Hedvig i Ulykke, hvorfor skal jeg da ikke prøve, om ikke en anden Sang skulde kunne aabne hendes Fængselsdørre, og tilsmile hende Haab om Redning." Raskt greb hun i Strengene, og de hulde, klangfulde Toner, som hendes Bryst sang dertil, lader os ikke længere tvivle om at den sorgmodige Nattevandrerske, ikke var nogen Anden end den skønne Gisela, som Smerten over hendes Herskerindes Ulykke, den hun for en Deel bebreidede sig selv, og ogsaa en inderlig Attraa og Higen efter at udrive hende af Røvernes Bold, havde bragt til den Beslutning, at ile fra Eneboerhytten ved Ruinerne, til den berygtede Borg Bestrid. Nu haabede hun ved sin Sang at vække Opmærksomhed i Borgen; og da hun nylig, skjult imellem en tyk Tjørnehække, havde seet Podmanierne og deres Skarer drage bort, trøstede hun sig med at de Tilbageblevne, maaskee for at have lidt Tidsfordriv ved hendes Sang og Spil, vilde lade hende slippe ind paa Borgen. Hvad hun da videre vilde foretage sig, maatte Omstændighederne bestemme.

Høitideligen lød den simple Sang i den stille Aften, og dens vemodige, hjertetiltrækkende Indhold, maatte,

felv hos den raæfste Tilhører, trylle en Medlidenheds-
taare frem.

Sangen lød som følger:

Ak! Ratten hviler saa stille og tyft,
Mørk over Klippe og Dal!
I dybe Stille kun lyder en Røst,
Huult gennem Himmelens Hal:
Uglen det er som sin natlige Sang
Piber paa Taarnets Muur,
Medens ved Gravene felfom Klang,
Lyder et Beenrad: Chor!

Ensom fstander en Pige saa ræd
Bildfomt paa Klippens Stie;
Taarerne trille fra Dinene ned,
Kandskraft og Mod er forbi!
"Ak!" hun nu fukker fra qvalfulde Bryft;
Hæver fit Blik mod Skye —
"Ulmægtige hør min bange Røst:
Skjænk en Bildfaren Ly!"

Skjerne aabne fig pludfelig —
Stjernerne træde frem.
Leder saa Pigen paa sikker Sti,
Til et smukt, hyggeligt Hjem. —
Borgens Portfløie nu aabne fig brat,
Venlig man vinker: "kom ind!"
Ind iler Pigen fra ravnfort Nat,
Atter freidig i Sind!

Noget efter at Sangen var begyndt, traadte et Par mørke Skikkelser frem paa Ringmurens Platform. De bleve opmærksomme paa Pigen's rørende Toner, og tillige nysgjerrige efter at see den hulde Sangerſke. De ſtode en Tidlang tvivlraadige, om de ogsaa turde vove at indkalde en fremmed Kvinde i Borgen: hiin kunde jo være en hemmelig Spion — dog — efter en temmelig lang frem og tilbage Snakken, beſluttede de, paa Grund af at begge Røverbrødrene vare fraværende, at vove derpaa.

De raabte nu Pigen an. — Bad hende komme ind paa Borgen, og forlyſte dem med lidt Strengelig og Sang, og til Gjengjæld nyde nogen Forfrifning, og Natteleie.

Hvad den fromme Giſela neppe havde turdet haabe, var nu allerede opfyldt. Med en af Glæde zittrende Stemme, takkede hun de mørke Svende, og hurtigt, da Bindelbroens Planke løsnedes af Kjæderne og ſank, ilede hun raſkt over den og ind i Borgen, hvor hun ſnart omringedes af en heel Skare Roversvende, Staldknegte og Hundebrenge, ſom alle lyſtede at ſkue den ſmukke Citharſlagerſke.

Opmærksomt løb Giſelas Speideblikke omkring paa Murene og de dybe Windueſhuler, for om muligt at opdage ſin elſkede Herſkerindes Fængſelsbuur. Dog ſaae hun intet, og maatte nu, for ikke at opvække Miſtanke, opfylde Alle de Omkringſtaaendes Bønner og Skrigen: ”at hun ſkulde ſynge.”

Raſkt greb hun i Strængene og begyndte paa en

Sang, som hun og Hedvig ofte i Fortiden havde sun-
gen sammen:

”Pigen sidder i Fangebuur,
Græder saa smertelig;
Bogterne gaae saa snild paa Luur
Thi de frygte for Ewig.
Stolt en Ridder med Sværd og Skjold
Stander ved Fængslets Dør;
Han har svoret, med List eller Bold — —”

Da hun vilde fortsætte Sangen, kom Narrepræla-
ten med Hellebarden og bød Taushed et Dieblif, da han
som, Major domus hos den fangne Frøken havde et
Orinde til Sangerfken.

Et Overræffelsens Smil foer over Giselas Ansigt;
thi hun vidste nu at hendes Sang ikke havde været gan-
ske forgjæves, da Hedvig vist havde kjendt hendes Stem-
me og nu ønskede hende op til sig. Det var ogsaa saa-
ledes. Naren bød hende følge sig op til Frøkenen, da
denne vilde fryde sig i sin Ensomhed, ved hendes Cithar-
spil og Sang. En huul, misbilligende Mumlen lød
iblandt Svendene og Drengene; thi de syntes ikke om,
saa dieblifkelig at give Slip paa Pigen; men Naren
greb Gisela ved Armen, og hævede sin Landske idet han
preeb med en skarp Stemme som skulde ligne den mar-
tialske Bas: ”Holder Tungen i Ave! eller ved St. Pau-
lus! jeg knuser Eders oprørske Pandeskaller, saa mange
I ere! — Jeg er Befalingsmand hos Borgens første
Dame, og hvad hun byder, maa skee strax, saa befalede
mig hans Mægtighed, Ridder Raphael af Podmanin!
Hovmodig spankede han op af Steentrappen med den

villig følgende Gisela. Da de kom til Hedvigs Fængselsdør, begyndte Elling at formane hende til Underdanighed og Lydighed, og derpaa aabnede han Døren og lod hende følge ind med sig. Med et glad Skrig sank begge Pigerne i hinandens Arme. Længe laae de som drømmende ved hinandens Bryst. Forbausset stod Narrehelten og kiggede til, dog svandt den snart for en Slags omsøfende Deeltagelse, som fugtede hans smaae Dine med Medlidenhedens Perledug.

"Min Gisela!" jublede Hedvig, "Du forlader ikke Din Veninde! Du op søger hende endog saa i Morderhulen! Ak! hvorledes skal jeg kunde gjengælde Dig, denne Troskab, denne Kjærlighed?" — "Frøken!" hviskede Gisela, og Ordene vare næsten utydelige ved den Bevægelse hun var i. "Frøken! Jeg fortjener ingen Tak! langt før fortjener jeg Eders Bredde, fordi jeg, ved min dumme Sang, bragte Eder paa den Idee, at besøge Eders Elsker ved hans Lykkes Grav! Ak! hvad har I maattet bøde for dette overilede Skridt?" — "Ikke Din Vise! min indre, smertelige Savn og Længsel, drev mig til Ruinerne — til ham. — Men" — spurgte Hedvig videre — "sig mig oprigtigt, kjære, tro Pige! lever min gamle Fader, eller skal hans ubesindige Datter bebreide sig den fromme Oldings Død?" — "Derfor kan I være rolig. Han er uden Fare, kun saaret og i Bedring. Han er i Polowig Hytte og pleies af Ethal og Eders Broder Rudolph."

Knælende takkede Hedvig Himlen for dette trøstende Budskab. Hjertelig og blidt fløde de takkende Ord over hendes Læb, og selv paa Maren, virkede de saa stærkt,

at han strøg Ermet over Dinene, og idet han lagde sin Haand paa Giselas fine Skulder, sagde han bevæget og høitidelig: "Hulde! Du som bringer Trøstens Driegreen ind i Ulykkens Ark! Himlen beskjærme Dig!" — "J syntes at mene det ærligt og godt med mig, underlige Mand!" sagde Hedvig til Elling, og saae ham venligt ind i det røde Ansigt. "Ville J vel være mig behjælpelig, til at unddrage mig fra dette Fængsel, hvor kun Ulykke og Skjændsel venter mig?"

"Min Gud! hvad vover J, kjære Frøken!" raabte Gisela ængstelig og saae mistroisk paa Naren. "Her paa Borgen staaer Ingen til at troe, Alt er falskt og grusomt." —

"Ho! ho!" lispede den lille Kjæmpengeist, og hans Ansigt trak sig i nogle mørke Folder. "J dømmer uden Retfærdighed, smukke Jomfrue! thi at ikke Alle have lagt Barmhertighedsfølelsen paa Hylben for stedse, det vil jeg i dette Dieblik bevise Eder!" Han vendte sig nu om til den forventningsfulde Hedvig, og fortsatte med nogen Indbildskhed: "Vi, Elling Kjæmpengeist, priveligeret Hansquast paa Borgen Bistris, er af nogen bedre Suurdeig end alle de andre Bloddrikkere, som spille Mestere her. Og paa det, at J kunne blive overbevist derom, saa byde vi Eder at vise den gamle Drage Trude, al den Venlighed og Mildhed som er Eder mulig, for at dysse hende ind i en trofskyldig Slummer. Og medens jeg saa i Aften, ganske hemmelig fører min skønne Dame ud af Pesthuset, og overgiver hende til den fri, moderlige Natur, søger J, smukke Citharspillerke, at holde alle Bagter og Oppassere fængslede i Borggaarden. Paa

denne simple Maade haaber jeg vist at alt skal løbe lykkeligt af." — "Himlen lønne Eder!" raabte begge Pi-gerne og grebe Narens Haand. Han vilde svare; men pludseligen lode Hovslag i Borggaarden; hurtigt ilede de alle Tre til Vinduet, og med hvilken Angst og Nedsaaelse trak de sig tilbage, da de saae den gustne Raphael stige af sin Ganger og trave op af Steentrappen.

Røvertoget til Ridderne Spunioghs Borg Bude-
tin, havde ikke lagt en to Timers Marsch tilbage, før-
end Raphael ved sin Snildhed og Træfthed vidste at
opfinde et Paaskud, til at slippe fra at fortsætte Mar-
schen. Han forstillede sig pludseligen meget søg. Han
lod som om det var ham umuligt, selv med den bedste
Billie, at vedblive at ride videre frem; han modsagde
sine Kammeraders Raad at vende tilbage til Borgen, og
der søge Hjelp og Helbredelse. Ja, hans Broder Johan
troede endogsaa paa Raphaels snilde Spil, og bad ham,
endeligen endnu medens han havde saa megen Kraft til-
overs, at ride tilbage. Raphael loe i sit Indre, mod-
stod længe deres forenede Dvertalelser, men gav dog til-
sidst efter, da han tænkte dem faste i den Tro at han
virkelig led af Mæthed og Afkræftelse. Svag og mat
tog han derpaa Afsted med Johan og de andre Baa-
bensfæller og reed God for God, indtil han var kommet
om et Klippehjørne; da satte han Sporerne dybt ind i
Hingstens Sider, og som en Stormvind foer han aasted.
Neppe kunde den, ham følgende Trodsknegt, over For-
undring og Angst — thi han frygtede at den syge Ridder
var gaaet lidt fra Forstanden — følge ham.

Raskt gik det saaledes fremad, indtil han standsede i Borggaarden. Faa Minutter derefter stod han i Hedvigs Gemak, og saae spørgende paa Naren og den bævende Gisela.

"Hvem er den unge Pige, som staaer hist i Hjørnet der?" spurgte Raphael but og haardt.

"Tilgiv, Eders Mægtighed!" gav Elling levende til Svar, og halede den fnye Gisela frem for Ridderen. "Denne lille Sangfugl er kommen flyvende hertil, Gud veed hvorfra, og da den naadige Froken hørte hendes Dvinkeleeren og Trimulanten nede i Borggaarden, og ønskede hende herop hos sig, for at fordrive Kjedsomheden her i dette, med al Respect at sige, Hundehul, saa skyndte jeg mig at efterkomme hendes Billie, og nu har den vakre Glut, fast i en heel Time, spillet og sjungen for hende" — "Godt! godt!" afbrød Raphael, og vendte sig derpaa til Hedvig og begyndte i en blød Tone, idet han omfattede begge Pigenes Hænder. "Skjønne Dame, Alt hvad der kan adsprede Eder i denne uhyggelige Hal, hvori Nødvendighed og Forsigtighed nøder os til at holde Eder indespærret, skal man øiebliklig tillade Eder. Og endmere glæder det mig, at netop dette hulde Sangbarn, er kommet til min Borg i saa beleilig Tid; thi endnu i næste Time, skal en hellig Eed binde Eder til mig, og ved Bryllupsgildet bør jo Sange og Cymbler tone!" — "Åh!" skreg Hedvig, og veeg langt tilbage fra Raphael. "Aldrig! aldrig!" lagde hun til med Kraft, og hurtigt besindende sig, traadte hun stolt hen for Ridderen og sagde med fast Stemme og ædel Høihed: "Dg I tør virkelig træde frem for Eders Broders Brud, med sliq

Frækhed! flige Onsker og Befalinger. Vogt Eder! at jeg ikke aabenbarer ham Eders falske Dpførsel, Eders svigfulde Udsærd! Gaae, og kom ikke oftere over dette Kammers Tærffel! Lad ikke oftere flige Ord lyde for mine Dren — eller — jeg aabenbarer Alt for min tilkommende Herre og Gemal! thi viid: jeg elsker ham! jeg skatter mig usigelig lykkelig, ved at henleve mine Dage i hans Arme; under hans mægtige Beskyttelse. Gaae! eller jeg fordrer som første Bøn af min Gemal, at han dødeligt hævner paa Eder, den mig tilføiede Skam og Tort.” — Stum af Overraskelse stod den elskovssyge Raphael og saae med gnistrende Dine paa Hedvig. Gisela gav et høit Forundringsstrig, over det hun hørte Hedvig sige; men Elling listede sig hen til hende og hvidskede hende sagte i Dret: ”Det er Forstillelse, hulde Sangbarn! pure Forstillelse for at jage den plumpe Frier paa Flugt!” — ”J elsker min Broder!” brølte Raphael ud, efter at han atter var kommen sig noget efter Hedvigs uventede Tilstaaelse. ”Elsker ham, og kast mig en ussel Kurv til. Ha! ha! ha!” grinte han i Wildskab, og Furier syntes at fare ud af hans Blikke. Kjerligheden var nu forvandlet til et gruesuldt Had, og kun dets Tilfredsstillelse opfyldte nu hans Tanker. ”J skal faae en Brudegave, saa skøn, saa riig, saa sjelden! at neppe endnu nogen Brud, har erholdt en Lignende! Nu vil jeg forlade Eder, at J usforstyrret kan overlade Eder til Kjerlighedens søde Fortryllelse. — J skal høre fra mig!” endte han, og stormede ud i rædsom Wildskab, næsten stødende den lille Elling omkuldb i Farten. ”Ho! ho!” peeb Naren, og reiste sig noget i Veiret igjen,

thi han var sunket i Knæe ved det voldsomme Stød som Raphael i Forbigaaende havde givet ham. "Ho! ho! naar Wildsvinet anskedes bliver det meest bindegalt! Vær ved godt Mod, gode Frøken! maaskee vi imorgen kan finde en Udvei til Flugt. Troe paa mig, jeg er taus og trofast. — Læg Eder nu til Hvile, og drøm godt, men, ikke om nogen af Brødrene; thi slige Drømme blive stedsse blodige. Kom nu smukke Sangfugl! jeg tør ikke lade Dig blive her hos Frøkenen, saa gjerne jeg end vilde. Du kommer til at tage tiltakke med et Halmknippe nede i Stalden; thi bedre Gjæstfrihed kjen- der man ikke til paa Bistrik; og gjorde jeg en Undtagelse med Dig, saa vilde det strax opvække Mistanke." Taus sank de to Piger i hinandens Arme, og da Begges Taarer forenedes, syntes en venlig Lindring at sænke sig ned i Begges bevægede Hjerter. Roligen skildtes de ad, og Elling hinkede med vaade Dine bort med Gisela.

"Trude! Trude!" kaldte Raphael, da han var kommet i sit Gemak, og alt det Foregaaende passerede forbi hans indre Blikke. Den gestjæftige Trude, lod sig sieblikkelig tilsynne i Døren, hvor hun blev staaende for at vente videre Befaling. — "Træd kun nærmere," vinkede han med Haanden, og Trude traadte ind. — "Hvad befaler?" spurgte hun. — "For det Første, kan jeg stole paa Din Taushed?" — "Har I nogensinde haft Aarsag til det Modsatte?" — "Nei," svarede Raphael og hvidskede videre. "Har I endnu mere af det kraftige Pulver som?" — "Savist!" gjenhvidskede Djævelinden.

"Nok, for at kunde standse et ungt gjenstridig Qvinde-
 menneskes Hjertebanken." — "Kan Du here, Qvinde!"
 mumlede Raphael med en uvilkaarlig Gysen. "Kjender
 Du mine hemmelige Tanker?" — "Omtrent," spottede
 hun grinende. "Jeg kjender Eder indvendig og udvendig.
 Hvor let da at stave sig til Meningen af enkelte
 Ord. I kan ikk faae Bugt med det dydige Barn. I
 frygter, at Eders Broder skal være lykkeligere, og dertil
 Lodtrækningen, som giver Ridder Johan Forret til at
 bryde denne Dydsblomst. "Ikke sandt? jeg har truffet
 det?" — "Temmeligt nær! kun en Ting mangler. Ho-
 vedgrunden til min Hævn. Hun elsker min Broder.
 Forkaster min Kjærlighed," brummede Raphael med For-
 bittrelse. — "Ikke saa dumt af det unge fyrige Blod!"
 grinte Trude. Ikke saa dumt, at foretrække saftig Viin,
 om den end er rød som Tigerblod, istedetfor den gule
 flappe Ublemost!" — "Edderkop! giftige Slange!" tord-
 nede Raphael med Foragt og Harm. — "Giftige Slange!"
 gjentog hun noget langsomt, og et ægte Djæblesmiil spil-
 lede paa det rynkede Ansigt. "Hm! hm! godt truffet!
 I vil jo have Gift? Nu vel! Slanger handle altid med
 den kraftigste. He! he! he! Dog," fortsatte hun ganske
 rolig, vil I have Pulveret, saa vil jeg ikke høre et
 eneste Skjældsord; thi da er jeg uovertalelig, og I kan
 da træde en Polonaise med Eders Broders yndige Ge-
 malinde, imorgen ved Bryllupsfesten." — "Udfør Dit
 Løfte!" befalede Raphael. "Dog saa hemmelig og for-
 sigtig, at det kommer til at see ud, som om Pigen selv
 i sin Fortvivlelse havde grebet til dette sidste Hjelpemid-
 del. Forstaaer Du? — Rigelig skal Din Løn blive."

— "Hm!" mumlede Cybilleen sagte og skjælede med Forsagt paa Raphael. "Der gives Arbejder i Verden, som slet ikke kunne betales med Guld! — Udele Hovmod som Magt og Riigdom føder. Mit lille Pulver gjør mig dog endnu rigere og mægtigere," endte hun og trippede med en sagte Haanlatter ud af Gemakket. Dybsindig greb Raphael den store Sølvpokal som stod for ham, og tømte den i et vældigt Drag, sigende med skædefroe Alvor: "Til Lykke og Held i Evigheden! fromme Due!"

7.

Ved Ruinerne af Polowiks Borg, saae det ganske anderledes ud siden vi sidst forlod dem. — Næsten i en halv Miils Omkreds, saaes en mægtig Leiers hvide Tælte; blanke opstablede Vaaben, Faner og forskjælligt Skyts. Op imod de nedbrændte Tomper, stode Tachiner, Stormstiger, Spær ic. Mange Grupper af Riddere og Evende stode og sadde her i forskjællige Beskæftigelse. En rastløs Bevægelse herskede overalt. Liv og Jubel høstes over hele Pladsen. — Udenfor Hytten sad den nu temmelig helbredede Gerich af Lassinkowis og frydede sig over det krigeriske Skue rundt omkring sig, og som end mere oplivedes af den unge Morgensols Guldstraaler, som just steg frem over en Bjergryg. Den gamle Gotthard var ogsaa forbandlet fra en simpel tarvelig klædet Fiskermand, til en pantserkædet Riddere; paa det store Jernskjold som han havde paa den

venstre Arm, var malet en blødende Due, hvorover en stor Rovfugl svævede med udspilede Kløer, og en blank Sværdklinge hang truende over dens store Hoved; paa Skjoldets Rand stod med luesforgylt Skrift: "U skyld's Hævner!"

"Gamle Polla!" sagde Gerich og trykkede Didingens Haand. "Hvor gaadefulde ere dog ikke Skjæbnens Veie her paa Jorden. Død for alle Venner og Frænder, træder Du netop frem af Mørket i det skjæbnesvangreste Dieblif." — "Saa bør det og være!" svarede Didingen med dyb Alvor. "Gjengjælden trækker kraftigere end Magneten! Hævnens Staal, søger stedse Fornærmerens Hjerte. Men klogest dog, naar man tør haabe den visse Seier. Derfor traadte jeg først nu frem, da flere og dybere Saar end mine, skulde gjenbetales de Nedrige." — "Himlen følge vore Veie med Naade og Bistand," sagde Gerich og foldede Hænderne. — "Gud høre Din Bøn!" lød høitidelig fra Didingens Læber. Nu traadte Ethal og Rudolph fuldt bevæbnede ind. Trofast trykkede Gerich begges Hænder, da de ønskede ham Godmorgen. Og da de vendte dem om til Gothard Polla, og kjendte i ham, den gamle Fisker, da studsede de Begge. Rudolph udbrod først: "Hvorledes! ogsaa Du, gamle Mand, vil give Dine sidste Kræfter som en Skærv paa den retfærdige Hævn's Altar. Troer Du at kunne haandtere Sværdet saa godt som Roerstocken?" — "Min Søn," afbrød Faderen ham. "Det er ikke gamle Gothard Fisker, som Du seer staae her for Dig, men den ædle, af os forlængst som død begrædte Ridder Polla!" — Begge Unglingene grebe for-

undrede og ærbødige Pollas Haand og trykkede et Kys derpaa. Polla smilede og svarede dem med Udel og Blidhed: "Skjæbnen bød mig at være død for den hele Verden! Nu byder den mig atter at fremtræde, og enten til Seier, eller evigt Fald, har jeg hængt Pantser og Hjelm paa mig." — "Ogsaa I vil kjæmpe for Hævn og Gjengjæld?" spurgte Ethal levende. "Ogsaa I vil afvaske en blodig Skændselsplet i Røvernes Hjerteblod!" — "Min Datters Død!" mumlede Oldingen, og Ansigtet trak sig i smertelige Folder. — Rudolph havde staaet estertænkende en Stund, men nu henvendte han sig med Ild til Polla, og hans Bevægelse tydede paa et hemmeligt Haabs Opfyldelse. "Har I ikke ogsaa en Datterdatter ædle Ridder?" spurgte han, og forventningsfuld lurede han paa Svar. — "Jo en Pleiedatter," svarede Oldingen forlegen. "En fattig, Fader- og Moderløs Pige, som jeg har opdraget i min simple Hytte til et fromt og godt Barn. I kjender hende jo, Gisela, som tjener hos Eders ulykkelige Søster?" — "Altsaa ikke Eders virkelige Datterdatter?" sukkede Rudolph som tilintetgjort, og vendte sig bort for at skjule sin sorgmodige Stemning for Faderen. "Men hvor blev hun af saa pludselig?" spurgte Gerich. "Kun en Dag saae jeg den blide Pige ved mit Sygeleie, da blev hun pludseligen borte, og jeg saae hende ikke mere siden?" — "Hun sagde mig kun de saae Død da hun forlod Hytten, og jeg vilde holde hende ti bage, fra ikke at forlade Fader: ""Pligt er stærkere end barnlig Kjærlighed selv. Hvor hiin byder maa selv denne give efter""

og, sukkede Rudolph videre, "jeg har intet hørt eller seet til hende siden!" — "Gud freder hendes Veie! thi de føre stedse til det Gode!" sagde Polla. "Derfor er jeg rolig. Og førte de hende end til Gravens Dyb, hun vilde ikke forsale dem!" — Efter et Dieblits Pause vedblev han med Kraft og tilkjæmpet Fatning: "Dog, Pigen staaer sikker i Guds Haand! Lader os nu afbrøde, og gjøre os færdige til Marschen, endnu før Maanens Natlyls breder sit blege Skin over Jorden, maae vi være paa Podmaninernes Grændser. Op Venner! for Hævn og Frændekjærlighed drage vi Sværdet! Seier eller Undergang være vort Losen." — Alle istemte med den begejstrede Gamle; kort efter brød hele Leiren op, og det mægtige Hærtog, drog med Jubel og Orden over Bjerget, herligt at skue, belyst af den unge Sol.

Paa Bistrits havde den listige Raphael, i Forening med den værdige Giftblanderske Trude, ordnet alting til den uskyldige Hedvigs Undergang. Alt dalede Solen og Aftenens Komme bemærkedes meer og meer. I Raphaels eget Gemak var der pudset og pyntet, og den største Flid og Umage anvendt paa at skjule dets mørke, uhyggelige Udseende. Afters og duftende Frugtblade vare hist og her stukne ned i zirlige Skaale eller Potter, og lugtende Vandt stænket paa det tavlede Flisegulv; under Loftet hængte en gammeldags, næsten antik Lampe med meer end en Snees Væger, som blussede stærk og oplivede hele Gemakket. Midt paa Gulvet stod et massivt rundt Bord, hvorpaa en hvid Dug var udbredt. Ved

dette Bord var Trude ibrigen beffjæftiget med at dække op. Hun var just færdig med hele Anretningen, som var rigelig, og kunde gjøre en Fyrstes Taffel Vre: En dampende Dyrkølle resfberede i Centrum, og rundt omkring denne stode fine Kager, Postege og Buddinger, foruden Grønt, Syltetøier og andre Desertsager. Disse Lækkerier vare igjen gjennemflettede af det fornødne Sølvtoi, som hører til en smagfuld Opdækkelse. Nu tog hun fat paa Drikkevarerne. Flere Kander med de herligste og ædleste Vine, stillede hun nu omkring de to Couverts, hvoraf dette Taffel kun bestod; derpaa trippede hun hen i en Krog og tog en Viinkande frem, hvilken rigtignok var ganske liig de øvrige, men som dog ganske umærkeligt for det uindviede Die, havde noget forffjelligt ved sig, ikke alene i Udvores men endnu mere i sit Indhold. Grinende satte den onde Kvinde den paa Bordet, og sagde med grueopvækkende Skadesryd: "Din Magt er stor! Din Villie fast! Ufølsom sønderriver Du Hjertet og lader Forraadnens Udder fortære Legemet. Hæ! hæ! hæ! Det er dog en sand Lyst og Sjælesryd, at kunde blande slike søde Draaber, som bærer Dødens Mælturt heelt forborgent i sig! Ridder Raphael vil takke mig," smidskede hun videre med sammenkrympet Ansigt, nikkende med Furie-Hovedet; "thi inden fire Timer sover den trædske Dyds martyrinde i en evig Søvn —"

Hun havde vist fortsat sin Glædesudgydelse endnu længere, dersom ikke Elling Kjømpengeist's velbekendte Narreklokke havde standset hendes hvasse, hurtigløbende Tunge. Strax derpaa stak Elling ogsaa sin Næsetip ind af Døren; thi ledet af den dampende Anretnings

indbydende Duft, kunde han ikke tage Feil af Veien til Aftensbordet. "Aha," begyndte han, og smadskede med Munden; "Tænderne løbe i Vand paa en stakkels forfulten Nar, naar hans Støversnude opsporer saadant Spiseoplag. I har Vre af Eders Kogekunst, gamle Drgelværk! Ja, lige saamegen Vre deraf, som jeg haaber at faae Glæde af at fortære dens Fostere." — "Hvad har I her at bestille, Drukkenboldt?" beed hun af Etling. "Det er kun Ridderen og hans elskværdige Fønge, som skulle gotte deres Ganer ved disse Kræsserier. Pak I Jer bare, saa hurtigt som muligt, herud af Gemakket, inden han kommer med hende; thi da kunde let Eders Klokkelingen have lydet for aller sidste Gang." — "Ho! ho!" svarede Naren, traadte rask ind i Gemakket, og mønstrede Alt med begjærlige Blikke, som vare blandede med Misundelse. "Og Vine! vistnok glødende, som den Sol hvorunder deres Druer modnedes. — Lad see," fortsatte han og greb en Kande, ventelig for at prøve dens opluende Kraft, men Trude skreg med Brede til den Tørstige: "Lad staae, eller jeg kaster Jer min Kjøkkenkniv i Vandebassen!" — "Kun en lille Draabe," bad Narren koldblodig og satte Kanden til Læberne, "kun saa meget som man kan bløde en tør Tunge og en rusten Strube!" — "For Guds Skyld!" hvinte Sybillen i højeste Angst; thi Naren vilde netop drikke af den Kande, hvori hendes Djævelkunst havde tømt sig. "Lad være! Der, tag dette Bæger, denne Viin er bedre! Den er kraftigere og stærkere! Det som I nu har, indeholder en listig sød Tokayer, den er kun for den skønne Frøken; sød som hendes Smil og klar

som hendes Dines Stjerner." — "Snak!" gjennemlede Naren, og vilde atter drikke. "Ogsaa min Mave kan lide det Søde og Behagelige! Slip Kruset, Djævelens Oldemoder! og lad mig smage den!" — "Nei, tag hvad I vil af alt paa Bordet, kun lad denne Kande urørt!" svarede Trude med ængstelig, ildefsjult Hast; thi endskjøndt hun altid laae som i Feide med Elling, saa vilde hun dog ikke have hans Død paa sin Samvittighed. — "Kun ikke af denne?" gjentog Elling langsomt og estertænkende, satte Kanden paa sit Sted og saae med gjennemborende Fasthed Trude ind i de misseede Dine. "Utsaa vistnok en destilleret Lædskedrik fra Eders Høved = Bryggerie? Ho! ho! gamle Tosana! nu forstaaer jeg Dig." — "Daabe!" fufede nu Trude ud, og gav den godmodige Hansbursk derved Stof til mere Misstanke. "Høver Du at beskylde mig? Jeg har tjent i mange Aar hos Ridderbrødrene. De kjende min uplettede og usminkede Redelighed! — Nedrige Uffkum! og I tør overvælde mig med slige Beskyldninger! Pak Jer ud strax, eller jeg melder Jer Uforstammenhed til Ridder Raphael, og beder at I maa blive pidsket, og bagt i sydende Olie, ligesom en tyrkisk Gildning! Følg strax med!" — Hurtigt brød Naren et Slangehoved med en spids Braab, som havde siddet paa Kandens udzirede Laag og skjulte det hemmelig i sin Bams. "Jeg gaaer da," sagde han, lurende paa enhver af Trudes Bevægelser; "jeg — men vee Dig gamle Slange, dersom den uskyldige Dues Blod kommer til at bløde under dine Griffeløer!" Derpaa travede han truende ud af Døren, fast overbeviist i sit Indre, at Trudes hemmelige Kogle =

rie her skulde spille en nedrig Streg mod den uheldige Hedvig. Han ilede derfor hurtigt over til Hedvigs Fængsel, men hvor forsærbedes han, da Ridderen kom ham imøde med den modstræbende Hedvig. Han vilde have advaret hende, givet hende Slangehovedet for at hun kunde sammenligne det med Ziraterne paa Randerne, og vogte sig for den, hvor hiint Slangehoved fattedes. Nu var det ikke muligt at udføre det, ikke engang muligt at give hende et hemmeligt Bink. Slukøret og sorgmodig krøb han i et mørkt Hjørne paa Gangen, indtil de vare gaaet ham forbi, hvorpaa han langsom fulgte dem.

Længe havde Ravhael forgjæves tryglet Hedvig om at gjøre ham den Glæde at spise tilaften med ham. Fast og kort afflog hun ham at forlade sit uhyggelige Taarnkammer, førend hun ogsaa kunde forlade Borgen og Egnen. Dog kunde den godmodige Pige tilsidst ikke udholde hans idelige Bønner og smigerfulde ærbødige Ord — hun gav endeligen efter — og triumpherende førte den onde Bellystning sit uskyldige Offer til Døden. "Træd herind!" begyndte han i en ærbødig Tone og aabnede Spisestuens Fløjdøre. "Kun simpel er Anretningen, men min gode Villie maa kredense den for Eder. Ja, I kan ikke forestille Eder hvormegret I har gjort mine Duffer til Behag, ved at dele dette Festmaaltid med mig." — En uvilkaarlig Gysen gjennembævede Hedvig i det hun satte Foden over Dørtærskelen, og paa samme Tid følte hun et stærkt Ryk i sin Kjole. "Ha!" skreg hun og foer frem i Gemakket, "hvad var det som trak mig tilbage? Maaskee," vedblev hun med stor Angsteligbed, "maaskee en god Genius, som med

en usynlig Haand vilde drage mig Uerfarne fra en skjult Afgrund?" — "Ha! ha! ha!" smaaloef Raphael med tvungen Spot; "ja vist en Nisse eller en Huusalf — eller —" — "En stakkels lækkerfulden Nar!" peeb den lille Elling og haltede ind i Gemakket og højede sig ærbødig for Raphael. — "Uglspil! pak Dig strax!" befalte Ridderen med Uvillie. "Her har Du intet at gjøre. Hvorledes torde Du vove at berøre den ædle Frøkens Klædebon?" — "Nøden bød mig det," svarede Naren, og gjorde en undskyldende Bevægelse med sin lille Krop. "Jeg fulgte den indbydende Lugt af Anretningen, og svømmende, i Tankerne, i en salig Nydelse af hine Lækkerier, glemte jeg at stræve over Tærskelen, og faldt derved lige saa lang jeg var, og i Faldet greb min uværdige Næve i den skønne Frøkens hellige Kjortel." — "Seer I, det var en nydelig Huusaand, som jeg før sagde. Nu er I altsaa beroliget, og jeg beder Eder derfor at tage Plads." — Hedvig satte sig taus ned. Ubehagelig stemt isorveien, havde Narens Spads ogsaa virket til at forøge den. Nu da hun havde sat sig, og Raphael med stræng Alvor havde betydet Elling at fjerne sig, hvilket den sidste ogsaa gjorde efter mange underlige Gager og Bink til Hedvig, som skulde forestille Spasmagerie, faldt Pigens Blikke hen i et mørkt Hjørne af Stuen, hvor en grinende Spøgelsegestalt stod med luserende Blikke. Med et Skrig sank Hedvig om i Stolen. Raphael kaldte Hjelp til, og nu traadte ogsaa Spøgelsest: den trædske Trude, frem og hjalp til at bringe Hedvig til sig selv igjen. Eddelig havde Raphael, efter at alle vare fjernede, og han sad ene med den græ-

denne Pige, overtødet den Vantro om, at det havde været den opvartende Trude, som hun i Skumringen havde antaget for et Spøgelse. Nu greb han den skjænesvangre Wiinkande og fyldte et Bæger til Randen, selv greb han et andet, som ubemærket af Hedvig, allerede stod fyldt af en anden Kande.

"Og nu skjønnede Dame!" begyndte han med al den Høflighed han formaaede at vise i Ord og Gjerning, og hævede sit Bæger med den ene Haand, imeders han med den anden greb Hedvigs og førte den til sine Læber; "Synderen, som angret, bør man jo dømme mild og skaaanselsfuld — ikke sandt?" — "Det er enhver Christens Pligt!" hvidskede Hedvig, uvis hvad denne Indledning førte efter sig. — "Nuvel, skjønnede Frøken!" fortsatte han atter med flodst og ydmyg Venlighed. "Jeg antaaber Eder da at udøve denne Christenpligt imod mig; thi jeg er den angrende Synder! jeg fortryder nu tilfulde min Trods og uvenlige Dpførsel imod Eder! Tilgiver I mig mine Synder, og lader evig Glemsel dække min vilde Dpførsel imod Eder forhen, da lover jeg Eder ved alt Helligt i Himlen og paa Jorden! jeg skal ikke med et Ord, en Mine eller Bevægelse bringe Eder til at vredes. I skal for Eftertiden see i mig, den underdanige Beundrer af Eders Skjønhed, Slaven, der trygler om et ventligt Blik; ikke den stolte Hersker, som med Raadshed fordrer, hvad ingen Dydig kan skænke uden Brøde!"

Forundret over denne Tale og Vending i Raphaels Caracteer, svarede hun med Blidhed, idet hun lagde Haanden paa sit Hjerte: "Hvis I holder Ord og Eed, da skal I aldrig erfare, at jeg bærer mindste Nag til

Eder. Tilgivet, glemt!" "Tilgivet og glemt!" gjentog Raphael med forstilt Glæde; men paa Ansigtets Miner blandede Haan og Spot sig. "Endnu en Bøn maa I opfylde mig — jeg er lidt unøjsom, men Eders gode Hjerte haaber jeg vil tilgive mig!" — "Og den er?" spurgte Hedvig ængstelig; thi hun troede ikke den sletste Ridder. — "At I intet Ord taler til min Broder, om det som nylig passerede imellem os, efter hans Bortreise. Det vilde forstyrre vor Enighed og —" "Vær uden Frygt derfor!" svarede Hedvig med lettet Bryst. "Jeg er taus som Graven! han skal intet erfare, det sværger jeg Eder ved min Dyd og Ære!" — "Saa takker jeg Eder, skønne Frøken!" begyndte Raphael atter og med et djævelsk Smil pegede han paa det fulde Bæger som stod paa Bordet; "og til Tegn paa, at vi mene ærligt og redeligt med denne Forsoning, ville vi støde Bæger mod Bæger, og lade den ædle Druesaft stemple vor Eed." — Dvælen greb Hedvig det uheldbringende Bæger, stødte det imod Raphaels, og vilde just føre det til Munden, da en vild Hysten lød udenfor, og Narens bekjendte, pibende Stemme lød sig høre i følgende Barselsang:

- "En Sølvkande stander paa Bordet hist,
- "Med Saaget udziret af Slangen to;
- "Dog mangler den Ene sit Hoved for vist,
- "Men Braaden den ligger i Binen min Tro!
- "Thi blandet med Gift,
- "Den Hjertet omsnærer,
- "Og Legemet stiot,
- "I Graven fortærer!"

Uvilkaarlig faldt hendes Dine paa det sønderbrudte Laag, hun opdagede Slangen uden Hoved, og med et Angst-
 strig tabte hun Bægeret, der ligesom Blod overskyllede

Dugen og Ridderens lysfarvede Kollert. — "Mar!" Saa tan!" brølte Raphael, og vilde fare ud af Døren, for at tugte ham for hans Barselsfang; men hurtigt og med et ulukkebebudende Ansigt traadte en Kriger ind og meldte med tilfom Hast, at Borgen var omringet af fremmede Krigsfolk, som larmende opfordrede Borgens Besætning til at overgive sig. — — Forbauset standsede Raphael og en mørk Sky udbredte sig paa hans gustne Pande. I Hedvigs Miner oprandt derimod ved denne Beretning en mild Haabets Sol. — "Hvem vover —?" bruste Raphael ud med vild Harm. "De bære forskellige Vaabenfarver og Mærker;" afbrød den blege Svend ham. — "Om ogsaa hele Ungarns Riddere have sammensvoret sig for at tilintetgjøre Bøstrik og dets Besiddere, saa skal de dog blive spage, og tilsidst nødsages til at vende tilbage med stækkede Vinger og affvedne Drelapper!" gjensvarede Raphael og stormede ud af Gemakket, efterfulgt af Svenden.

8.

Udenfor Ringmurene myldrede det af Riddere og Krigsknægte, som truende betragtede de laade Vagter, der stode paa Muren, eller stak de skjæggede, mørke Hoveder ud af Rugerne paa Vagttårnene. — Ethal, Gerich og Polla med flere Riddere, vare isærd med at give Befalinger til at bestige Muren og bestorme Borgen. Med rastløs Iver og Behændighed begyndtes Angrebet, uden synderlig Modstand fra Besætningens Side; thi den var saa svag og liden, at den kun turde gaa meget læmpelig tilværks.

Under Seiersraab og jublende Krigsfange stormedes endeligen den lille Laage, som var paa Siden af Bindelbroen; nu var Ethal den første der sønderflog Kjæderne, som holdt Broplanken, buldrende sank den, og i tætte Hobe, med de lynende Spær og Klinger, stormede de nu over Broen ind i Borgen, jagende de modløse Roversvende foran sig.

Smidlertid var der inde i Borgen passeret en endnu sørgeligere Begivenhed. Gisela, som havde opholdt sig nede i et affides Lukaf, og kun nu og da, ved Elling Kjæmpengeists Godhed, havde vexlet et Par trøstende Ord med Hedvig, hørte nu den Uro og Frygt, som herskede paa Borgen. Strax fattede den bestemte Pige en Beslutning, som selv maatte være en Bajard hæderlig. Hun tilfiste sig et vægtigt Sværd, fastede en Kappe over sig og trykkede en bredskygget Hat med en rød Fiederbusk ned i Dinene, hvilket hun altsammen fandt i Borgstuen, som Svendene nu havde forlabt. Hun ilede derpaa igjennem den lange, mørke Korridor til Ridderens Værelse, haabende at han var alene med Hedvig, da Naren havde fortalt hende, at hun i Aften skulde deeltage i et Maaltid med den gustne Røver. Hun tænkte nu at kunde overrumple ham ubevæbnet, og i den Uorden, som det fjendtlige Dverfsald forarsagede paa Borgen, at forsøge Hedvigs Befrielse. "Hvilken Lykke!" sukede Pigen, og Glædens Solstraaler tindrede af hendes klare Blikke. "Hvilken Lykke! at bringe Faderen sin tabte Datter, Broderen sin kjære Søster, Elskerens sin tilbedte Brud! — Hvem veed" — lagde hun sagte til, og en glad Bæven foer hende gjennem Hjertet. "Hvem veed, om ikke

Taknemmeligheden skulde kaste et Dække over Stand og Forhold — ? Tys, Gisela!" afbrød hun sig selv i sine gaadefulde Tankebygninger, "haab intet, saa taber Du intet! — Lad Medlidenhed og Menneſkepligt lede Din Gjerning; da har Du ſtedſe Lønne i Bevidſtheden, at have handlet efter Ret og Samvittighed." Hun ſank nu knælende ned paa Korridorens Gulv, trykkede Sværdets Korfæſte imod ſit Bryst, og i fromme, hellige Ord, flød Bønner om Held og Lykke! til hendes foreſtaaende Værk. Styrket og modig reiſte hun ſig atter, og vilde fortsætte ſin Vej til Ridderens Gemak, da pludſeligen Ridder Raphael ſtrykede ud af Døren med iſſom Haſt. I den høire Haand førte han ſit brede, blinkende Sværd, i den venſtre en tung Stridsøxe, ſom han bar nedſænket mod Jorden. — "Gud føre min Haand, og forlehn den Kraft og Sikkerhed!" lod det bedende fra Giſelas Læber; og raſk ilede hun imod Ridderen, ſom i den mørke Gang og i ſin vilde Harm, ikke bemærkede hende førend hun var ham ganſke nær, og hævede Sværdet med begge Hænder, for at lade det ſynke knuſende ned paa Røverens Iſſe. — Allerede blinkede det over hans Hoved, beſlyt af de Straaler, ſom ſnege ſig ud af den noget aabenſtaaende Dør, da Giſela gav et høit Skrig fra ſig, Sværdet ſank ud af hendes ſvage Hænder, og hun ſelv ſank bævende ned for den harmglødende Raphaels Fødder. — "Jeg kan ikke! Gud i Himlen! En rædſom Gyſen lamſlog mine Kræfter!" ſukkede Pigen idet hun ſank ned paa Gulvet. — "Forræderie!" ſtummede Raphael, og Bredens Gnifter fore ud af de ſmaa Dine. "Der tag Din fortjente Løn!" brølte han, og hans ſpidſe Sværd

gjennemfoer den hulde Giselas Bryst. Et huult, halv-
 valt Smertefrig hørtes, og hun sank blødende om paa
 det kolde Steengulv. I vildt Mod styrtede Raphael vi-
 dere med skrækkelig triumpherende Latter. — Da han
 kom ned i Borggaarden, saae han den meest blodige Ma-
 sakkre. Ven og Fjende foer med rasende Wildhed løs
 paa hinanden i det grufulde Mørke. Sværdeflirren i
 Forening med Pistolernes Knalden, hvis Lysglimt nu og
 da oplyste dette rædsomme Skuespil, lode ligesom Accom-
 pagnement til de Døendes og Saaredes Jamren og Støn-
 nen. Borgen var stormet, og Podmanin saae ingen Mu-
 lighed i, atter at kunde samle sine Folk; thi dette uven-
 tede Overfald var kommen saa pludseligt, at de saa Svende,
 som vare blevne tilbage fra Toget til Budetin, næsten
 ubevæbnede, kun formaaede at gjøre liden Modstand, og
 tilsidst kun kunde forsvare deres eget Liv. — Uforfærdet
 og modig stormede Raphael ind i de tykkeste kjæmpende
 Hobe. — "Fremad!" brølte han med Løvestemme og
 nedmeiede med ethvert Sværdslag sin Mand. "Glæm-
 mer ikke, trofaste Kammerader, at Dren blinker og Ban-
 straalen brænder over vore fredløse Hoveder, naar vi blot
 sætte Foden udenfor Bistrigs Borgport." "Seir eller
 Død!" raabte hist og her nogle Stemmer, men et tu-
 sindfoldigt; "Hævn og Retfærdighed! For Ethal og Hed-
 vig!" buldrede lydeligt mod den mørke Nathimmel. —
 Endnu kjæmpede Raphael og hans saa Mænd mod den
 overlegne Fjende. Dog blev Modstanden stedse kraftigere
 og Forsvaret svagere og svagere. — Næsten alle Podma-
 ninernes Mænd laae saarede, lem! tede eller døde ad-
 spredte paa Pladsen, kun Raphael, som havde kastet sig

paa en ledig Ganger, forsvarede sig endnu med en Tap-
perhed, som grændsede til Fortvivlelse. Nu havde Stri-
den ogsaa naaet til det indre af Borgen og Raphael indsaae,
at Alt var tabt. Han slog sig derfor, med et Heltetmod
som havde hædret selv en Bajard, igjennem de fjendtlige
Trigere; satte i vældig Fart over Vindelbroen, og i et
Nu var han forsvunden paa Veien, som førte fra Bor-
gen ind imellem Bjergene. Med hans Fjærnselse syntes
Kampens Udsald afgjort; thi ingen Waabentarm eller
Skud lode nu mere. Kun de seierberuste Stridsmænds
Tublen og Glædesfange rungede i Borgen, og hist og
her saaes ogsaa allerede Fakkelfluis at betegne Seiersdaa-
den, thi Fakler kastedes ind i de aabne Luger i Hømagazi-
net, Stalden, og andre let antændelige Steder, for at dette
Mordersæde kunde blive forvandlet til en Askehob.

Den ulykkelige Gisela laae svømmende i sit Blod.
Raphaels Sværd havde dødeligt ramt det yndige Legeme.
Et dybt Saar gabede paa det lilliehvide Bryst, hvorudaf
det hede Purpurblod strømmede. Svag og afkræftet for-
medelst Smerte og Blodtab, kunde hun ikke reise sig
iveiret, endskjøndt hun flere Gange med al mulig Anstræn-
gelse forsøgte derpaa, for at flæbe sig ind til Hedvig,
for dog i det mindste at advare og tilskynde hende til
Flugt, som ikke kunde være vanskelig, da Enhver paa Bor-
gen havde nok med at forsvare sit eget Liv. I denne ædle
Hensigt raabte hun saa høit, som hendes uhyre Mathed
tillod, paa sin elskede Venindes Navn, men denne hørte
ikke de svage, utydelige Raab; hun laae knælende med
foldede Hænder, med Sind og Tanke henvendt til ham,
som sænker sin Brede og Barmhertighed med faderlig

Retfærdighed over al Jorden. Hiin had Seier og Held med Ethals og hans Venners Vaaben; thi hun var forvisset om, at dette uahnedede Dverfald, ikke kunde være foranstaltet af Andre end Ethal og hendes Broder. Hun hørte ikke de gennemtrængende Sukke, den dybe Stønnen, og de ængstelige Raab paa hendes Navn, som lode paa Gangen udenfor hendes Dør. Selv den vilde Krigslarm paa Slottet og i Gaarden, ændrede hun ikke i sin hjertelige, fromme Stemning. — Den Anstrængelse, hvorved den hulde Gisela forsøgte at vække Hedvigs Opmærksomhed, berøvede den dødelig saarede Pige tilsidst næsten Mælet. Hun lod Hovedet synke tilbage paa Gulvet, og hvidskede med den høieste Smerte: "Åk forgjæves! forgjæves! hun hører mig ikke! Den umenneffelige Nøver har vist ogsaa givet hende Dødsstødet. Stakkels gamle Fader! stakkels Ethal! — stakkels Broder! Rudolph! kjære, kjære Rudolph!" hvidskede hun svagere, og et forklaret, himmelfæ Smil spillede paa det blege, lilliehvide Ansigt. — "Hvo kalder mig!" raabte en ung, bleg, Krieger, som kom vaklende igjennem Gangen, efterfulgt af flere Krigere, hvoraf nogle bare Fakler. Han var forbunden om Hovedet, og havde en dyb Bunde i det venstre Bryst. — "Hellige Guds Moder! Hedvig i sit Blod!" skreg han, og styrtede ned over den døende Gisela og jamrede: "Søster! stakkels ulykkelige Søster!" "Hedvig!" raabte tre Stemmer paa engang; tre Riddere sank knælende ned hos Pigen, og bøiede sig over hende. — "Hid med Fakler!" bød Rudolph en af Fakkelbærerne. "Fakler! Fakler!" gjentog Gerich, Ethal og Gothard,

de tre Knælende. Nogle Svende ilede til med Fakler og belyste Pigen; dog førend de bedrøvede Riddere kunde opdage Feiltagelsen, bævede i blide Toner over Giselas blegnende Læber: "Ikke Hedvig! Gisela! den døende Gisela!" — "Gisela!" skreg Rudolph og stirrede paa hende med forfærdelig Smerte. — „Mit Barn! min Datterdatter!" udbrød Polla og sank over hende ved den anden Side. "Glaae Dit fromme Die op, hulde Barn! Flue Din forladte Farsfader! ræk ham endnu engang Din Haand til Afskeed!" — »Farsfader!" bævede toneløst fra hendes smertefulde Bryst og hun rakte ham sin Haand, som han trykkede til sit gamle Hjerter. Dog hensesank hun øieblikkelig i en, Døden lignende Mæthed. — Ethal og Gerich, endstjændt følede det smertelige ved dette Syn, kunde dog ikke tilbageholde en uvilkaarlig Lettelse af den Angst, som Frygten for at see Hedvig i den Saarede, havde betyngnet deres Hjertes med. Lause, men dybt bevægede stirrede de paa Gruppen ved deres Fødder.

"Gisela! elskede Gisela!" hvidskede den unge Rudolph med Ængstelse ind i Pigen's Dre. "Lever Du endnu, eller har Din fromme, uskyldige Sjæl svungen sig fra denne blodige Jord, til den himmelske Fred og Salighed?" — »Rudolph! Rudolph!" stønnede Pigen i Dødskampen, seende med salig Kjærligheds Hentykkelse paa Unglingen, som havde slynget sin Arm om hendes Nakke, og hævet hendes Hoved noget i Veiret. — »Datter! Barn! sig mig: Hvem har bibragt Dig dette dræbende Stød?" spurgte Gothard og Taarer perlede i hans Dine ved Synet af den arme Piges Lidelse" — "Podmanin!" stammede hun, og trykkede Haan-

den imod Saaret, som for at stille Smerterne. — "Podmanin?" gjentog Gothard, og en uvilkaarlig Rystelse gennemfoer ham. "Podmanin er Din Morder! Gud Dine Veie ere urandsfagelige! Han har dræbt sin egen Datter." — "Store, barmhjertige Gud! Røveren Podmanin, min Fader! — og min Morder! Ak!" — skreg Gisela halv i Vildelse, og mat hensank hun til Rudolphs Bryst. "Farvel! Herren vinker —" et blidt, forklaret Smil oplivede hendes blege Ansigt, og med et Suk drog den fromme Sjæl ud af det skjønne Legeme. — "Jeg følger Dig, fromme Engel!" hvidskede Rudolph mat, og afrev Forbindingen fra Brystvunden, saa at Blodet strømmede ud. — "Hun har fuldendt! Himlen signe Dig, Du Gode!" bad Gothard, og trykkede et Kys paa hendes kolde Læber. Gaae til Dine Søstre, Eng!-ne!" endte han, og lagde Haanden paa hendes Dine. "Himmelrigets Glæder blive Dig til Deel!" — "Død!" lød det fra Ethals og Gerichs Læber, og Begge trykkede Uffædskysse paa den Dødes Pande. — Ingen af dem havde lagt Mærke til, at Rudolph afrev Forbindingen. Først nu, da han med rallende Tunge og rækkende Haanden op mod sin Fader, sagde: "Hils min Søster, hvis I tale med hende, førend jeg paa hinside Graven. Fader! Eders Velsignelse" Døden kalder!" — Bestyrret saae Faderen den gabende Wunde. Ethal og Gothard vilde atter forbinde ham, men desværre forsilbe; thi da Faderen velsignende lagde Haanden paa hans Pande, sank han i et svagt Krampetræk om, og endnu i Livets sidste Dieblik omfattede han Giselas Liig, og trykkede sin Mund paa hendes, og med mat, men inderlig Stemme sagde han: "Gi-

sela! Gifkede! Vi følges ad! Ræk mig Din Haand, Fader!" lød det endnu engang fra hans trange Bryst, og derpaa sank han affjælet ned over hans Kjæreste i Livet: den hulde Fiskerpige. — "Søn!" sukkede Gerich og bøjede sig fortviolet ned over den affjælede Yngling. Hans dybe Smerte fik Luft i en lydelig Graad. — "Kom, gamle Fader!" afbrød Gothard Polla den smertelige Tausshed og Fortvielse, som havde indfunden sig ved dette sørgelige Tilfælde. "Kom, endnu tør vi haabe at en Datter er tilbage. Kom, vi ville gjennemføge enhver Braae paa Borgen, og ville da vel med Himlens Bistand finde hende. "Hedvig!" raabte Ethal, som oppaagnet af en Drøm, og ilede uvilkaarlig fremad. — "Hedvig!" gjen- tog Faderen, rystede det graa Hoved og et tvivlsomt Haab stod malet i hans furede Ansigt. "Ak hende ville vi kun finde ligesom Gisela, for at kunne trykke hendes Dine til!" — "Tro og Taalmod er Livets Balsom!" sagde den gamle Polla, og førte Faderen frem i Gangen. — Ethal havde halv bevisløs ilet foran, og traadte nu ind i Gemakket, hvor Hedvig laae knælende. — Et Blik paa hende og at synke for hendes Fodder var Dieblikkets Værk. — "Hedvig, Du lever!" jublede han i høieste Henrykkelse. — "Ethal! min elskede Ethal!" jublede Hedvig og sank glædedrukken i hans Arme. Fra Ethals Arme sank Hedvig i den tililende Faders. — "Saa pludselig veed Gud at forvandle Sorgens Smertes til Glædens og Lykkens Smil!" sagde Gothard høitidelig. — Dog Pennen formaaer ikke at skildre de Følelser, som i dette Dieblik beherskede de Lykkelige. Den neppe haabede Gienfindelse af Hedvig, og som nu frisk, og paa den udstandne Skræk og Angst nær, stod hos den salige Ethal og lykkelige Fader, formørkedes kun, da Gothard fortalte Rudolphs og Giselas sørgelige Død. — "Min troe Søster, min elskede Broder!" sukkede hun med bevæget Røst.

"Bege vare mit Hjerte saa kjære, saa elskelige! O Fader! Ethal! lad mig endnu engang ssee de kjære Døde! Endnu engang trykke et Søsterkys paa de blegnede Læber!" —
 Tause gik de Alle tilbage til Stedet i Gangen, hvor Gisela og Rudolph slumrede den evige Søvn. Da de kom nærmere, saae de en lille uanseelig Mand omhyggelig tildække Ligene med en Kappe, og mumle nogle hellige Ord i en høitidelig Psalme-Melodie. Hedvig kastede sig over de Døde, og de andre Tre bleve staaende i nogen Afstand med vaade Dine. — "Hvo er Du medlidende Samaritan?" spurgte Gothard efter en kort Pause og lagde Haanden paa den Lilles Skulder. "Hvo er Du, som saa kjærlig udbreder Kjærlighedens Raabe over vore alt for tidlig indslumrede Børn?" — "En stakkels Nar!" svarede den lille Elling; thi ham var det, som da han i den ene Døde havde gjenkjendt Gisela, hans kjære Sangfugl, nu med kjærlig Gestsæftighed søgte at tildække Ligene, indtil han kunde faae Hjælp, til at bære dem ind i et af Gemakkerne og siden faae dem bisatte i Capellet. — Hedvig reiste sig grædende i Beiret, da hun hørte den bekjendte Ellings Røst, og rakte ham taknemlig Haanden. "Tak, Du tro Sjæl! Selv naar Døden har kaldet Dine Venner til sit Iisbryst, forglemmer Dit ærlige Hjerte dem ikke!" — "Gid jeg havde kunnet gjøre mere for Eder, end min svage Evne tillod, skjønneste Frøken!" lispede Elling og kysede med komisk Ydmyghed Hedvigs Haand. "Er Du en af Podmaninernes Roversvende?" spurgte Gerick og maalte Naren fra Tøse til Fod. "Nei Eders Strængighed! jeg er kun deres privilegerede Nar. Et sælle Skind, saa dum og snild, som der behøves for at kunne lege uskadt med Bjørne og Ulve!" Nu traadte flere Svende ind og bad Ridder Gerick og de andre, at ile saa hurtigt bort fra Borgen som muligt; thi de seierrige Stridsmænd havde allerede antændt den paa alle fire

Fløie. Gerich befalede dem at bære Ligene ned i Borggaarden, og lade flette en Baare, hvorpaa de kunde føres til Gerichs Borg.

Toget til Budetin havde havt et lykkeligt Udfald. Johan og hans Bando, havde indtaget Borgen, udplyndret og dræbt Besætningen, og sammenskrabet et uhyre Bytte. Nu sadde Seierherrerne i en behagelig Glædesruus, og lod Borgens Wiinforraad smage sig fortræffelig, da Raphael bleg og med vildfortrukne Miner, styrtede ind i Salen.

"Stand's Eders Lystighed og Drillefest!" brølte han, og traadte lige hen til Johan, som just vilde række ham et fyldt Bæger. Alt er tabt. Bistrik ligger i Ruiner! Johan og Raphael af Podmanin, nyliken en Skræk og Svøbe for Omegnen, ere nu Betlere, som inset Dag eie hvorunder de kunne lægge deres Hoveder!" En ubeskrivelig Bestyrtelse overfaldt Alle. "Er det Sandhed?" afbrød Johan Pausen. "Eller vil min snilde Broder gotte sig over den paniske Skræk, som hans Budskab har bemalet enhver's Miner med?" "Sandhed!" lod det huult fra Raphaels Strube, og en gruelig Latter ringede fra hans harmglødende Bryst, i Salen.

"Vi ville tilbageerobre vor retmæssige Eiendom!" raabte Johan og reiste sig. Alle fulgte hans Exempel. "Siig mig blot, hvem der har vovet, at byde vor Magt Trods?" "Jeg formoder Frøkenens Frænder, og andre, som liig Høener daglig have ventet en Feilighed, til at tilføie os Skjændsel og Død!" svarede Raphael og beed Dænderne sammen i vild Forbittrelse. "Op Venner! endnu i denne Nat, skal vi betale Seierherren vor Tribut med blodige Renter!" — Larm og Skrig lod bedøvende i Salen. Alle vilde følge Ridderbrødrene. Men Willien er stedse en Slave af Eonen. Mange af Svendene vare saa mægtig drukne, at de sank bevidstløse tilbage paa deres Sæder, og atter andre havde allerede lagt sig til at sove Rusen ud, paa de haarde Madratser, som laae omkring ved Bæggene. Kun en lille Skare fulgte Ridderne, der i stormende Fart reed tilbage til Bistrik.

Morgenen begyndte svagt at lysne den østlige Horizont, da en lille Gruppe Rejsende reed ned ad Bjerg-

veien fra Bistrik. En uhyre Skare Krigere fulgte dem i nogen Afstand. — Da de kom til et høit Punkt paa Bjergveien, hvorfra Borgen tog sig stoltest ud, gjorde hele Skaren holdt, vendte sig om mod Borgen og et høie jublende Triumphraab gjennemtordnede Lusten, over det grusfulde Skue af den nylig saa prægtige Borg. Kun de tykke, revnede Mure, vare endnu synlige af den hele Borg, og disse skjultes ofte ganske af den sorte Røg og Damp, som hvirvlede op fra Grunden af Brandtomperne, hvor det endnu brændte stærkt. Hist og her slikkede en stor, men i Vinden usikkert bevæget Flamme, de sodede Ruiner.

Ogsaa den forreste Trup, som var Gerick og hans Datter, Ethal og Gothard, samt Svendene med Baaren, hvorpaa Rudolph og Gisela hvilede, standsede, for at betraakte det triumpherende Skue. Men just som de atter vilde fortsætte Reisen, blev de en stærk Støvsfye vaer, foran dem paa Veien. Kort efter deelte den sig, og Podmaninerne og deres Bande bleve synlige. Dog saae den sindige Gothard strax, at deres Følge var saa ubetydeligt, at man uden Frygt kunde vandre dem ubeskyrrede imøde. Dette gjorde den lille Trup ogsaa. Nu kom Brødrene, saa Alen fra den fjendtlige Skare, paa et Punkt af Veien, hvorfra deres Borgs Sløisning og Brand saaes i sit frygteligste Udseende. Brødrene kastede Blikkene paa Borgen, og glødende af Forbitrelse stirrede de derefter et Dieblisk paa hinanden, og derpaa raabte Begge, paa en og samme Tid, ligesom om det havde været aftalt: "Gjengjæld I usle Niddinger!" og fore derpaa med deres lille Hob, ind paa Gericks og Ethals Krigere. Disse gjorde tappert Modværge, og omringede tilsidst Brødrene og deres Krigere. Tønderstjærende forttes de nu afvæbnede for Gerick og Ethal. Da traadte Ethal frem, og med vredglødende Blikke tiltalte han dem Begge: "I fordrede Gjengjæld! I elendige Mordere! Den har jeg og denne gamle Fader givet Eder, for Eders nedrige Vandel!" Brødrene fnyste, men taug. "See," fortsatte Ethal med Kraft, "her ligge Offerne for Eders djævelske Myrderlyst! hiin gamle Mands Søn! og denne gamle Dings Datterdatter!" "Polla!" hviinte Johan og slog begge Hænder for Ansigtet. "Ja, den ulykkelige Polla staaer for Dig,

men dog lykkeligere end Du; thi paa min Sjæl hviler intet Barmemord!" svarede Gothard med dyb Røst.

"Hvad siger Du? onde Varselsmand! Barmemord? hvo vover at paadigte mig slikt?" udbød Johan og alle Muskler spændtes paa hans Legeme. "Der ligger hun! det uforkasteligste Beviis! Hun selv har i sin Dødsstund sagt det. Vi fandt hende blødende i en mørk Korridor paa Borgen." — "Djævel!" brølte han, og vendte sig forbitret om til Raphael, som stod i stærkt Raserie over sit mislykkede Forsøg, at hævne Dverfaldet paa Borgen, "Djævel!" gjentog han endnu høiere og greb Raphael i Brystet. "Du altsaa har dræbt mit Barn. Et Sværd! et Sværd!" skreg han rasende, "at Faderen kan hævne sin Datters Drab!" — Hurtigt adskiltes de af nogle Riddersvende; man førte dem nu fangne til Gericks Borg, hvorfra de først efter en lang Tids Forløb slap fri. Vel opbyggede de atter Borgen Bistricz, men deres Magt var nu engang tilintetgjort, ligesom den broderlige Enighed for stedse brudt, hvorfor de ogsaa nogle Aar derefter nødsagedes til at underkaste sig det keiserlige Herredømme. De bleve nu løste af Rigets Akt og henlevede ugifte og affnyede Resten af deres syndefulde Liv. Med dem uddøde Slægten Podmanin.

Et lykkeligere Liv bleve Gerick, Hedvig, Ethal og den gamle Polla tilbeel. Thi da Smerten over de kjære Tabte, ved Tidens lægende Haand, havde lagt sig, førte Ethal den nu igjen blomstrende, glade Hedvig hjem som Brud, paa sit igjen opbyggede Stamslot. I de Unges Lykke fornygedes de Gamle. Og naar to smukke Børn, Ethals og Hedvigs udtrykte Billeder, dandsede og spøgede om en lille pudseelig Personage, som legede med dem, og han da paa de Smaas Opfordring, sang dem en lystig Vise eller fortalte dem et Børne-Eventyr, standsede han ofte midt i Sangen eller Fortællingen, og udraabte da med et underligt Udtryk af Følelse og Livlighed i de furede Miner: "Gjennem Trængsler og Sorger, leder Herren dog hver en Skabning til Lykkens og Tilfredshedens Bo. — "Enten her eller hisset," pleiede da gjerne den gamle Gothard Polla at lægge til Narens Ord, og da perlede stedse et Par klare Erindringstaarer i den Gamles Blikke for den tabte, hans Hjerte saa dyrebare Datterdatter.

